

Bestseller *New York Times*



tammara webber

*E ușor
să te iubesc*

Salvată de un străin. Bântuită de un secret.
Câteodată, dragostea nu-i un lucru simplu...

Tammara Webber

E ușor să te iubesc

Capitolul 1

Nu l-am observat pe Lucas înainte de noaptea aceea. De parcă nu existase și apoi, deodată, era pretutindeni.

Tocmai evadasem de la petrecerea de Halloween, încă în toi, în urma mea. Strecurându-mă printre mașinile înghesuite în parcare din spatele casei frăției fostului meu iubit, i-am trimis un mesaj pe mobil colegei de cameră. Noaptea era senină și caldă – o vară indiană în stil tipic sudist. Pe ferestrele larg deschise ale casei, muzica tuna peste stradă, punctată cu ocazionale explozii de râs, provocări de beție și cereri de încă un rând.

În calitate de șofer de serviciu pentru seara asta, era responsabilitatea mea s-o aduc pe Erin înapoi la cămin, în capătul celălalt al campusului, întregă, indiferent dacă eu mai suportam sau nu să mai rămân la petrecere. Mesajul meu îi spunea să mă sune sau să-mi trimită un SMS când avea să fie gata de plecare. După modul în care ea și iubitul ei, Chaz, făcuseră un număr de *dirty dancing* alimentat din plin de tequilla, înainte să se ia de mână și să urce împleticit scările până în camera lui, probabil că n-avea să mă sune până mâine. Am chicotit la gândul defilării pe Aleea Rușinii pe care avea s-o îndure de la porticul intrării până la camioneta mea. în acest caz.

Am apăsat butonul *send* și m-am apucat să scormonesc prin geantă după chei. Luna era prea acoperită de nori și ferestrele bine luminate ale casei erau prea departe ca să se vadă ceva în capătul îndepărtat al parcării. Trebuia să mă descurc pe pipăite. Înjurând când un creion mecanic m-a înțepat în vârful degetului, am bătut dintr-un picior încălțat în stiletto, aproape sigură că-mi dăduse sângele. Odată ce-am avut cheile în mână, mi-am supt degetul; gustul ușor metalic mi-a confirmat că-mi străpunsese pielea.

- Bineînțeles, am bombănit, descuind ușa camionetei.

În primele secunde de după aceea, am fost prea dezorientată ca să pricep ce se întâmplase. Într-o clipă deschideam portiera camionetei, iar în următoarea eram trântită cu fața în jos peste banchetă, fără răsuflare și imobilizată. M-am zbatut să mă ridic, dar n-am putut, fiindcă eram apăsată de o greutate prea mare.

- Costumul de diavoliță ți se potrivește, Jackie.

Vocea era nedeslușită, dar cunoscută.

Prima mea reacție a fost *Nu-mi spune așa*, dar obiecția a fost rapid înlocuită de groază, când am simțit o mână ridicându-mi rochia deja scurtă. Brațul meu drept era inutilizabil, captiv între corpul meu și banchetă. Mi-am înfipt mâna stângă în scaunul de lângă fața mea, încercând din nou să mă ridic, iar mâna străină de pe coapsa mea dezgolită a țâșnit imediat și m-a apucat de încheietură. Am strigat când mi-a sucit brațul la spate, ținându-l ferm în loc cu mâna cealaltă. Antebrațul lui mă apăsa în omoplați. Nu mă puteam mișca.

- Buck, dă-te jos. Dă-mi drumul.

Vocea îmi tremura, dar am încercat să rostesc ordinul cu cât mai multă autoritate cu putință. I-am simțit mirosul de bere în răsuflare și ceva mai pătrunzător în nădușeală, și un val de greață mi s-a stârnit, căzându-mi în stomac.

Mâna lui liberă era din nou pe coapsa mea stângă, lăsându-și toată greutatea pe partea mea dreaptă, acoperindu-mă. Picioarele îmi atârnavă afară din camionetă, pe ușa încă deschisă. Am încercat să-mi ridic genunchiul și să mi-l aduc sub mine, iar el a râs la jalnicele mele eforturi. Când și-a vârât mâna între picioarele mele deschise, am strigat, întinzându-mi la loc piciorul, prea târziu. M-am zbatut și m-am zvârcolit, întâi gândindu-mă să-l dau la o parte, iar apoi, realizând că nu mă puteam lupta cu el, am început să-l implor.

- Buck, *oprește-te*. Te rog... ești doar beat și mâine o să-ți pară rău de asta. Oh, Doamne...

El și-a împins genunchiul între picioarele mele și am simțit aerul rece pe șoldul meu dezvelit. Am auzit inconfundabilul zgomot al unui fermoar, iar el mi-a râs în ureche, arunci când am trecut de la a-l implora rațional la plâns.

- Nu-nu-nu-nu...

Sub greutatea lui, nu puteam nici să trag destul aer în piept cât să țip, iar gura îmi era strivită în scaun, amortizând orice protest scoteam. Zbătându-mă zadarnic, nu-mi venea să cred că tipul ăsta pe care-l cunoșteam de mai bine de un an, care nu mă tratase niciodată cu lipsă de respect toată

perioada cât fusesem împreună cu Kennedy, mă atacase în propria mea camionetă, în parcare din spatele casei frăției studenților.

El mi-a tras chiloții până la genunchi, iar între eforturile lui de a-i da jos și reînnoitele mele eforturi de a scăpa, am auzit țesătura subțire rupându-se.

- Drace, Jackie, întotdeauna am știut că ai un fund grozav, dar fir-aș al naibii, fato.

Mâna lui și-a făcut din nou loc între picioarele mele și greutatea corpului său s-a ridicat o fracțiune de secundă – îndeajuns să pot trage cum trebuie aer în piept și să țip. Dându-mi drumul la încheietura mâinii, și-a trântit palma peste ceafa mea și mi-a întors fața în scaunul de piele, apăsând până am tăcut, aproape nemaiputând să respir.

Chiar și liber, brațul meu stâng era fără niciun folos. Mi-am sprijinit palma pe podeaua cabinei și-am împins, dar mușchii mei răsuciți și dureroși n-au vrut să asculte. Am zbierat în perna scaunului, cu lacrimile și saliva amestecându-se sub obraz.

- Te rog, nu – te rog, nu – o, Doamne, oprește-te, oprește-te, oprește-te...

Mi-am urât sunetul pierit al vocii mele lipsite de putere.

Corpul lui s-a ridicat de pe mine pentru o fracțiune de secundă – se răzgândise sau își schimba poziția – n-am așteptat să aflu care dintre variante. Răsucindu-mă și ridicându-mi picioarele, am simțit vârful ascuțite ale tocurilor sfâșiind pielea banchetei, când m-am împins spre capătul îndepărtat al cabinei și-am bâjbâit după mânerul ușii. Sângele îmi vuia în urechi și tot trupul își aduna puterile pentru o luptă disperată sau pentru a fugi. Și apoi m-am oprit, pentru că Buck nu mai era în camionetă.

La început, n-am putut înțelege de ce stătea acolo, chiar în dreptul ușii, întors cu fața de la mine. Iar apoi capul i-a zvâcnit brusc pe spate. De două ori. Și-a repezit furios brațele către ceva, dar pumnii lui n-au atins nimic. Abia când s-a dat un pas înapoi spre camionetă am văzut cu ce – sau cu cine – se bătea.

Băiatul nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de la Buck și i-a cărat încă doi pumni scurți în față; sărind ușor pe loc și într-o parte, își dădeau târcoale unul altuia, iar Buck își lansa fără efect pumnii către celălalt, cu sângele șiroindu-i din nas. În cele din urmă, Buck și-a vârât capul între umeri și a șarjat ca un taur, dar schema asta i-a fost fatală, căci străinul i-a plasat cu ușurință un upercut în falcă. În clipa când capul lui Buck a săltat în sus, un cot l-a pocnit în tâmplă cu un trosnet îngrețosător. S-a izbit din nou cu spatele de aripa camionetei, făcându-și vânt și aruncându-se spre străin a doua oară. De parcă toată bătaia era o coregrafie stabilită dinainte, el l-a

apucat pe Buck de umeri și l-a smucit înainte, cu forță, proptindu-i un genunchi sub bărbie. Buck s-a prăbușit la pământ, gemând și dându-se înapoi.

Străinul se uita fix în jos, cu pumnii strânși și coatele ușor îndoite, gata să-i servească încă o lovitură, dacă ar fi fost necesar. N-a mai fost nevoie. Buck era aproape lipsit de cunoștință. M-am retras spre cealaltă ușă, gâfâind și făcându-mă ghem, șocul fiind înlocuit de panică. Trebuie să fi scâncit, pentru că ochii lui au fulgerat spre mine. L-a rostogolit pe Buck într-o parte cu vârful bocancului și s-a apropiat de ușă, uitându-se înăuntru.

- Ești okay?

Tonul vocii lui era scăzut, grijuliu. Aș fi vrut să spun da. Aș fi vrut să dau din cap. Dar nu puteam. Nu eram deloc okay.

- O să sun la urgențe. Ai nevoie de asistență medicală sau doar de poliție?

Am văzut în minte poliția campusului descinzând la fața locului și petrecăreții revărsându-se din casă, când se vor auzi sirenele. Erin și Chaz erau numai doi dintre mulții prieteni pe care îi aveam înăuntru, mai mult de jumătate dintre ei fiind minori și băuți. Ar fi fost vina mea dacă petrecerea devenea centrul atenției poliției. Aș fi fost o paria.

Am clătinat din cap.

- Nu suna. Vocea mea era dogită.

- Să nu chem o salvare?

Mi-am dres glasul și am clătinat din nou din cap.

- Nu chema pe nimeni. Nu chema poliția.

A rămas cu gura căscată, uitându-se lung la mine din capătul celălalt al banchetei.

- Mă înșel eu sau tipul ăsta tocmai încerca să te violeze...?

Am tresărit la hidosul cuvânt.

- Iar tu îmi spui să nu chem poliția?

Și-a închis gura nervos, a clătinat din cap o dată și s-a uitat din nou cu atenție la mine.

- Sau am întrerupt ceva ce n-ar fi trebuit?

Am icnit și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

- N-nu. Dar vreau doar să mă duc acasă.

Buck a gemut și s-a răsucit cu fața în sus.

- Fuuutu-i! a zis el, fără să deschidă ochii, unul dintre ei fiind oricum prea umflat pentru asta.

Salvatorul meu s-a uitat la el, cu maxilarul încleștat. Și-a lăsat capul într-o parte, apoi în cealaltă, și-a rotit umerii.

- Bine. Te duc eu.

Am clătinat din cap. N-aveam de gând ca abia scăpată de un atac să fac ceva atât de stupid încât să mă urc în mașina unui străin.

- Pot să conduc singură, am scrâșnit eu.

Ochii mi s-au îndreptat iute spre geantă, înfiptă între bord și parbriz, conținutul ei fiind risipit pe podea, în dreptul șoferului. El s-a uitat în jos, s-a aplecat și mi-a cules cheile dintre mărunțișurile și obiectele personale.

- Cred că pe-astea le căutai, înainte.

Le-a ridicat cu două degete, zornăindu-le, iar eu mi-am dat seama că încă nu mă apropiasem niciun pic de el.

Mi-am trecut limba peste buze și am simțit gustul de sânge pentru a doua oară în noaptea aceea. Întinzându-mă grăbită la lumina slabă a micului bec din plafon, am avut grijă să-mi țin rochia trasă în jos. Un val de amețeală s-a revărsat asupra mea, când am conștientizat pe deplin ceea ce fusese gata să se întâmple, iar mâna mi-a tremurat când am întins-o după chei.

Încruntându-se, a strâns cheile în palmă, lăsându-și brațul pe lângă corp.

- Nu te pot lăsa să conduci.

Judecând după expresia lui, fața mea era un dezastru.

Am clipit, cu mâna întinsă în continuare după cheile pe care tocmai mi le confiscase.

- Cum? De ce?

Mi-a enumerat trei motive pe degete.

- Tremuri, probabil ca efect ulterior atacului. Habar n-am dacă ești într-adevăr teafără. Și probabil ai băut.

- N-am băut, m-am răstit eu. Eu sunt șoferul de serviciu.

Și-a ridicat o sprânceană, uitându-se în jur.

- Pentru cine, mai exact? Dacă ar fi fost cineva cu tine, apropo, poate c-ai fi fost în siguranță, în seara asta. În schimb, ai venit în parcare, singură, fără să dai nicio atenție la ce se întâmplă în jur. Cu adevărat responsabilă!

Deodată, m-am înfuriat. Eram furioasă pe Kennedy, fiindcă îmi frânsese inima, în urmă cu două săptămâni, și nu fusese cu mine în seara asta, să mă conducă în siguranță până la camionetă. Furioasă pe Erin, fiindcă mă bătuse la cap să vin la petrecerea asta stupidă și chiar și mai furioasă pe mine, pentru că acceptasem. Furioasă pe cretinul semiconștient, plin de bale și sângerând pe ciment, la câțiva metri depărtare. Și grozav de furioasă pe străinul care nu-mi dădea cheile și mă acuza că fusesem fără minte și neglijentă.

- Deci e vina mea că m-a atacat?

Mă ustura gâtul, dar am continuat, cu toată durerea.

- E vina mea că nu pot să ies din casă până la camionetă fără ca vreunul dintre voi să încerce să mă violeze?

I-am azvârlit cuvântul înapoi, ca să-l fac să priceapă că puteam să-l suport.

- *Unul dintre voi?* Mă bagi în aceeași oală cu rahatul ăsta?

A arătat cu mâna spre Buck, dar fără să-și ia ochii de la mine.

- Eu n-am nimic în comun cu el.

În clipa aceea i-am remarcat cercelul din partea stângă a buzei de jos.

Grozav. Mă aflu într-o parcare, singură, cu un străin ofensat, cu piercing facial, care încă mai avea cheile mele. Era deja prea mult pentru mine, în noaptea asta. Un suspin mi-a scăpat din gât, în timp ce încercam să-mi păstrez firea.

- Vrei să-mi dai cheile, te rog?

Am întins mâna, concentrându-mă să-mi domolesc tremurul.

El a înghițit în sec, uitându-se la mine, iar eu i-am susținut privirea ochilor limpezi. N-aș fi putut să spun ce culoare aveau în lumina aceea slabă, dar contrastau puternic cu părul lui negru. Vocea îi era mai blândă, mai puțin ostilă.

- Locuiești în campus? Lasă-mă să conduc eu. Mă pot întoarce pe jos, după motorul meu, pe urmă.

Nemaiavând putere să mă opun, am dat din cap, aplecându-mă să-mi iau geanta din calea lui. M-a ajutat să-mi adun luciul de buze, portofelul, tampoanele, elasticele de prins părul, pixurile și creioanele răspândite pe podea și să le pun înapoi în geantă. Ultimul obiect pe care l-a ridicat de jos a fost un plic de prezervativ. Și-a dres glasul și mi l-a întins.

- Nu-i al meu, am zis, ferindu-mă.

El s-a încruntat.

- Ești sigură?

Mi-am încleștat maxilarul, încercând să nu mă las din nou cuprinsă de furie.

- Foarte.

El s-a uitat din nou la Buck.

- Nemernicul. Probabil avea de gând...

M-a privit în ochi și apoi s-a întors din nou la Buck, cu o încruntătură mânioasă.

- Ăă ... să ascundă dovezile.

Nici măcar nu mă puteam gândi la asta. El a vârât plicuțul în buzunarul din față al jeansilor săi.

- O să-l arunc – să fie el foarte sigur că n-o să-l capete înapoi.

Cu fruntea încă încruntată, și-a aruncat din nou privirea spre mine, a urcat și a pornit motorul.

- Ești sigură că nu vrei să chem poliția?

Râsetele au răsunat dinspre ușa din spatele casei și eu am dat din cap. Plasat exact în cadrul ferestrei din mijloc, Kennedy dansa cu brațele încolăcite în jurul unei fete costumate într-o rochie albă, vaporosă, foarte decoltată, cu aripi și cu nimb. Splendid. Absolut splendid.

La un moment dat, în timpul luptei mele cu Buck, îmi pierdusem bentița cu coarne de drac, pe care Erin mi-o prinsese pe cap, în timp ce eu stăteam pe pat plângându-mă că nu voiam să merg la o stupidă petrecere costumată. Fără accesoriul acela, eram doar o fată într-o minimală rochie de paiete roșii, pe care n-aș fi purtat-o nici moartă în mod obișnuit.

- Sunt sigură.

Farurile mașinii l-au luminat pe Buck, când am ieșit cu spatele din locul de parcare. Punându-și o mână la ochi, a încercat să se ridice în fund. I-am putut vedea buza spartă, nasul strâmbat și ochiul umflal, chiar și de la distanță.

Era foarte bine că nu eram eu persoana de la volan. Fiindcă probabil aș fi dat peste el.

I-am spus numele căminului meu când m-a întrebat și mi-am întors capul, uitându-mă pe fereastra pasagerului, incapabilă să mai rostesc vreun cuvânt, în timp ce șerpuiam prin campus. Ținându-mi strâns brațele în jurul trupului, ca într-o cămașă de forță, încercam să-mi ascund tremurăturile care mă zgâlțâiau din cinci în cinci secunde. N-aș fi vrut să le observe el, dar nu mi le puteam opri.

Căminul era aproape plin; locurile de lângă ușă erau ocupate toate. El a parcat într-un loc din spate și a sărit jos, ocolind până la ușa mea, ca să mă ajute să cobor, când m-am lăsat să alunec de pe scaunul pasagerului, pe lângă mașină. Clătinându-mă, gata să cedez și să-mi pierd controlul, am luat cheile după ce el a activat încuietorile camionetei și l-am urmat spre clădire.

- Cardul de acces? mi-a cerut el, când am ajuns la ușă.

Cu mâini tremurătoare, am deschis clapeta genții și am scos cardul. Când el l-a luat de la mine, i-am observat sângele de pe nodurile degetelor și am exclamat:

- Oh, Doamne! Sângerezi.

A aruncat o privire la mâna lui și-a clătinat din cap o dată.

- Neh. Mai mult sângele lui.

Cu buzele strânse, s-a întors și a trecut cardul prin mecanismul de acces

al ușii, iar eu m-am întrebat dacă avea de gând să mă urmeze înăuntru. Nu credeam că mă mai puteam stăpâni prea mult.

După ce-a deschis ușa, mi-a întins cardul. În lumina vestibulului, i-am putut vedea mai bine ochii – erau de un albastru-cenușiu deschis, sub sprâncenele coborâte.

- Ești sigură că ești okay? m-a întrebat el a doua oară și-am simțit că-mi cade fața.

Cu bărbia în piept, mi-am vârât cardul înapoi în geantă și am dat din cap, inutil.

- Da. Bine, am mințit.

A scos un oftat de neîncredere, trecându-și o mână prin păr.

- Pot să chem pe cineva să te ajute?

Am clătinat din cap. Trebuia să ajung în camera mea ca să mă pot dezlănțui.

- Mulțumesc, dar nu.

M-am strecurat pe lângă el, cu atenție să nu-l ating deloc, și-am luat-o spre scări.

- Jackie? m-a strigat el blând, fără să se miște dela ușă.

Am întors capul, ținându-mă strâns de balustradă, și privirile ni s-au întâlnit.

- N-a fost vina ta.

Mi-am mușcat buza, tare, dând din cap o dată, după care m-am întors și-am urcat în fugă scările, tropăind cu tocurile pe treptele de ciment. Pe palierul de la al doilea etaj, m-am oprit brusc și m-am uitat din nou spre ușă. Plecase.

Nu-i aflasem numele și nu-mi aminteam nici să-l fi văzut în trecut înainte, darămite să fi făcut cunoștință. Aș fi ținut minte ochii aceia luminoși. Habar n-aveam cine era... Și el tocmai îmi spusese pe nume. Nu pe numele din cartea de identitate – Jacqueline –, ci Jackie, numele de alint sub care mă știa toată lumea, de când mă botezase Kennedy, în al treilea an de liceu.

•••••

Cu două săptămâni în urmă...

- Vrei să urci? Sau să rămâi peste noapte? Erin stă la Chaz weekendul ăsta... Vocea mea era jucăușă, alintată. Colegul lui de cameră e plecat din oraș. Ceca ce înseamnă că voi fi singură...

Kennedy și cu mine eram la o lună distanță de aniversarea celui de-ai treilea an al nostru. Nu era nevoie să ne sfiim. Erin își luase obiceiul să ne numească perechea vechilor căsătoriți. La care eu îi răspundeam „Geloaso“, iar ea mă împingea ușor.

- Ăă, da. O să urc puțin.

Și-a frecat ceafa, în timp ce intra cu mașina în parcare a căminului și căuta un loc, cu o expresie impenetrabilă.

Furnicături de teamă începuseră să mi se ridice în piept și am înghițit nodul din gât, neliniștită.

- Ești bine?

Frecatul gâtului era un cunoscut semn de stres.

El mi-a aruncat o scurtă privire.

- Da. Firește.

A parcat în primul loc găsit, strecurându-și BMW-ul între două furgonete. El, care niciodată, niciodată nu-și înghesuia prețioasa mașină de import în locuri strâmte. Lovitul ușilor îl scotea din minți. Se întâmpla ceva. Știam că-și făcea griji pentru apropiatele examene parțiale semestriale, mai ales pentru acela obligatoriu de analiză matematică. De asemenea, frăția în care era membru organiza o petrecere mixtă, în noaptea următoare, ceea ce era curată prostie, în weekendul de dinaintea examenelor.

Am deschis ușa cu cardul și am intrat amândoi, luând-o pe scările din spate, care întotdeauna îmi dădeau fiori când eram singură. Cu Kennedy în urma mea, tot ce-am putut observa au fost pereții soioși, împodobiți cu gumă de mestecat, și mirosul greu, înăcrit. Am urcat în fugă ultimul șir de trepte și am ieșit în hol.

Aruncând o privire înapoi, spre el, când descuiam ușa camerei, am clătinat din cap la fermecătorul portret al unui penis pe care îl mâzgălise cineva pe tablita pe care Erin și cu mine o foloseam pentru a ne lăsa mesaje una alteia și de la ceilalți colegi. Căminele mixte nu erau chiar așa cum fuseseră descrise pe web-site-urile colegiului. Uneori ziceai că stai cu o ceată de puștani de doisprezece ani.

- Ai putea să te dai bolnav pentru mâine seară, știi? i-am pus eu o mână pe braț. Rămâi aici, cu mine... o să ne ascundem și o să petrecem weekendul învățând și comandând ceva de mâncare... și cu alte activități de reducere a stresului...

I-am zâmbit indecent. El se uita în podea.

Inima a început să-mi bată mai repede și am simțit deodată un val de fierbințeală. Ceva era în mod clar în neregulă. Aș fi vrut s-o spună direct,

indiferent despre ce era vorba, pentru că mintea mea nu putea imagina decât posibilități alarmante. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai avusesem o problemă sau o ceartă adevărată că mă simțeam uluită.

A făcut câțiva pași și s-a așezat pe scaunul de la birou, nu pe pat.

M-am dus lângă el, lipindu-mi genunchii de ai lui, vrând să-i spun că era doar într-o pasă proastă sau îngrijorat din cauza examenelor ce se apropiau. Cu inima bubuind, i-am pus o mână pe umăr.

- Kennedy?

- Jackie, trebuie să stăm de vorbă.

Pulsul ce-mi zvâcnea în urechi a luat-o razna, și mâna mi-a căzut de pe umărul lui. Am prins-o în cealaltă și m-am așezat pe pat, la un metru de el. Gura mi-era atât de uscată că nici nu puteam înghiți, darămite să vorbesc.

El a tăcut, evitându-mi ochii vreo două minute interminabile. În cele din urmă, și-a ridicat privirea. Arăta întristat. Oh, Doamne. Odoamnedoamne.

- Am avut niște... încurcături... în ultima vreme. Cu alte fete.

Am clipit, norocoasă că stăteam jos. Mi s-ar fi înmuiat genunchii și m-aș fi trezit pe podea, dacă aș fi stat în picioare.

- Ce vrei să spui? am zis eu găuită. Cum adică „încurcături“ și „alte fete“?

El a oftat adânc.

- Nu așa, nu chiar așa. Adică, n-am făcut nimic.

Și-a întors privirea într-o parte și a oftat iarăși.

- Dar cred că vreau să fac.

Pardon?

- Nu înțeleg.

Mintea mea se agita nebunește să găsească varianta cea mai bună din situația asta, dar toate alternativele, chiar și cele mai fanteziste posibile, erau o porcărie.

S-a ridicat în picioare și s-a plimbat prin cameră dus-întors de două ori, înainte de a se așeza la loc pe marginea scaunului, aplecându-se, cu coatele pe genunchi și mâinile încleștate.

- Știi cât de important e pentru mine să urmez o carieră în drept și în politică.

Am dat din cap, încă amuțită de șoc, făcând eforturi să rezist.

- Știi asociația studentescă de fete?

Am dat din nou din cap, confirmând tocmai lucrul de care mă temusem când el se mutase în casa frăției. Aparent, nu mă temusem îndeajuns.

- E acolo o fată – de fapt, vreo două, care... ei bine.

Am încercat să-mi păstrez tonul rațional și netulburat.

- Kennedy, asta n-are nicio noimă. Doar nu spui că ai făcut vreun pas sau că vrei să...

El s-a uitat drept în ochii mei, ca să nu existe niciun dubiu.

- Vreau.

Pe cuvânt, mi-ar fi putut la fel de bine trage un pumn în plex, întrucât creierul meu refuza să perceapă cuvintele pe care tocmai le rostise. Chiar și violența fizică aș fi înțeles-o mai bine.

- Vrei? Ce naiba înseamnă asta, cum adică vrei?

A sărit în picioare, s-a dus până la ușă și înapoi – o distanță de vreo trei metri.

- Tu ce crezi că înseamnă? Doamne. Nu mă face s-o spun pe șleau.

Am rămas fără aer.

- De ce nu? De ce să n-o spui – dacă poți să-ți imaginezi c-o faci – atunci de ce mă-sa să n-o spui? Și ce legătură are asta cu planurile tale de carieră...

- Urma să ajung și la asta. Uite, toată lumea știe că unul dintre cele mai rele lucruri pe care un candidat politic sau un reprezentant ales îl poate face este să devină implicat în vreun scandal sexual.

Mă privea țintă cu ceea ce recunoșteam drept expresia lui pentru dezbatere.

- Sunt doar un om, Jackie, și dacă am dorințele astea de a-mi face de cap în tinerețe sau altceva și le înăbuș, mai târziu o să am aceeași poftă, chiar mai rău. Dar să le dau frâu liber atunci ar fi stop carieră.

Și-a deschis brațele, neajutorat.

- N-am de ales decât s-o scot acum din sistem, cât încă mai pot, fără să-mi anihilez viitoarea reputație profesională.

Mi-am spus: *Visez, nu se întâmplă asta*. Iubitul meu de trei ani nu rupea relația cu mine ca să poată face sex cu colege, într-un nerușinat abandon. Am clipit des și am încercat să trag aer în piept, dar n-am putut. Nu era strop de oxigen în cameră. M-am uitat doar aspru la el, în tăcere.

Și-a încleștat falca.

- Okay, deci bănuiesc că a te lua cu binișorul a fost o idee proastă...

- Asta numești tu a mă lua cu *binișorul*? S-o rupi cu mine ca să poți să le-o tragi altor fete? Fără să te simți vinovat? Vorbești *serios*?

- Foarte serios.

Ultimul lucru pe care l-am gândit înainte de a înșfăca manualul de economie și a-l arunca în el, a fost: *Cum poate să-mi zică una ca asta?*

Capitolul 2

M-a trezit vocea lui Erin.

- Jacqueline Wallace, dă-ți fundul jos din patul ăla și treci să-ți salvezi media generală. Pentru Dumnezeu, dacă aș lăsa vreun tip să-mi ruineze astfel harul academic, mi-aș aduce aminte mereu de asta.

Am scos un sunet de lehamite de sub pilotă, înainte să-mi ridic un ochi spre ea.

- Ce har academic?

Cu mâinile în șolduri, era înfășurată într-un prosop, proaspăt venită de la duș.

- Ha, ha. Foarte amuzant. *Scoală-te!*

Am pufnit, dar nu m-am clintit.

- Mă descurc la toate celelalte discipline. Nu pot s-o pic pur și simplu pe-asta?

A rămas cu gura căscată.

- Tu auzi ce spui?

Ei, *chiar* mă auzeam. Și eram absolut la fel de dezgustată de lașitatea mea ca și Erin – dacă nu mai mult. Însă gândul de a sta lângă Kennedy o oră întreagă, trei zile pe săptămână, era insuportabil. Nu puteam fi sigură ce însemna noul său statut de burlac fără obligații în materie de flirturi pe față sau agățat, dar indiferent ce-ar fi însemnat, nu voiam s-o văd sub ochii mei. Era destul de rău și că-mi imaginam detaliile.

Dacă măcar n-aș fi insistat pe lângă el să-și ia un curs împreună cu mine, semestrul ăsta. Când ne înscriaserăm pentru cursurile de toamnă, el mă întrebase de ce voiam economie – o materie care nu se cerea la licență pentru specializarea mea în muzică. M-am gândit dacă nu cumva simțise, chiar de atunci, că la asta urma să ajungem. Adică dacă el știuse.

- Nu pot.

- Ba poți și ai s-o faci.

Mi-a smuls pilota de pe mine.

- Acum dă-te jos și treci la duș. Trebuie să ajung la franceză la timp, altminteri *Monsieur Bidot* o să mă frece fără milă la *passé composé*.

Eu abia pot face perfectul compus în engleză. Dumnezeu știe că nu pot s-o

fac *en français* la ora asta infernală, dimineața.

Am ajuns în fața sălii de curs fix la 9:00, știind că, de obicei punctual, Kennedy va fi deja înăuntru. Sala era tip amfiteatru, mare și în trepte. Furișându-mă pe ușa din spate, l-am văzut de cum am intrat, pe rândul șase, la mijloc. Locul lui din dreapta era gol – locul meu. Dr. Heller ne dăduse să trecem din mână în mână o hartă a așezării noastre în bănci, oglinda clasei, în a doua săptămână de curs, și obișnuia s-o ia semnată pentru prezență și să acorde puncte pentru participarea la curs. Trebuia să stau de vorbă cu el după curs, fiindcă în niciun caz nu aveam să mai stau pe locul acela vreodată.

Mi-am plimbat ochii peste scaunele din spate. Erau două locuri libere. Unul, trei rânduri mai jos, între un băiat care-și sprijinea capul în palmă, aproape adormit, și o fată care bea un *venti* de ceva și sporovăia fără oprire cu vecina ei. Celălalt loc era pe ultimul rând, lângă un băiat care părea că mâzgălește ceva pe marginile manualului său. M-am întors în direcția lui, exact în clipa în care profesorul intra pe ușa laterală de jos, iar artistul și-a ridicat capul ca să se uite în fața sălii. Am înghețat, recunoscându-l pe salvatorul meu de acum două nopți. Dacă-aș fi putut să mă mișc, m-aș fi răsucit pe călcâie și-aș fi fugit din sală.

Atacul mi-a revenit năvalnic în minte. Neajutorarea. Groaza. Umilința. Mă făcusem ghem pe patul meu și plânsesem toată noaptea, recunoscătoare pentru mesajul lui Erin care mă anunța că dormea la Chaz. Ei nu-i povestisem ce făcuse Buck – pe de-o parte, pentru că știam că s-ar fi simțit responsabilă fiindcă insistase să vin la petrecere și mă lăsase singură. Pe de altă parte, voiam să uit definitiv că se întâmplase așa ceva.

- Când toată lumea va fi așezată, o să începem.

Declarația profesorului m-a smuls din apatie – eu eram singurul student în picioare. M-am repezit glonț către locul liber dintre fata vorbărețată și băiatul adormit.

Ea și-a aruncat o scurtă privire spre mine, fără să se întrerupă o clipă din confesiunea despre weekendul avut, cât de mult băuse și cu cine. Băiatul și-a mijit ochii doar cât să observe când m-am așezat pe scaunul rabatabil dintre ei, dar altfel n-a mișcat.

- Locul ăsta e ocupat? l-am întrebat pe el, în șoaptă.

El a clătinat din cap și a mormăit:

- A fost. Dar ea a abandonat. Sau nu mai vine aici. Mă rog. Mi-am scos un caiet cu spirală din geantă, ușurată. Am încercat să nu mă uit la Kennedy, dar băncile în pantă îmi făceau efortul istovitor. Părul lui blond, perfect aranjat și familiara cămașă impecabilă, încheiată la toți nasturii, îmi

atrăgeau atenția de fiecare dată când se mișca. Știam efectul țesăturii aceleia verde-ecosez pe lângă ochii lui izbitor de verzi. Îl cunoșteam din vedere din clasa a noua. Îl urmărisem schimbându-și stilul, devenind, dintr-un băiat care purta șort și bascheți în fiecare zi, tânărul care își trimitea cămășile asortate la călcat, își păstra pantofii ca noi și arăta mereu de parcă tocmai coborâse de pe coperta unei reviste. Văzusem nu o singură profesoară întorcând capul după el, înainte de a-și smulge brusc privirea de la corpul lui perfect, interzis.

În clasa a unsprezecea de liceu, am avut un curs pregătitor de engleză împreună. M-am bucurat de atenția lui din prima zi, când și-a trimis zâmbetul cu gropițe în direcția mea înainte de a se așeza în bancă, invitându-mă să mă alătur grupului său de studiu, interesându-se de planurile mele de weekend – și, în cele din urmă, făcând parte din ele. Nu fusesem niciodată curtată atât de încrezător. Ca șef al clasei, el era cunoscut de toată lumea și depunea eforturi concertate să devină familiar cu toată lumea. Ca sportiv, era jucător apreciat al echipei de baschet. Ca elev, rezultatele sale îl plasau între primii zece dintre cei mai buni. Ca membru al echipei de dezbateri, era cunoscut pentru demonstrațiile decisive și cantitatea imbatabilă de informații memorate.

Ca iubit, era răbdător și atent, fără să întindă niciodată coarda, fără să mă grăbească. Nu uita niciodată vreo zi de naștere sau vreo aniversare. Nu m-a făcut niciodată să mă îndoiesc de intențiile sale în ceea ce ne privea. Odată ce am devenit oficial împreună, mi-a schimbat numele – și toată lumea l-a imitat, inclusiv eu... „Tu ești Jackie a mea“, mi-a spus el, făcând referire la soția lui John F. Kennedy, tizul lui și idolul personal. Nu era rudă. Numai că părinții lui erau fanatici din punct de vedere al politicii – și deopotrivă la cuțite unul cu celălalt. Mai avea o soră pe nume Reagan și un frate pe nume Carter.

Trei ani trecuseră de când nu mă mai numisem Jacqueline și mă luptam zilnic să-mi recâștig acea latură din mine însămi pe care o dădusem deoparte pentru el. Nu fusese singurul lucru la care renunțasem, nici cel mai important. Era doar singurul pe care îl puteam recupera.

•••••

Prinsă cu încercările de a evita să mă uit la Kennedy cincizeci de minute lungi și după ce chiulisem de la curs două săptămâni, creierul meu era inert și necooperant. Când s-a sfârșit ora, mi-am dat seama că nu reținusem mare lucru din curs.

L-am urmat pe dr. Heller în biroul lui, repetând în minte diverse formulări pentru a-l convinge să-mi dea o șansă să recuperez. Până în momentul acela, nu-mi păsese dacă picam. Acum, că posibilitatea devenise o probabilitate, eram îngrozită. Nu picasem niciodată la vreo materie. Ce aveam să le spun părinților și consilierului meu? Nota acestui eșec avea să figureze pe foaia matricolă pentru tot *restul vieții mele*.

- Prea bine, domnișoară Wallace.

Dr. Heller dăduse la o parte un manual și un teanc dezordonat de însemnări de pe servieta lui uzată și își făcea de lucru prin birou de parcă n-aș fi fost acolo.

- Expune-ți cazul.

Mi-am dres glasul:

- Cazul?

Plictisit, el s-a uitat la mine peste ochelari.

- Ai lipsit două săptămâni de la ore, inclusiv de la examenul parțial, și ai lipsit și astăzi. Presupun că te afli aici, în biroul meu, ca să susții un soi de pledoarie a motivului pentru care n-ar trebui să pici la știința economică.

A scos un oftat, punând manualul pe raft.

- Întotdeauna cred că le-am auzit pe toate, dar au existat dați când am fost surprins. Deci, dă-i drumul. Nu am toată ziua la dispoziție și presupun că nici dumneata.

Mi-am înghițit nodul din gât.

- Am fost azi la curs. Numai că am stat pe un alt scaun.

El a dat din cap.

- Te cred pe cuvânt, de vreme ce m-ai abordat la sfârșitul prelegerii. Asta înseamnă o zi de prezență înapoi, în favoarea dumatăle – reprezentând cam un sfert dintr-o notă. Mai ai încă șase absențe de la cursuri și un zero la un examen de specialitate.

Oh, Doamne. De parcă mi-ar fi fost scos un dop, un torent de scuze și de revelații s-a revărsat deodată din mine.

- Prietenul meu s-a despărțit de mine și e și el la curs, iar mie mi-e greu să-l și văd, darămite să stau lângă el... Oh, Doamne, *am lipsit de la parțial*. O să pic. N-am picat niciodată la vreo materie în viața mea.

De parcă mărturisirea n-ar fi fost destul de umilitoare, ochii mi s-au umplut de lacrimi care au început să-mi curgă pe obraji. Mi-am mușcat buza ca să nu izbucnesc de-a dreptul în hohote, uitându-mă fix la biroul lui, fiindcă nu mă simțeam în stare să dau cu ochii de expresia dezgustată pe care-mi imaginam că o afișează.

I-am auzit suspinul exact în clipa în care un șervețel a apărut în raza mea

vizuală.

- E ziua dumitale norocoasă, domnișoară Wallace.

Am luat șervețelul și mi-am șters obrazii, ridicând ochii spre el cu prudență.

- Întâmplarea face să am o fiică doar cu puțin mai mică decât dumneata. De curând, a suferit și ea o despărțire foarte neplăcută. Eminentă mea, cu mintea ageră ca briciul, s-a prefăcut într-o epavă emoțională, care nu mai făcea nimic decât plângea, dormea și iar plângea – pentru aproape două săptămâni. După care și-a venit în fire și a hotărât că niciun băiat n-avea să-i distrugă palmaresul educațional. De dragul fiicei mele, o să-ți dau o șansă. *Una*. Dacă o ratezi, o să-ți primești nota pe care ți-o meriți la sfârșitul semestrului. Ne-am înțeles?

Am dat din cap, cu lacrimile curgând mai abitir.

- Bine.

Profesorul s-a foit stingherit și mi-a mai întins un șervețel.

- Oh, ce naiba – așa cum i-am spus și fiică-mii, niciun băiat de pe planeta asta nu merită atâta zbuclim. O știi bine; am fost și eu unul.

A scris grăbit ceva pe o bucată de hârtie, pe care mi-a întins-o.

- Ai aici adresa de e-mail a preparatorului cursului meu. Landon Maxfield. Dacă nu ești familiarizată cu această materie de curs suplimentară, îți sugerez să devii. Fără îndoială o să ai nevoie și de meditații particulare. El a fost un student excelent la cursul meu, acum doi ani, și de atunci este preparator la mine. O să-i dau detalii despre proiectul pe care vreau să-l faci și care să țină loc notei de la parțial.

Un alt suspin mi-a scăpat când i-am mulțumit și-am crezut c-o să explodeze de jenă.

- Bine, bine, da, desigur, cu plăcere.

A scos apoi oglinda clasei.

- Arată-mi unde o să stai de-acum încolo, ca să-ți primești sfertul de notă pentru prezență.

I-am indicat noul meu loc, iar el mi-a scris numele în pătrățel.

Obținusem ce dorisem. Tot ce trebuia să fac acum era să iau legătura cu persoana aceasta, Landon, și să bag un proiect. Cât de greu putea să fie?

•••••

Coadă de la Starbucks-ul din campus era ridicol de lungă, dar ploua și n-aveam chef să mă fac flească traversând până la cafeneaua independentă din imediata apropiere de campus, ca să-mi iau doza de înviorare înainte

de cursurile de după-amiază. Fără legătură, raționamentul îmi spunea că foarte probabil acolo se afla și Kennedy; mergeam acolo aproape zilnic după prânz. Din principiu, el tindea să evite „monstruozițările corporatiste“ ca Starbucks-ul, chiar dacă avea cafea mai bună.

- Excluz să mă întorc prin campus la timp, dacă aștept la coada asta, și-a mormăit Erin enervarea, aplecându-se să se uite câte persoane mai erau în fața noastră. Nouă persoane! Nouă! Și cinci așteaptă la băuturi! Cine naiba sunt toți oamenii ăștia?

Tipul din fața noastră ne-a aruncat o privire piezișă peste umăr. S-a încruntat și ea la el, iar eu mi-am strâns buzele, abținându-mă să râd.

- Dependenți de cafeină ca și noi? i-am sugerat.

- Pfui! a exclamat ea și m-a apucat de braț. Era să uit – ai auzit ce i s-a întâmplat lui Buck, sâmbătă noapte?

Am simțit un gol în stomac. Noaptea de care voiam să uit nu voia să mă lase în pace. Am clătinat din cap.

- A fost atacat în parcare, în spatele casei. Doi tipi îi voiau portofelul. Probabil vagabonzi, a zis el – asta ți se întâmplă când ești într-un campus din mijlocul unui oraș mare. Nu i-au luat nimic, nenorociții, dar să fiu a naibii, fața lui Buck e vraște.

S-a dat mai aproape de mine.

- De fapt, arată chiar mai sexy așa. *Mrrrr*, dacă știi ce vreau să zic.

Mi s-a făcut rău, dar am stat mai departe acolo, mută și prefăcându-mă interesată, în loc să-i dezmint explicația lui Buck despre întâmplarea în urma căreia se alesese cu fața zob.

- Ei, rahat. Va trebui să dau pe gât un Rockstar ca să mă împiedice să mă desfac în bucăți în timpul științelor politice. Nu pot să întârzii – avem test. Ne vedem după muncă.

După care m-a strâns repede în brațe și a ieșit aproape în fugă.

Mă târam înainte odată cu coada, mintea mea întorcându-se spre sâmbătă noaptea pentru a mia oară. Nu mă puteam descotorosi de cât de vulnerabilă mă simțeam, încă. Nu-mi scăpase niciodată faptul că băieții sunt mai puternici. Kennedy mă ridicase în brațe de nenumărate ori, o dată chiar mă aruncase pe umărul lui și urcase în fugă scările, în timp ce eu mă ținusem agățată de spatele lui, cu capul în jos și râzând. El putea deschide ușor capacele borcanelor pe care eu nu le puteam clinti, putea muta mobile pe care eu nici nu le puteam urni. Puterea lui superioară devenea evidentă când se sprijinea în brațe deasupra mea, cu bicepsii piatră sub atingerea mâinilor mele.

În urmă cu două săptămâni, el îmi frânsese inima, și niciodată nu mă mai

simțisem atât de rănită, de pustiiată.

Dar nu folosise niciodată forța fizică împotriva mea.

Nu, asta făcuse numai Buck. Buck, un tip sexy și popular din campus, care n-avea nicio problemă să-și facă rost de fete. Un tip care nu dăduse niciodată vreun semn că ar putea sau ar vrea să-mi facă rău, sau măcar că mă remarcase altfel decât ca fiind iubita lui Kennedy. Aș fi putut s-o pun pe seama alcoolului... dar, nu. Alcoolul te scapă de inhibiții. Nu stârnește violența criminală în cel care n-a avut-o deloc mai înainte.

- Următorul.

M-am smuls din gânduri și m-am uitat peste tejghea, pregătită să spun comanda obișnuită, și acolo stătea băiatul de sâmbătă noaptea. Băiatul lângă care evitasem să mă așez de dimineață, la cursul de economie. Am rămas cu gura căscată, fără să pot articula. Și exact ca și de dimineață, înlămplarea de sâmbătă noaptea mi-a revenit deodată în minte, ca un val. Fața mi-a luat foc, amintindu-mi în ce poziție mă aflasem, gândindu-mă la ce fusese el martor înainte să intervină, la cât de fără minte trebuie să mă fi socotit.

Însă, pe de altă parte, nu fusese vina mea.

Și îmi spusese pe nume. Numele pe care nu-l mai foloseam de vreo șaisprezece zile.

Dorința mea de o fracțiune de secundă ca el să nu-și aducă aminte cine eram, nu se îndeplinise. Uitându-mă în ochii lui scrutători, mi-am dat seama că-și amintea totul, foarte clar. Fiecare amănunt umilitor. Obrajii îmi ardeau.

- Te-ai hotărât ce comanzi?

Întrebarea lui m-a ajutat să-mi revin din dezorientare. Vocea îi era calmă, dar am simțit exasperarea clienților nerăbdători din spatele meu.

- Grand Caffé Americano. Vă rog.

Mai mult bâiguise decât rostisem și mă așteptam să mă pună să repet.

Dar el a marcat paharul și în momentul acela am observat cele două sau trei straturi de tifon alb înfășurat în jurul nodurilor degetelor. A dat paharul mai departe spre barman și a bătut la casă comanda, în timp ce eu i-am întins cardul.

- Ești bine astăzi? M-a întrebat el, cuvintele lui părând atât de obișnuite, totuși atât de pline de înțeles pentru noi doi.

Mi-a trecut cardul prin cititor și mi l-a întins înapoi, odată cu bonul.

- Sunt bine.

Nodurile mâinii lui stângi erau julite, dar nu foarte tare. Când am luat cardul și bonul, degelele lui s-au atins de ale mele. Mi-am tras mâna ca

arsă:

- Mersi.

El a făcut ochii mari, dar n-a mai zis nimic.

- Eu vreau un *venti* caramel macchiato – slabă, fără frișcă.

Nerăbdătoarea fată din spate își rostea comanda peste umărul meu, fără să mă atingă, dar înaintând în spațiul meu personal, creându-mi disconfort.

El și-a încordat falca aproape imperceptibil când și-a întors ochii spre ea. Marcându-i paharul, i-a spus totalul pe un ton repezit, aruncându-mi încă o dată o privire rapidă, când m-am dat la o parte. Nu știu dacă s-a mai uitat la mine după aceea. Mi-am așteptat cafeaua la celălalt capăt al tejghelei și m-am îndepărtat grăbită, fără să-i mai adaug un pic de lapte și trei pachetele de zahăr, ca de obicei.

Economia era un curs de prezentare generală, prin urmare numărul înscrișilor era uriaș – vreo două sute de studenți. Puteam evita contactul vizual cu doi băieți în mijlocul atâtor oameni în următoarele șase săptămâni rămase din primul semestru, nu-i așa?

Capitolul 3

Conștiincioasă, i-am trimis un e-mail preparatorului de economie când am ajuns în cămin, după ore, și am început să mă ocup de tema de la istoria artei. În timp ce scriam un eseu despre un sculptor neoclasic și influența lui asupra stilului, am mormăit un mulțumesc nevroticii din mine pentru că măcar ținusem pasul la celelalte materii.

Cu Erin la serviciu, puteam să mă apuc serios de treabă în seara aceea, învățând în liniște. Aici, în camera noastră microscopică, ea era fără să vrea o sursă permanentă de distragere a atenției. Când încercasem să tocesc pentru testul de algebră, săptămâna trecută, avusese loc următoarea conversație:

- E musai să-mi iau pantofii ăia pentru serviciu, tati! protesta ea la telefon. Tu ai spus că vrei să învăț valoarea muncii cât sunt la școală și tot tu ai spus întotdeauna că o persoană trebuie să se îmbrace pentru succes, așa că nu încerc decât să-ți urmez sfaturile.

Când se uitase spre mine, eu îmi dădusem ochii peste cap. Colega mea de cameră era hostess la un restaurant de fițe în centru, o slujbă pe care o folosea frecvent ca pretext pentru a-și depăși bugetul în cumpărarea hainelor. Pantofi de trei sute de dolari, esențiali pentru o slujbă plătită cu nouă dolari ora? Mi-am înăbușit râsul când ea mi-a răspuns făcându-mi cu ochiul. Tatăl ei totdeauna se dădea bătut, mai ales când ea folosea cuvântul cheie – *tati*.

Nu mă așteptam ca Landon Maxfield să-mi răspundă rapid la e-mail. Ca student în ultimul an și ca preparator pentru un număr uriaș de studenți ca ai cursului doctorului Heller, cu siguranță era ocupat. De asemenea, eram sigură că n-avea să fie deloc prea încântat să mediteze o restanțieră din anul doi, care chiulise de la parțial și de la două săptămâni de cursuri, și care nu trecuse niciodată pe la vreunul dintre seminariile lui. Eram pregătită să-i dovedesc că voi munci sârguincios ca să recuperez și să nu-i mai stau pe cap, cât mai repede cu putință.

La un sfert de oră după ce-i trimisesem mailul, am auzit semnalul sonor al inbox-ului. Îmi răspunsese, pe același ton oficial pe care îl alesesem eu, după ce ezitasem îndelung să-i folosesc prenumele sau numele de familie în adresare și în final mă hotărâsem pentru *Dl. Maxfield*.

D-ră Wallace,

Dr. Heller m-a informat că ai nevoie să recuperezi la macro, de asemenea și despre proiectul pe care va trebui să-l lucrezi pentru a înlocui nota de la parțial. De vreme ce ți-a îngăduit să procedezi astfel, nu e nevoie să-mi împărtășești și mie motivul pentru care ai regresat până acum. Sunt angajat ca preparator, așadar asta intră în atribuțiile jobului meu.

Ne putem întâlni în campus, preferabil la bibliotecă, pentru a discuta despre proiect. Este complex și va necesita multă muncă de cercetare din partea ta. Mi s-a indicat de către dr. Heller nivelul de asistență pe care ar trebui să ți-l ofer. Practic, el dorește să vadă ce poți face tu singură. O să-ți stau la dispoziție pentru întrebări de ordin general, bineînțeles.

Seminariile grupului pe care-l pregătesc sunt luna, miercurea și joia, de la 13:00 la 1400, însă la ele ne ocupăm de materia curentă. Presupun că tu ai nevoie de mai multă asistență pentru a înțelege cursurile pe care le-ai pierdut în ultimele două săptămâni. Anunță-mă când ai putea fi disponibilă pentru ședințe de pregătire individuală și vom stabili un program în funcție de asta.

LM

Am strâns din dinți. Cu toate că absolut politicoasă, tonul acestui e-mail deborda de condescendență... până la semnătura de la sfârșit: *LM*. Încerca să fie prietenos, sau nepăsător, sau îmi ridiculiza încercarea de a părea o studentă serioasă, matură? Făcusem aluzie la despărțirea de Kennedy, în e-mailul meu, sperând că n-o să-mi ceară detalii. Acum simțeam că nu numai că se eschiva de la a afla amănunte, dar avea o părere mai proastă despre mine fiindcă lăsasem o criză amoroasă să-mi afecteze activitatea școlară.

I-am citit din nou e-mailul și m-am enervat și mai tare. Deci credea că eram prea bătută în cap ca să înțeleg materia de curs de una singură?

D-le Maxfield.

Nu pot participa la seminariile dvs., pentru că am istoria artei luna și miercurea de la 13:00 la 14:30, și în după-amiezile de joi predau la școala generală. Locuiesc în campus și sunt disponibilă pentru întâlniri mai târziu după-amiaza, în zilele de luni și miercuri, și în majoritatea serilor. De asemenea, sunt liberă în weekendurile în care nu dau lecții.

Am început să citesc materia de curs despre PIB, IPC și inflație, și mă ocup de întrebările recapitulative de la sfârșitul capitolului 9. Dacă doriți să ne întâlnim pentru a-mi da cerințele proiectului, sunt sigură că voi putea să ajung din urmă materia de curs și singură.

Jacqueline

Am apăsat pe *send* și m-am simțit superioară pentru aproape douăzeci de secunde. În realitate, abia aruncasem un ochi pe capitolul 9. Până acolo, părea mai puțin informație inteligibilă și grafice pretențioase și mai mult bla-bla cu semnele dolarului și chichițe derutante îngrămădite de amuzament. Cât despre PIB și IPC, știam ce înseamnă abrevierile astea... Oarecum.

Oh, Doamne. Tocmai refuzasem cu trufie preparatorul pe care mi-l găsisese profesorul – profesorul care nu fusese obligat să-mi dea o a doua șansă, dar o făcuse.

Când căsuța poștală a sunat din nou, am înghițit nodul din gât înainte de a-l deschide. Un nou mesaj de la Landon Maxfield era în fruntea listei din inbox.

Jacqueline,

Dacă preferi să recuperezi singură, este prerogativa ta, bineînțeles. O să adun informațiile despre proiect și ne putem vedea, să zicem, miercuri,

imediat după ora 14:00?

LM

PS – Ce predai?

Răspunsul lui nu părea supărat. Era politicoș. Drăguț, chiar. În ultima vreme fusesem atât de tulburată emoțional că nu mai puteam judeca nimic limpede.

Landon,

Dau lecții private de contrabas elevilor de generală și liceu din orchestrelor. Tocmai mi-am amintit că am acceptat să ajut la transportul instrumentelor a doi dintre elevii mei la o reprezentație, miercurea asta, după-amiază. (Conduc o camionetă, pentru a-mi putea transporta propriul instrument, iar acum sunt constant asaltată cu cereri de a muta instrumente muzicale mari, canapele, saltele...)

Ești liber în vreo seară? Sau sâmbăta?

JW

Cântam la contrabas de la zece ani. În clasa a patra, unul dintre cei doi contrabasiști ai orchestrei avusese o ciocnire la fotbal în al doilea weekend de școală, soldat cu o claviculă ruptă. Profesoara noastră de muzică de la orchestră, doamna Peabody, se uitase peste marea de cântăreți la vioară și ne rugase să treacă unul dintre noi la contrabas.

„Nu vrea nimeni?“ se milogise ea.

Fiindcă nimeni altcineva nu se oferise voluntar, am ridicat eu mâna.

Chiar și instrumentul pentru copii, pe jumătate cât cel normal, mă covârșea pe atunci; aveam nevoie de un scaunel ca să cânt, un detaliu care le furniza colegilor mei de clasă din orchestră un nesfârșit amuzament. Zeflemisirea nu s-a oprit la generală.

„Scumpo, instrumentul ăsta nu e o alegere bizară pentru o fată?“
întrebuse mama.

Încă necăjită că respinsesem pianul – instrumentul ei preferat – în favoarea viorii, se arătase imediat împotriva noii mele preferințe.

„Da!“ răspunsesem eu și mă uitasem urât la mama, iar ea își dăduse ochii peste cap.

Nu-și pierduse niciodată disprețul pentru instrumentul la care ajunsesem să ador să cânt, pentru felul în care sprijinea și dirija restul orchestrei. De asemenea, adoram neîncrederea de pe fețele celorlalți concurenți la competițiile regionale, siguranța lor că nu eram la fel de bună ca ei din

pricină că eram fată – și modul în care le dovedeam că eram *mai bună*.

Când am împlinit cincisprezece ani, ajunsesem la statura mea de acum, de 1.67 m, și puteam cânta la un instrument trei sferturi, fără alte ajustări pentru înălțime, deși era la limită.

Anul trecut, dădusem lecții elevilor locali – toți băieți, fiecare o versiune de îngâmfare și impertinență, până când mă auzeau cântând.

Jacqueline,
Contrabas? Interesant.

Sunt ocupat serile, săptămâna asta, și în majoritatea weekendurilor. Nu vreau să pierzi timp din cauza asta, așa că o să-ți trimit informațiile despre proiect în seara asta, mai târziu, și putem discuta despre el pe e-mail, până când o să ne putem potrivi programele. Ți convine așa?

LM

Landon,

Mulțumesc, da – asta ar fi grozav. (Ref.: să-mi trimiți informațiile despre proiect, adică, nu nerușinata ta hotărâre de a mă folosi pentru capacitatea camionetei de a căra obiecte. Nu ești cu nimic mai prejos ca prietenii mei! Evită închirierile de transport și taxele de livrare, iar eu mă aleg cu plata în bere.)

JW

Jacqueline,

O să-ți trimit precizările pentru proiect când o să ajung acasă și putem discuta.

Sistemul trocului e doar o aplicație a unei forme de economie primitivă, știi. (Și ai vârsta potrivită pentru bere?)

LM

Landon,

Departa de mine să critic utilizarea efectivă a economiei preistorice. Și presupun că prietenii care plătesc în bere sunt mai buni decât prietenii care nu plătesc deloc. (Ref: vârsta mea – nu cred că atribuțiile jobului de preparator la Economie te îndreptățește la acest soi de informație personală.)

JW

Jacqueline,

Touché. Va trebui să am încredere în tine că n-o să fiu arestat fiindcă ofer alcool minorilor.

Ai dreptate – studenții săraci, fără mașină ca mine ar trebui să respecte metodele verificate și dovedite de negocieri pentru transport.

LM

Am zâmbit la faptul că recunoștea cinstit că nu avea mașină, după care mi-a căzut fața când am comparat asta cu conștiința importanței personale pe care o dobândise Kennedy odată cu mașina lui. Chiar înainte de bacalaureat, părinții lui îi dăduseră Mustangul lui vechi de doi ani fratelui său de șaisprezece ani, care-și distrusese Jeepul cu o săptămână în urmă. În chip de cadou în avans de absolvire, îi înlocuiseră Mustangul lui Kennedy cu un BMW nou-nouț – aerodinamic și negru, cu toate dotările și accesoriile disponibile la momentul acela, inclusiv scaune de piele întoarsă și un sistem stereo pe care-l puteam auzi de la un cvartal distanță.

La naiba. Trebuia să încetez să mai leg toate lucrurile de ceea ce mi se întâmplase mie cu Kennedy. În clipa aceea am realizat, însă, că el încă îmi lipsea acut. În ultimii trei ani, deveniserăm obiceiul unul altuia. Și cu toate că el se dezbăraseră de obiceiul de mine, când plecase, eu nu mă dezbărasem de obiceiul meu de el. Continuam să-l ancoroz de prezentul meu, de viitorul meu. Adevărul era că el aparținea acum doar trecutului meu și era timpul să încep s-o accept, oricât de tare mă durea s-o fac.

•••••

De îndată ce ajunseserăm în campus, în anul întâi de colegiu, Kennedy se înscrișese în frăția în care fusese și tatăl lui. În pofida nevoii sale de afiliere la o clică, eu nu-i împărtășisem niciodată aspirațiile. El nu păruse să se supere când îi spusese că aș prefera să nu mă grăbesc să intru în nicio asociație de fete, câtă vreme îi sprijineam nevoia lui de viitor politician de a fi membru al unei frății. Îmi spusese odată că într-un fel îi plăcea faptul că eram o iubită AI.

- AI? Asta ce-i?

El râsese și răspunsese.

- Înseamnă că ești o „afurisit de independentă“.

Când ieșise din camera mea, în urmă cu aproape trei săptămâni, îmi luase cu el și cercul social cultivat cu grijă. Fără relația mea cu Kennedy, eu nu mai eram automat invitată la petrecerile sau evenimentele frăției cu litere grecești, deși Chaz și Erin m-ar fi putut invita la unele dintre ele, de vreme

ce intram în categoria lucrurilor acceptabile de adus la orice petrecere: alcool și fete.

Grozav. Evoluasem de la iubită independentă la accesoriu de petrecere.

Să dau de grupurile foștilor mei prieteni era cel puțin stingheritor. Chiar în fața bibliotecii, frăția băieților avea mese la care vindea cafea, sucuri și diverse sortimente de patiserie în fiecare dimineață, timp de o săptămână, în scopul strângerii de bani pentru perfecționarea ca lideri. Înarmate cu grătare portabile, fetele de la Tri-Delta campau afară, în corturi, pe pajiștile căminelor, pentru a face demonstrație și a atrage atenția asupra condițiilor grele ale oamenilor fără locuință. (Eu îi atrăsesem atenția lui Erin că majoritatea oamenilor *homeless* foarte probabil nu au grătare portabile Coleman și echipament de camping REI, iar ea pufnise și spusese: „Mda, le-am zis și eu asta. Dar au făcut pe surzii.“)

Nu puteam să părăsesc dormitorul și să fac doi pași în indiferent ce direcție, fără să întâlnesc pe cineva cu care avusesem relații obișnuite cu doar câteva zile în urmă. Acum, mai toți își mutau privirea când treceam pe lângă ei, deși unii încă mai zâmbeau sau îmi făceau cu mâna, înainte de a se preface adânciți într-o conversație cu altcineva. Câțiva chiar îmi mai strigau „Bună, Jackie!“ Nu le spuseseam și lor că nu mai foloseam numele acela.

La început, Erin stăruise că umilințele erau doar în capul meu, dar după două săptămâni, a trebuit să-mi dea dreptate.

„Oamenii simt nevoia să aleagă o tabără sau alta când se rupe o relație – e în natura omenească“, zisese ea, dând glas experienței de studentă anul doi la cursurile de psihologie. „Totuși! *Lașii*.“

Apreciasem că era gata să ignore analiza ei obiectivă pentru a mă sprijini.

Nu mă mirasem că practic toată lumea îl alesese pe Kennedy. El era unul dintre ei, la urma urmei. Era sociabilul, fermecătorul, viitorul lider al lumii. Eu eram iubita lui tăcută, simpatică, dar oarecum ciudată... După despărțire, devenisem doar o studentă oarecare, din afara frăției – pentru toată lumea în afară de Erin.

Mărți, treceam pe lângă perechea domnitoare a campusului – Katie era președinta asociației fetelor din care făcea parte Erin, iar DJ. era vicepreședintele frăției lui Kennedy.

- Bună, Erin! *Frumoasă* rochie, i-a zis Katie, de parcă eu nu eram de față.

DJ. și-a ridicat bărbia și i-a zâmbit lui Erin, ochii lui mutându-se o clipă și spre mine, dar fără să-mi noteze existența mai mult decât o făcuse

prietena lui.

- Mersi! a răspuns Erin. Imbecili, a murmurat imediat după aceea, luându-mă de braț.

Când mă mutasem în camera mea de cămin, în urmă cu mai bine de un an, fusesem oripilată să mă trezesc cu o colegă de cameră care întruchipa stereotipul membrei unei asociații studențești de fete. Erin luase deja în stăpânire patul de lângă fereastră. La capul patului, pe perete, își prinsese strălucitoarele pompoane de majoretă de la liceu, în albastru și auriu, de niște uriașe litere decupate în carton aurit ce formau numele „ERIN”. Înconjurând giganticele litere auriu, erau postere acoperite de fotografii de la spectacolele de majorete și de bun venit acasă, cu jucători de fotbal masivi.

În timp ce stăteam căscând gura la partea reflectorizantă a micuței noastre camere, ea dăduse buzna pe ușă:

„Oh, bună! Tu trebuie să fii Jacqueline! Eu sunt Erin!”

Cu diplomație, n-am dat glas comentariului *Nu, zău!* ce-mi răsărise în minte.

„De vreme ce n-ai fost aici, am ales eu un pat – sper că nu te superi! Eu aproape am terminat de despachetat, așa că te pot ajuta.”

Purtând un tricou de-al universității care se potrivea aproape exact cu părul ei arămiu ciufulit, ea îmi ridicase cea mai grea valiză și o urcase în pat.

„Am atârnat o tăbliță pe ușă ca să ne putem lăsa mesaje una alteia – ideea mamei, de fapt, dar mi s-a păru o sugestie folositoare, nu crezi?”

Am clipit des cu ochii la ea, bâiguind un „Mm-hm”, în timp ce ea deschidea fermoarul valizei și începea să-mi scoată lucrurile pe care mi le adusesem de acasă. Trebuia să fie o greșală undeva. Completasem un formular descriind amănunțit atributele preferabile pentru colega mea de cameră, iar fata asta părea să nu aibă niciuna dintre acele calități dorite de mine. Practic mă descriesem pe mine: o studentă liniștită, tocilară, care să se culce la o oră decentă. O fată căreia să nu-i placă să meargă la petreceri și care să nu facă să defileze prin cameră o mulțime de băieți sau să transforme etajul în cartier general al damfului de bere.

„Mi se spune Jackie, de fapt”, o corectasem eu.

„Jackie – ce drăguț! Mie îmi place mai mult Jacqueline, trebuie să recunosc. E atât de stilat. Ești norocoasă că poți să alegi! Eu sunt cumva condamnată la Erin. Bine măcar că-mi place, nu? Okay, Jackie, unde să atârni posterul ăsta – cine-i asta?”

Am aruncat o privire spre afișul din mâna ei – portretul uneia dintre

interpretele mele preferate, care și ea cânta la contrabas.

„Esperanza Spalding.“

„N-am auzit niciodată de ea. Dar e simpatică!“

Înșfăcase un pumn de piuneze și se suise în patul meu ca să prindă afișul de perete.

„Ce zici, să-l pun aici?“

Erin și cu mine făcuserăm mari progrese în cincisprezece luni.

Capitolul 4

Miercuri dimineata, ajungând cu un minut înainte să înceapă cursul de economie, ultimul lucru pe care mă așteptam să-l văd a fost Kennedy, sprijinind peretele de lângă ușa sălii, făcând schimb de numere de telefon cu o membră Zeta. Chicotind, ea și-a făcut repede o poză, și i-a înapoiat telefonul. El a făcut același lucru, zâmbind și privind-o în ochi.

Mie n-avea să-mi mai zâmbească niciodată așa.

Nu mi-am dat seama că încremenisem în loc până ce un coleg de grupă nu m-a împins, trecând pe lângă mine, dându-mi jos rucsacul greu de pe umăr.

- Scuze, a mormăit el, pe un ton care spunea mai degrabă *Dă-te din drum decât Îmi pare rău că te-am îmbrâncit*.

Aplecându-mă să-mi iau rucsacul de jos, și rugându-mă să nu mă fi văzut Kennedy și admiratoarea lui, o mână a înșfăcat rucsacul de bretea și mi l-a ridicat de la podea. M-am îndreptat și m-am trezit uitându-mă în ochii limpezi, cenușii-albaștri.

- Cavalerismul n-a dispărut de tot, știi.

Vocea lui groasă, calmă era la fel cum mi-o amimeam din noaptea de sâmbătă și din după-amiaza de luni, de peste tejgheaua de la Starbucks.

- Nu?

M-a ajutat să-mi pun rucsacul din nou pe umăr.

- Nu. Ăla e doar un măgar.

A făcut semn către băiatul care mă îmbrâncise, dar puteam să jur că ochii i se plimbaseră și peste fostul meu iubit, care se îndrepta spre ușă, râzând

cu fata. Pe pantalonii ei de trening portocaliu-aprins scria ZETA, pe fund.

- Ești bine?

Pentru a treia oară, întrebarea asta, din partea lui, avea un înțeles mai profund decât acela obișnuit, de zi cu zi.

- Da, bine.

Ce-aș fi putut face decât să mint?

- Mulțumesc.

M-am întors și am intrat în sală, mi-am ocupat noul loc și mi-am petrecut primele patruzeci și cinci de minute din oră concentrându-mi atenția asupra lui Dr. Heller, tablei pe care a umplut-o cu formule și notițelor pe care le-am luat. Copiind conștiincioasă graficele echilibrului pe termen scurt și al cererii globale, toate părându-mi-se lipsite de orice înțeles, mi-am dat seama că trebuia, totuși, să-l rog pe Landon Maxfield să m-ajute. Mândria mea n-avea să-mi producă decât o mai mare rămânere în urmă.

Cu câteva minute înainte de încheierea cursului, m-am întors și am început să caut ceva în rucsac, pretext ca să arunc o privire spre băiatul de pe ultimul rând. El se uita drept la mine, bătând ușor cu un creion negru în caietul din fața lui. Stătea tolănit în scaun, cu un cot sprijinit pe spetează și un picior proptit degajat pe suportul de sub banca lui. Când ochii ni s-au întâlnit, expresia lui s-a schimbat subtil de la impenetrabilă la zâmbet vag, deși reținut. Nu și-a ferit privirea, nici când eu m-am uitat în rucsac și apoi din nou la el.

M-am întors brusc spre profesor, cu fața arzând.

Băieții îmi mai arătaseră interesul, în ultimii trei ani, dar în afară de vreo două ocazii de scurtă durată, cu siguranță niciodată dezvăluite sau acționând în consecință – unul dintre colegii de vârstă mea, de la colegiu, care preda contrabasul și un altul, partenerul meu de la laboratorul de chimie –, nu fusesem atrasă de nimeni decât de Kennedy. Lecția de economie se redusese la o bolboroseală de fundal, iar eu nu mă puteam decide dacă reacția mea la acest străin era stinghereală prelungită, recunoștință că mă salvase de Buck, sau pur și simplu atracție. Probabil toate trei.

Când cursul s-a sfârșit, mi-am pus manualul în rucsac și m-am opus dorinței de a mă uita din nou în direcția lui. M-am foit destul cât să-i las să iasă pe Kennedy și pe admiratoarea lui. Când m-am ridicat să plec, băiatul continuu adormit care stătea lângă mine mi-a vorbit.

- Hei, la ce întrebări a spus să răspundem pentru puncte în plus? Trebuie să fi ațipit vreo câteva secunde chiar în momentul când le discuta pe alea... notițele mele sunt indescifrabile.

Am aruncat o privire spre locul unde-mi arăta, în caietul lui, și fără nicio îndoială, scrisul devenise filiform și ilizibil.

- Eu sunt Benji, apropo.

- Oh, mm, stai să văd...

Am răsfoit prin caietul meu cu spirală și am pus degetul pe detaliile temei, înscrise în capul paginii.

- Iată-le.

În timp ce el le copia, am adăugat:

- Eu sunt Jacqueline.

Benji era unul dintre băieții cu care adolescența nu fusese binevoitoare. O acnee severă îi împestrița fruntea. Părul îi era mult crescut și creț – un stilist priceful l-ar fi putut îmblânzi, dar el era probabil adeptul localului de 8 dolari tunsul, cu ecrane TV panoramice fixate nonstop pe canale sportive. Dată fiind talia lui dospită ca aluatul, mă îndoiam că petrecea prea mult în sala ultramodernă de gimnastică a universității. Tricoul întins pe burta lui dădea un fel de sfat „bro“ care era mai bine să rămână necitit. Ochii expresivi, căprui, și zâmbetul molipsilor care îi încrețea adorabil erau compensațiile sale la capitolul înfățișare.

- Mersi, Jacqueline. Asta-mi salvează pielea – am mare nevoie de punctele în plus. Ne vedem vineri! Și-a închis ferm caietul. Asta dacă n-o să se întâmple să dorm, a adăugat el, aruncându-mi încă un zâmbet franc.

I-am răspuns tot cu un zâmbet și am ieșit pe culoarul dintre bănci.

- Pentru nimic.

Poate că eram în stare să-mi fac prieteni și în afara cercului lui Kennedy. Interacțiunea asta laolaltă cu dezertarea majorității prietenilor mei și trecerea în tabăra lui Kennedy după despărțire m-au făcut să-mi dau seama cât de dependentă de el devenisem. Eram puțin șocată. De ce nu-mi trecuse asta niciodată prin cap înainte? Pentru că nu mă gândisem niciodată că relația mea cu el s-ar fi putut sfârși?

Prostească, naivă presupunere. Evident.

•••••

Sala aproape se golise, inclusiv băiatul de pe ultimul rând. Am simțit înțepătura unei dezamăgiri iraționale. Ce dacă se uitase lung la mine în timpul orei – mare scofală! Poate că era doar plictisit. Sau ușor neatent.

Dar când am ieșit din amfiteatru, l-am zărit peste mulțimea din hol, stând de vorbă cu o fată din seria noastră. Atitudinea lui era relaxată, de la cămașa bleumarin, deschisă peste un tricou simplu, cenușiu, până la mâna

vârâtă în buzunarul jeansilor. Nu i se vedeau mușchii pe sub mâneca lungă și neîncheiată a cămășii, dar părea să aibă abdomenul plat și îl pusese la pământ pe Buck, umplându-l de sânge, cu destulă ușurință, sâmbătă noapte. Creionul lui negru era pus după o ureche și numai guma roz de la capăt i se ițea din părul negru, ciufulit.

- Deci e un seminar pregătitor? întreba fata, răsucindu-și în neștire o buclă lungă de păr blond pe după deget. Și durează o oră?

El și-a pus rucsacul pe umăr, scuturându-și bretonul din ochi.

- Da. De la unu la două.

Cum el se uita la ea, fata își lăsa puțin capul într-o parte și se legăna ușor, de parcă s-ar fi pregătit să danseze cu el. Sau pentru el.

- Poate o să trec și eu. Ce faci după aceea?

- Lucrez.

Ea a pufnit, supărată.

- Tu întotdeauna lucrezi, Lucas.

Tonul ei alintat-bosumflat mi-a râcâit timpanele ca unghiile pe tabla de scris, cum mi se întâmpla totdeauna când îl auzeam folosit de orice fată mai mare de șase ani. Însă, bonus – tocmai aflasem cum îl cheamă.

În clipa aceea el și-a ridicat ochii, de parcă m-ar fi simțit că stau acolo, trăgând cu urechea, iar eu m-am răsucit imediat pe călcâie pornind grăbită în direcția opusă, prea târziu ca să mă prefac că nu ascultasem intenționat discuția lor. Mi-am croit drum prin puhoiul de lume din holul aglomerat, cotind către ieșirea laterală.

În niciun caz n-aveam să mă duc la seminarul acela dacă și *Lucas* îl frecventa. Nu eram sigură ce vrusese – dacă vrusese totuși ceva – când se uitase lung la mine în timpul cursului, dar intensitatea neascunsă a privirii lui mă făcea să mă simt stingherită. De altfel, eram încă într-o perioadă de doliu, după recenta mea relație destrămată. Nu eram pregătită să încep o alta. Nu că m-ar fi interesat el, în felul ăsta. Mi-am dat ochii peste cap la concluzia gândurilor mele. Trecusem, dintr-un foc, de la un oarecare interes la perspectiva unei relații.

Din punct de vedere strict obiectiv, el era probabil obișnuit cu fete – ca blonda aceea de pe hol – care i se aruncau la picioare. La fel cum și titlurile fostului meu iubit, Kennedy, de șef al clasei de liceu și apoi al asociației de studenți, echivalau cu un statut de mică celebritate, iar lui îi plăcea asta. Petrecusem ultimii doi ani de liceu ignorând fetele invidioase care ne pândeau stăruitor relația, așteptând ca el să-mi dea papucii. La momentul în care plecaserăm din oraș pentru a veni la colegiu, eram atât de sigură de el.

M-am întrebat dacă voi înceta să mă simt așa o fraieră ridicolă pentru încrederea asta nemeritat acordată.

Landon,

Am bătăi de cap mai mari cu materia curentă decât am mărturisit, dar nu sunt sigură dacă voi reuși vreodată să ajung la vreuna dintre ședințele tale de pregătire. Ce păcat că fostul-meu nu m-a părăsit mai devreme, semestrul ăsta, ca să pot renunța la curs! (Fără supărare. Tu ai probabil specializare în economie și îți place materia asta.)

Am început să caut pe internet articole pentru proiect. Mulțumesc pentru decodarea notițelor lui Dr. Heller, înainte de a mi le trimite. Dacă mi le-ai fi dat fără traducere, aș fi căutat pe net clădire înaltă/pod/turn de apă de pe care să pot zbiera „adio, lume crudă“.

JW

Jacqueline,

Te rog, fără salturi de pe construcții înalte. Ai idee ce prejudiciu ar aduce asta reputației mele de preparator?? Dacă nu de altceva, gândește-te măcar la efectul asupra mea. :)

Am alcătuit niște fișe de lucru, cu exerciții, pentru ședințele de seminar. Ți le-am atașat pe cele din ultimele trei săptămâni. Folosește-le ca direcții de studiu sau completează-le și trimite-mi-le, ca să vedem unde te încurci.

De fapt, am specializare de inginer, dar trebuie să studiem și economie. Cred că toată lumea ar trebui – e un bun punct de pornire pentru a explica modul în care banii, politica și comerțul acționează împreună pentru a crea haosul total numit sistemul nostru economic.

LM

PS – Cum merg competițiile regionale? Și, apropo, fostul-tău e un idiot.

Am descărcat fișierele de lucru, gândindu-mă la această ultimă afirmație. Indiferent dacă Landon îl cunoștea sau nu pe Kennedy – greu de crezut, dată fiind mărimea universității și specializările lor diferite – el îmi ținea mie partea. Mie, o fată atât de absurd de dezechilibrată de o despărțire încât chiulise de la cursuri două săptămâni.

Landon era deștept și cu simțul umorului, iar după numai trei zile, deja așteptam cu nerăbdare să-i văd numele apărând în inbox, pentru tachinările noastre reciproce. Deodată, m-am întrebat cum arăta. *Doamne*. Abia ieri ieșisem din sala de curs spunându-mi să ignor privirile insistente ale unui tip pentru că aveam nevoie de timp să trec peste despărțirea de Kennedy, și

iată-mă visând cu ochii deschiși la un preparator care ar fi putut semăna cu actorul Chase Crawford. Sau cu... Benji.

Nu conta. Aveam nevoie de timp să-mi revin, chiar dacă Landon avea dreptate și Kennedy era un idiot.

Am deschis prima fișă de lucru pe calculator și mi-am luat manualul de economie, după care am răsuflat ușurată.

Landon,

Fișele de lucru cu siguranță că or să-mi fie de ajutor. Deja mă simt mai puțin înfricoșată c-o să pic examenul ăsta. Le-am completat pe primele două – când ai timp, vrei să te uiți peste ele? Îți mulțumesc încă o dată pentru că-ți pierzi timpul cu mine. O să încerc să recuperez cât mai repede. Nu sunt obișnuită să fiu o studentă-problemă.

Am doi liceeni de anul întâi de la școli rivale în competiție unul cu celălalt la regionale. Amândoi m-au întrebat, separat, slavă Domnului, care este favoritul meu. (I-am spus fiecăruia „Tu ești, bineînțeles.“ Am făcut chiar așa de rău??) Sunt plini de aere unul față de altul când vin să-și ia contrabasurile din camioneta mea, iar eu mă rog Cerului să nu pomenească vreunul de statutul său de favorit în fața celuilalt.

BĂIEȚII.

Inginerie? Uau. Nu mă mai mir că pari atât de deștept.

JW

Jacqueline,

Fișele de lucru arată foarte bine. Ți-am marcat vreo două mici greșeli, care te-ar putea încurca la un examen, așa că uită-te peste ele.

Ah, se pare că învățăceii tăi sunt îndrăgostiți de tine? Nu-i de mirare. O fată de la colegiu care să cânte la contrabas m-ar fi lăsat fără grai la 14 ani.

Bineînțeles că sunt deștept! Sunt preparatorul atoateștiutor. Și în caz că te întrebai – da, tu ești eleva mea favorită. :)

LM

•••••

Sâmbătă seara, Erin amenința încă o dată să mă scoată pe sus din cameră, ignorându-mi protestele și lipsa de chef. De data asta, urma să mergem în gașcă – eu, ea și Maggie – pe la niște cluburi, cu ID-urile noastre false.

- Nu ții minte cum a fost petrecerea din weekendul trecut pentru mine? am întrebat eu, în timp ce ea îmi arunca în brațele deschise o rochie neagră elastică.

Bineînțeles că nu-și amintea; nu-i povestisem. Tot ce știa era c-o ștersesem devreme.

- Jacqueline, iubito, știu că ți-e greu. Dar nu poți să-l lași pe Kennedy să câștige! Nu poți să-i dai voie să te prefacă într-o pustnică incapabilă de-a te mai îndrăgosti de cineva nou. Doamne, *ador* partea asta – vânarea unui nou iubit, totul necunoscut, neîncercat – multitudinea de perspective fierbinți în fața ta, așteptând să fie descoperite. Dacă nu l-aș dori atât pe Chaz, aș fi chiar invidioasă pe tine.

După cum îl descria ea, procesul suna ca o expediție pe un continent exotic. Eu nu-i împărtășeam sentimentele, nici pe departe. Ideea de a-mi găsi un nou partener părea epuizantă și deprimantă.

- Erin, nu cred că sunt pregătită...

- Asta ai spus și săptămâna trecută și te-ai descurcat excelent!

S-a încruntat, gândindu-se, și – pentru a zecea oară – am fost gata să-i spun despre Buck.

- Chiar dacă ai plecat mai devreme! a completat ea.

Apoi a atârnat la loc pe umerăș rochia neagră pe care n-aveam de gând s-o port, iar eu mi-am ținut gura, pierzând din nou ocazia. Nu prea știam nici eu de ce nu puteam să-i spun. Îmi era cel mai teamă că se va înfuria. Și mai inexplicabil, îmi era teamă că nu va crede. Nu voiam să mă confrunt cu niciuna dintre aceste reacții; voiam doar să uit.

M-am gândit la Lucas, agasată că prezența lui la cursul de economie făcea uitarea aproape imposibilă, pentru că el era irevocabil legat de grozăvia acelei nopți. Nu se uitase la mine toată ziua de vineri – cel puțin din câte știam eu. De fiecare dată când furișam câte o otheadă peste umăr, spre el, părea să deseneze, în loc să ia notițe, ținând creionul negru foarte jos, între degete, cu o expresie concentrată pe față. Când cursul se încheiase, își pusese creionul după ureche, se întorsese și plecase din sală fără să se uite înapoi, ieșind primul pe ușă.

- Ei, asta o să-ți pună în valoare ce ai mai bun, a zis Erin, scoțându-mă din reverie.

Următoarea ei propunere era un top violet, strâmt și foarte decoltat. Smulgându-l de pe umerăș, mi l-a aruncat în brațe.

- Pune-ți jeanșii mulați și ghetele alea criminale, care te fac să arăți ca iubita unei brute dintr-o bandă de stradă. Asta-ți vine trăsnet, merge mai bine cu atitudinea provocatoare, oricum. Trebuie să te îmbraci ca să atragi

băieții potriviți și dacă te fac să arăți prea frumoasă, o să-i poți ține la distanță cu priviri mânioase și cu rostogolitul enervat al ochilor ăia ai tăi, mari și albaștri.

Am oftat, iar ea a râs, trăgându-și rochia neagră peste cap. Erin mă cunoștea mult prea bine.

• • • • •

Am pierdut numărul paharelor pe care Erin mi le tot pune în palmă, spunându-mi că de vreme ce ea era șoferul de serviciu, eu trebuia să beau pentru amândouă.

- Nu pot nici să mă ating de vreunul din tipii ăștia sexy – așa că va trebui să trăiesc ca o sfântă. Acum termină-ți margarita aia, nu te mai uita urât, și holbează-te la vreunul dintre băieții ăștia până când o să priceapă că n-o să-și piardă vreun membru dacă te invită la dans.

- Nu mă uit urât! m-am încruntat eu, supunându-mă și dând paharul peste cap.

M-am strâmbat. Tequila ieftină refuza să fie disimulată de un belșug de margarita mix încă și mai ieftin, dar asta primești când n-ai consumație inclusă și-ți iei băuturi de cinci dolari.

Încă destul de devreme, micul club pe care ne hotărâserăm să-l cucerim în seara aceea nu era încă ticsit cu sutele de colegi studenți și de localnici, cum avea să fie curând. Erin, Maggie și cu mine ocupaserăm un colț de lângă ringul de dans. Dând pe gât băuturile și aranjându-mi ținuta, am început să mă mișc pe muzică, intrând în ritm treptat, râzând la fețele încurajatoare ale lui Erin și la mișcările de balet ale lui Maggie. Primul tip care ne-a întrerupt a abordat-o pe Erin, dar ea a clătinat din cap, spunându-i din buze *am iubit*. S-a întors spre mine și eu am gândit: Asta-s eu: cea fără iubit. Fără relație. Fără Kennedy. Fără *Tu ești Jackie a mea*.

- Dansezi? a zberat băiatul peste muzică, foindu-se în loc de parcă ar fi fost gata să fugă dacă îl refuzam.

Am dat din cap, înăbușindu-mi absurda durere, aproape fizică. Nu eram iubita nimănui pentru prima oară în trei ani.

Ne-am mutat într-un loc deschis, la vreo doi metri de Erin și Maggie – care, de asemenea, avea prieten. Nu mi-a luat mult să pricep că amândouă plănuiseră să îndrepte orice băiat care o invita pe vreuna dintre ele la dans spre mine. Asta era proiectul lor pentru noaptea aceea.

Două ore mai târziu, dansasem cu prea mulți băieți să-i mai țin minte, ferindu-mă de mâini umblătoare și refuzând orice băuturi care nu-mi

parvneau din mâna lui Erin. Înghesuie în jurul unei mese de lângă ring, ne sprijineam coapsele de scaunele de bar ce-o înconjurau, urmărind activitatea de cuplare din jurul nostru. Când Maggie s-a întors din drumul ei, cu ghionturi și piruete, până la toaletă și înapoi, am întrebat dacă putem să plecăm, iar Erin m-a țintuit cu o privire pe care o rezerva de regulă patronilor de restaurante prost-crescuți. I-am zâmbit afectată și am luat o înghițitură din pahar.

Am știut că următorul băiat a venit în spatele meu, și că Erin și Maggie îl aprobau, fiindcă ochii li s-au făcut cât cepele, simultan, zgâindu-se peste umărul meu. Am simțit atingerea unor degete pe cot, iar eu am tras aer în piept și l-am lăsat să iasă încet, înainte de a mă întoarce. Și bine am făcut – pentru că-n spatele meu stătea Lucas, ochii alunecându-i în decolteul meu pentru o fracțiune de secundă. Și-a ridicat o sprânceană și m-a privit în ochi schițând un zâmbet, fără stânjeneală. Tocurile ghetelor mele îmi omorau picioarele, dar nu erau destul de înalte ca să-l privesc în ochi de la același nivel.

În loc să-și ridice vocea precum toți ceilalți, el s-a aplecat spre urechea mea și m-a întrebat:

- Dansezi cu mine?

I-am simțit răsuflarea caldă și mirosul de aftershave – ceva simplu și bărbătesc – înainte de a se retrage, cu ochii într-ai mei, așteptându-mi răspunsul. Un entuziast ghiont între omoplați mi-a dat de știre că Erin vota: *Du-te și dansează cu el.*

Am încuviințat, iar el m-a luat de mână și m-a condus spre ring, manevrând prin mulțimea care se dădea ușor la o parte pentru el. Odată ce am ajuns pe ring, el s-a întors și m-a tras mai aproape, fără să-mi dea drumul la mână. În timp ce găseam ritmul melodiei lente, legănându-ne împreună, el mi-a luat și cealaltă mână într-a lui și mi le-a dus pe amândouă la spate, ținându-mă captivă cu blândețe. Sâni mi se atingeau de pieptul lui și mă străduiam să nu tresar la contactul delicat.

Abia dacă lăsasem pe altcineva să mă atingă în toată noaptea aceea, refuzând neînduplecată toate dansurile lente. Amețită de atâta margarita, slabă dar multă, am închis ochii și l-am lăsat să conducă, spunându-mi că tensiunea era de la alcoolul din sângele meu, și nimic altceva. Un minut mai târziu, mi-a dat drumul degetelor, lipindu-și palma mai jos de talia mea, iar mâinile mele s-au așezat pe bicepsii lui. Solizi, așa cum bănuiam să fie. Continuând să urc, palmele mele au întâlnit niște umeri la fel de tari. În cele din urmă, mi-am prins mâinile pe după ceafa lui și am deschis ochii.

Privirea lui era pătrunzătoare, fără să tremure nicio clipă, iar pulsul mi s-a accelerat sub atenta lui cercetare.

În cele din urmă, m-am întins spre urechea lui, iar el și-a plecat capul, ca să-mi audă întrebarea.

- D-deci, care-i specializarea ta? am șoptit eu.

Cu colțul ochiului, i-am văzut gura schițând un zâmbet.

- Chiar vrei să vorbim despre asta?

Își păstra apropierea, cu piepturile unul lângă celălalt, așteptând ostentativ răspunsul meu. Nu-mi puteam aminti ultima oară când fusesem atât de plină de dorință pură, greu de descris.

Am înghițit nodul din gât.

- În loc să vorbim despre ce?

El a chicotit și am simțit vibrația pieptului său lipit de al meu.

- În loc să *nu* vorbim.

Mâinile lui m-au strâns puțin mai tare, degetele mari apăsându-mi coastele, iar celelalte răsfirate în continuare pe spatele meu, imediat sub talie.

Am clipit, pentru o clipă neînțelegând unde vrea să bată, iar în clipa următoare știind fără nicio îndoială.

- Nu știu ce vrei să spui, am mințit eu.

El s-a aplecat și mai aproape de mine, obrazul lui neted ștergându-se de al meu când mi-a murmurat:

- Ba da, știi.

Simțindu-i din nou mirosul – aerisit și subtil, spre deosebire de coloniile șic pe care le prefera Kennedy și care întotdeauna păreau să acopere orice parfum cu care mă dădeam eu – m-am trezit că vreau să-mi plimb degetele pe fața lui și peste obrazul lui proaspăt ras, neglijența sexy de ieri fiind dispărută. Pielea lui n-ar fi înroșit-o pe a mea acum, dacă mă săruta, cu pasiune. N-aș simți nimic decât gura lui peste a mea – și poate inelul acela subțire de la colțul buzei.

Gândul vinovat m-a făcut să-mi țin răsufarea.

Când buzele lui mi-au atins foarte ușor lobul urechii, am crezut c-o să leșin.

- Hai să dansăm și atât, a zis el.

Dându-se înapoi doar cât să mă poată privi în ochi, mi-a tras trupul lângă al lui, iar picioarele mele l-au ascultat, mișcându-se unde le conducea el.

Capitolul 5

- Doamne Sfinte! *Cine* era tipul ăla *bestial*?

Erin manevra cu grijă Volvo-ul Sedan dichisit de tatăl ei printre persoanele șerpuind ca bete prin parcare.

- Dacă n-aș fi fost atât de oribil de trează, aș fi crezut că a fost o închipuire de-a imaginației mele hămesite de sex.

- Șșșt! am mormăit eu, cu ochii închiși, ținându-mi capul care se învârtea îngropat în tetieră. Nici măcar nu pomeni de hămesea de sex.

Erin m-a strâns de mână.

- Au, drace. Scuze, J. Am uitat.

Trecuseră trei săptămâni de la despărțirea mea, dar nu voiam să-i dezvălui faptul că fuseseră mai mult de trei săptămâni... poate cinci, de la ultima noastră noapte de intimitate adevărată. Ar fi trebuit să văd în semnul ăsta lipsa de interes a lui Kennedy, în loc să-i găsesc justificări în minte – că el era ocupat cu activitățile din frăție, în timp ce eu aveam cel puțin două ore de repetiții pe zi, și mai multe când repetam cu orchestra. El avea de păstrat media maximă integrală, iar eu aveam de dat lecții de muzică.

Peste un minut, Maggie a ciripit de pe bancheta din spate:

- N-ai răspuns la întrebare, Jacqueline! Vorbea la fel de împleticit ca și mine, pronunțându-mi numele în trei silabe distincte, ca pe trei cuvinte separate.

- Cine era frumosul și, mai important, de ce nu-ți rezolvi hămesea de sex cu el? Să fiu a naibii, cred că aș fi gata să-l dau afară din patul meu pe Will pentru o noapte cu el!

- Stricato, i-a zis Erin, rostogolindu-și ochii în oglinda retrovizoare.

Maggie a râs.

- În cazul de față... La naiba. Da.

Amândouă au tăcut, uitându-se lung la mine, așteptând să le dezvălui cine era. Am recapitulat în minte tot ce știam despre el. Mă salvase de atacul lui Buck, despre care nu spuseseșem nimănu. Îl bătuse măr pe Buck, ceea ce, de asemenea, nu spuseseșem nimănu. Se uitase lung la mine,

miercuri, toată ora de economie, și apoi mă ignorase complet vineri, ceea ce iar nu spusese nimănui. Lucra la Starbucks. Și mă tot întrebase dacă eram bine... dar în seara asta nu mă mai întrebase asta.

În seara asta fusese cu totul altceva. Printr-o înțelegere tacită, dansaserăm mai multe dansuri fără oprire – lente, rapide și tot ce se putuse între. Mâinile lui nu se dezlipiseră deloc de trupul meu, stârnind un val de dorință cum nu mai simțisem de multă vreme – mai mult de patru sau cinci săptămâni. Mâinile lui nu se plimbaseră indecent, nu fusese nicio tentativă din partea degetelor lui de a se strecura pe sub tricoul meu, în talie, și cu toate acestea îmi arseseră pielea și prin material.

Iar apoi dispăruse. Aplecându-se, cu buzele la urechea mea, îmi mulțumise pentru dansuri, mă condusese înapoi la masă și se topise în mulțime. Nu-l mai văzusem după aceea și puteam doar să presupun că plecase din club.

- Îl cheamă Lucas. E în grupă cu mine la economie. Și desenează chestii. Maggie a început să chicotească și să bată cu palma în bancheta de piele.

- Desenează chestii? Ce chestii? Fete goale? Cam la atâta se extinde strădania artistică a celor mai mulți băieți. De regulă nici măcar fete întregi. Numai *țâțele*.

Erin și cu mine am izbucnit în râs, ca și ea.

- Nu știu ce desenează. Doar că... a schițat ceva în timpul orei de vineri. Nu cred c-a fost deloc atent la curs.

- Oh, nu, Erin! Maggie s-a aplecat atât cât îi permitea centura de siguranță. Sună de parcă tipul ăla divin e *student rău*. Știm ce înseamnă asta pentru Jacqueline.

M-am încruntat.

- Ce înseamnă?

Erin a clătinat din cap, zâmbind.

- Ei, hai, J... ai fost vreodată în viața ta atrasă de un băiat rău? Sau de un băiat care are, ăă, probleme la învățătură? Cu alte cuvinte, un băiat care nu e – off! – un tocilar *maniac*?

Am rămas cu gura căscată.

- Ei, alta acum! Vreți să spuneți că sunt o snoabă intelectuală?

- Nu! N-am spus că ai fi – nu asta am vrut să spunem. Doar că... foarte sigur n-ai părut indiferentă la acest Lucas din seara asta. Și ați dansat împreună cam o veșnicie, iar din ce spui s-ar părea că nu e genul tău...

- Singurul meu „gen“ a fost Kennedy pentru ultimii trei ani! Cine mai știe care e genul meu?

- Nu te ambala. Știi la ce m-am referit – tu nu te simți atrasă de băieții

prostănaci.

- Păi, și cine se simte?

M-am revoltat la ideea că Lucas ar fi fost vreun prost. Poate că nu era motivat să învețe la economie, dar nimic din el nu părea lipsit de inteligență.

- Alo!? m-a interpelat Maggie. Ce, tu nu îl știi pe Will?

Toate trei ne-am prăpădit de râs. Iubitul lui Maggie era un tip simpatic și ar fi putut probabil să ridice în mâini o Honda mică, dar n-ar fi obținut nicio laudă pentru media lui generală.

- Chaz e mai deștept decât mine, dar asta nu spune mult, a zis Erin.

Încercasem de mai multe ori s-o fac să-și bată recordul de performanțe intelectuale medii, dar la un moment dat în viața ei devenise convinsă că n-o ducea capul. Am înghiontit-o în braț, ca de fiecare dată când declara aiureala asta depreciativă despre ea.

- Au! Sunt doar sinceră!

- Nu, nu ești.

- Oricum, a reluat Erin, mi-am făcut un renume ca trăind fără griji și recurgând la orice trucuri pentru a-i da gata pe cei din jur, puteți să mă credeți.

Maggie a izbucnit în hohote de râs, în spatele nostru, în vreme ce Erin a continuat.

- Voi l-ați văzut pe tipul care m-a luat la balul de la sfârșitul anului?

Văzuserăm toate fotografiile pe care le avea cu tipul ăla – Adonis în smoching, cu brațul petrecut pe după mijlocul ei, ea îmbrăcată în mătase.

- Ce mai corp... să fiu a naibii, nu vroiam decât să-i ling abdominalii. Era la reeducare, dar dați-mi voie să vă spun, era *înzestrat și talentat* la o mulțime de ocupații non-academice.

Eram foarte sigură că aveam obraji în flăcări – ca de fiecare dată când colega mea de cameră detalia într-atât de explicit, iar Maggie râdea atât de tare încât abia mai putea respira. Amândouă veniseră la colegiu fără partener, dar cu experiență sexuală. Kennedy și cu mine ne culcam împreună cam de prin vacanța de iarnă a ultimului an de liceu, dar nu mai fusesem cu nimeni în afară de el. Nu aveam nicio nemulțumire în ceea ce privește viața noastră sexuală, deși câte un ocazional articol din vreo revistă sau câte ceva din ce spunea Erin mă făcea să mă întreb dacă nu cumva era vorba despre mai mult decât știam eu.

- Și toate acestea dovedesc...?

Erin a rânjit spre mine.

- Dovedesc că ești gata pentru o îndelung amânată Fază Băiat Rău.

- Oooh, a suspinat Maggie.

- Mm. Nu cred.

- Exact! Nu crede, nu te gânde. O să-l seduci pe acest Lucas și o să te refaci naibii profitând de el. Asta e treaba cu băieții răi – nu au nicio greață să fie tipii care repară răni sufletești, pentru că nu stau prea mult într-un loc. El probabil pentru asta *trăiește*, să fie tipul de refacere – mai ales într-o situație ca asta, când o să te învețe tot soiul de chestii.

Maggie a subscris la ideea nebunească a lui Erin cu un singur cuvânt, oftat cu putere:

- Norocoaso.

M-am gândit la mâinile lui Lucas pe mijlocul meu, la gura lui atingându-mi urechea și m-am înfiorat. Mi-am amintit privirea pătrunzătoare de miercuri, din timpul cursului, și am început să respir mai rapid. Poate că simțeam efectele alcoolului și că totul avea să arate diferit, mâine, dar pe moment, ideea nebunească a lui Erin începuse să *nu* mai sune chiar nebunește.

O, la dracu'!

•••••

Eram un ghem de nervi când mă apropiam de sala de curs, luni dimineata, neștiind dacă să inițiez strategia ademenirii-bărbatului, pe care fusesem de acord s-o probez pe colegul meu ce nu bănuia nimic, sau s-o abandonez cu desăvârșire cât încă mai puteam. El a intrat în sală înaintea mea și i-am urmărit ochii îndreptându-se către recent desemnatul meu scaun și apoi către cel gol de lângă Kennedy, care era deja așezat, din fericire. Aveam aproape treizeci de secunde să reconsider toată problema.

Erin și Maggie nu se potoliseră pe scurtul drum înapoi spre cămin, întreținându-și una alteia entuziasmul și jurând că mă invidiază pentru ceea ce urma să fac. Sau pentru *cu cine* urma să fac. De vreme ce Erin nu băuse nimic sâmbătă decât Diet Dr. Pepper, duminică dimineata sărise din pat fără mahmureală și debordând de planuri pentru operațiunea „Faza Băiatul Rău“.

Eu am pretins o mahmureală mai severă decât aveam, doar ca s-o stăvilesc, dar Erin când avea o idee nu putea fi potolită cu una, cu două. Hotărâtă să-mi transmită cunoștințele ei despre cum se seduce un băiat fie că voiam, fie că nu, mi-a pus o sticlă de suc de portocale în mâini, în timp ce eu am bodogănit și m-am ridicat în capul oaselor. Aș fi vrut să-mi acopăr capul cu pătura și să-mi astup urechile, dar era mult prea târziu

pentru asta.

Ea s-a aruncat pe pat lângă mine.

- Mai întâi, trebuie să abordezi chestiunea *fără frică*. Serios, ei pot adulmeca frica. Mirosul ei îi pune pe fugă de-a dreptul.

M-am încruntat.

- Îi pune pe fugă mirosul? Asta e atât de...

Am încercat să mă gândesc la un cuvânt mai potrivit decât *oauu*, dar creierul meu nu-mi era de niciun folos încă.

- Asta-i atât de *adevărat*, vrei să spui? Uite cum vine treaba: băieții sunt precum câinii. Femeile au știut asta de la începutul timpurilor. Băieții nu vor să fie vânați; ei vânează. Așa că, dacă vrei să înhați unul, trebuie să știi cum să-l faci pe el să te vâneze.

I-am aruncat o privire chiorâșă. *Arhaic, sexist, degradant*, declara creierul meu, completând propoziția în loc de *oauu*, cu întârziere. Acest punct de vedere n-ar fi trebuit să mă surprindă – o auzisem spunând genul ăsta de lucruri și înainte. Numai că niciodată nu socotisem remarcile astea spontane ca făcând parte dintr-o convingere de viață.

Am băut jumătate din sticla de suc de portocale înainte de a comenta:

- Tu chiar vorbești serios în privința asta.

Ea ridicase o sprânceană.

- Asta-i partea unde eu *nu* spun „foarte serios“, da? Să trecem la fapte.

Am tras adânc aer în piept. Aveam trei minute până să înceapă ora. Erin spusese că aveam nevoie de un minut, nu mai mult de două. „Dar două înseamnă a presa“, stăruise ea, „pentru că atunci vei părea *prea* interesată. E mai bine unul.“

M-am strecurat pe scaunul de lângă el, dar stând pe margine, făcând evident faptul că nu aveam intenția să rămân. Ochii lui s-au întors imediat spre ai mei, sprâncenele negre dispărând sub valul de păr ciufulit care-i acoperea fruntea. Ochii îi erau aproape lipsiți de culoare. Nu mai văzusem niciodată pe cineva cu ochi atât de deschiși.

Era cu siguranță surprins să mă vadă apărând lângă el. Bine, potrivit lui Erin și Maggie.

- Salut, am zis, cu un început de zâmbet pe buze, sperând să arăt undeva între interesată și indiferentă.

Potrivit lui Erin și lui Maggie, impresia asta era o parte crucială a strategiei.

- Salut.

Și-a deschis manualul de economie, ascunzând caietul de schițe deschis în fața lui. Mai înainte de a-l acoperi, am surprins o ilustrare amănunțită a

venerabilului stejar din mijlocul campusului și a gardului ornamental de fier forjat care-l înconjura.

Am înghițit nodul din gât. Interesată și indiferentă.

- Deci, tocmai mi-am dat seama că nu-mi aduc aminte cum ai spus că te numești, alaltăieri seară. Prea multe pahare de margarita, bănuiesc.

El și-a umezit buzele și s-a uitat lung la mine o clipă, înainte de a răspunde, iar eu am clipit nedumerită, întrebându-mă dacă intenționat îmi făcea *indiferența* imprecis susținută mai dificil de păstrat.

- Lucas. Și nu cred că ți l-am spus.

În clipa următoare, dr. Heller a intrat zgomotos pe lângă catedră, prinzându-și servieta în ușă. Un foarte clar „Fir-ar“ a răsunat prin amfiteatru, mulțumită acusticii bine proiectate a încăperii. Lucas și cu mine am zâmbit unul spre altul, în timp ce colegii noștri au chicotit.

- Deci... tu, ăă, m-ai numit Jackie, înainte? am zis eu, înclinând puțin capul. De fapt îmi place să mi se spună Jacqueline. Acum.

Sprâncenele i-au coborât ușor.

- Okay.

Mi-am dres glasul și m-am ridicat – surprinzându-l din nou, judecând după expresie.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lucas.

Am zâmbit înainte de a-i întoarce spatele și a țâșni spre locul meu.

Să-mi concentrez atenția asupra cursului și să mă opun impulsului de a arunca o otheadă peste umăr a fost o tortură. Eram sigură că ochii lui Lucas îmi sfredelesc ceafa. Ca o furnicătură la care nu poți să ajungi, senzația m-a săcâit cincisprezece minute în continuu și mi-a trebuit un efort herculean să mă abțin de la a-mi întoarce capul. Fără s-o știe, Benji m-a ajutat făcând mici remarci asupra profesorului, cum ar fi să-i noteze pe răboj de câte ori spunea „Ăăăă“ în timpul prelegerii, prin mici liniuțe pe marginea de sus a caietului său, și atrăgându-mi atenția că dr. Heller avea un ciorap bleumarin și unul maro.

În loc să mai întârzii după oră ca să văd ce avea să facă Lucas (o să-mi vorbească sau o să mă ignore?), în loc să aștept să iasă întâi Kennedy (ciudat, îi acordasem mai puțină atenție, ora care tocmai trecuse – pentru prima dată), mi-am luat repede rucsacul pe umăr și practic am zbughit-o din sală fără să mă uit la niciunul dintre ei. Ieșind pe ușa laterală în aerul rece de toamnă, am tras, din nou, adânc, aer în piept. Agenda: curs de spaniolă, prânz, Starbucks.

Erin: Cum a mers OFBR?

Eu: L-am făcut să-mi spună numele. M-am întors la locul meu. Nu m-am mai uitat la el.

Erin: Perfect. Ne vedem după cursul următor, pentru detaliat strategie, înainte de cafea. :)

•••••

Când Erin și cu mine am intrat în rând la Starbucks, nu l-am văzut pe Lucas.

- Fir-ar!

Și-a lungit gâtul, să fie sigură că nu era vreunul dintre oamenii din spatele teșghelei.

- Era aici, luna trecută, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

- Da, dar programul lui de lucru e probabil imprevizibil.

Ea mi-a dat un cot.

- Nu prea. Ăla e el, nu-i așa?

Intrase pe o ușă din spate, cu un sac de cafea de dimensiuni industriale. Reacția mea fizică la el era de slăbiciune subită, de parcă totul în mine se răsucea brusc la vederea lui și, după ce se destindea la loc, totul repornea dintr-odată în funcțiune – inima o lua la goană, plămânii pompau voinicește, activitatea creierului izburcea năvalnic.

- O-oh, J., are și tatuaje, a murmurat Erin apreciativ. Tocmai când credeam că nu putea fi mai sexy...

Ochii mi-au căzut pe antebrațele lui, flexate când desfăcea sacul la gură. Desenele tatuajelor i se înfășurau pe încheieturile mâinilor, un lanț de simboluri și inscripții care-i străbăteau ambele brațe și dispăreau sub mânecile bluzei cenușii tricotate, suflecate deasupra coatelor.

Nu-l văzusem niciodată decât cu mânecile coborâte până la încheieturi.

Chiar și sâmbătă seara avusese mâneci lungi – o cămașă neagră decolorată, cu nasturi în față, deschisă peste un tricou alb.

Nu fusesem niciodată atrasă de tipii cu tatuaje. Ideea de ace injectând cerneală pe sub piele și hotărârea de a-ți face imprimeuri permanente cu simboluri și cuvinte îmi erau cu totul străine. Acum, mă întrebam până unde i se întindeau tatuajele – doar pe brațe? Și pe spate? Și pe piept?

Erin m-a înghiontit în braț, când ne-am apropiat cu rândul.

- Vezi că strici minuțios conceputa purtare *indiferență*, apropo. Nu că te pot învinovăți, a oftat ea. Poate c-ar fi trebuit s-o întindem acum, înainte ca el...

I-am aruncat o privire când a tăcut și i-am văzut un zâmbet prefăcut traversându-i fața, în timp ce se întorcea spre mine.

- Continuă să te uiți la mine, a zis ea, râzând de parcă tocmai ne spuneam ceva amuzant. Se uită la tine. Vreau să spun se *holbează*. Băiatul ăsta te dezbracă din ochi. O poți simți?

Expresia ei era triumfătoare.

Dacă puteam să-i simt privirea? *Pot acum, mulțumesc*, am gândit eu. Fața mi s-a aprins.

- Oh, Doamne, ai roșit, mi-a șoptit ea, făcând ochii mari.

- Nu, zău! am răspuns, cu vocea gătuită, printre dinții strânși. Încetează să-mi mai spui că el... că el...

- Te dezbracă din priviri?

A răs din nou și niciodată n-am mai avut așa o poftă de a-i da un ghiom.

- Okay, okay... dar, J, nu-ți face griji. Ai obținut asta. Nu știi ce i-ai făcut, dar e gata să stea în două labe după tine și să cerșească. Crede-mă.

Apoi s-a uitat în direcția lui.

- Okay, începe un nou pachet de cafea acum. Poți să-ți iei și tu porția de holbare.

Coadă s-a mai apropiat câțiva pași; mai erau doar două persoane înaintea noastră. L-am urmărit pe Lucas schimbând filtrul, măsurând cafeaua și fixând butoanele. Șorțul lui verde era încheiat la întâmplare la spate – mai degrabă cu un nod decât cu o fundă. Legăturile mi-au atras atenția spre șoldurile lui în jeanșii tociți, cu talia mult coborâtă, într-un buzunar având un portofel de care era prins un lăntișor. Dispărea undeva sub șorț fixându-se de o încheietoare de curea din față, fără îndoială.

În clipa aceea s-a întors, cu ochii pe cea de-a doua casă de marcat, apăsând pe butoane și readucând-o la viață. M-am întrebat dacă-și pusese în gând să mă ignore cum făcusem eu la curs. Mi-ar fi servit o lecție binemeritată, pentru că jucam jocul ăsta. Tocmai când băiatul din fața mea dădea detalii despre băutura dorită fetei de la prima casă, privirea lui Lucas s-a ridicat, întâmpinând-o pe a mea.

- Următorul?

Cenușiul metalic al bluzei lui îi scotea în evidență cenușiul ochilor, albastrul dispărând, pur și simplu.

- Jacqueline.

M-a salutat cu un zâmbet afectat și pentru o clipă mi-am făcut griji că-mi putea citi gândurile și planurile neortodoxe pe care le sădise Erin în ele.

- Americano, azi, sau altceva?

Ținuse minte comanda mea din urmă cu o săptămână.

Am dat din cap, iar el a schițat un zâmbet fugar la uimirea mea, sunând comanda și însemnând paharul cu un marker, în loc să-l dea mai departe barmaniței, totuși, a turnat băutura el însuși, în vreme ce Erin își spunea comanda colegei lui.

A adăugat un suport de pahar și un capac și mi-a întins cafeaua. Nu i-am putut descifra zâmbetul vag.

- O zi plăcută.

Privind peste umărul meu, a continuat:

- Următorul?

M-am dus lângă Erin, la vitrina cu băuturi, nedumerită și bosumflată.

- Ți-a pregătit el însuși cafeaua?

Și-a luat băutura și a venit după mine la teigheaua cu condimente.

- Mda.

Am scos capacul și am adăugat zahăr și lapte, iar ea a presărat scorțișoară peste paharul ei de latte.

- Dar mi-a întins paharul pur și simplu, ca oricărui alt client, și a cerut comanda tipului de după mine.

L-am privit amândouă interacționând cu clienții. Nici măcar o dată nu s-a uitat în direcția mea.

- Aș fi putut să jur că era atât de absorbit de tine că nici nu putea vedea bine, cugeta ea când am ieșit din cafenea, cotind pe o alee ca să ne alăturăm șuvoiului principal care străbătea centrul studentesc.

- Bună, iubito!

Vocea lui Chaz ne-a trezit pe amândouă din gânduri. A smuls-o pe Erin din șuvoiul mulțimii și eu m-am luat după ei, râzând la chițăiturile ei încântate, până când l-am observat pe tipul de lângă Chaz.

Fața mi-a luat foc, sângele a început să-mi vuiască în urechi. În timp ce prietenii noștri se sărutau de bun găsit și începeau să vorbească despre ora la care fiecare dintre ei ieșea de la lucru în seara aceea, Buck mă fixa cu privinea, cu un zâmbet în colțul gurii. Respiram sacadat și făceam eforturi să-mi țin sub control valul de panică și de greață. Îmi venea să mă întorc și să fug, dar eram immobilizată.

Nu mă putea atinge aici. Nu-mi putea face rău aici.

- Bună, Jackie.

Privirea lui pătrunzătoare se plimba peste mine, făcându-mi pielea de găină.

- Arăți bine, ca întotdeauna.

Vorbele lui se voiau flirt, dar tot ce simțeam eu era amenințarea din spatele cuvintelor, intenționată sau nu.

Vânătaile de pe față îi mai trecuseră, dar nu de tot. Ochiul stâng mai avea încă un inel gălbui, încă unul colorându-i ușor nara dreaptă a nasului. Lucas îi împodobise astfel fața și numai noi trei o știam. I-am susținut privirea, mută, strângând paharul de cafea în mână. Odată îl crezusem pe băiatul ăsta frumos și fermecător – fațada tipic americană pe care o afișa mă păcălise, cum îi păcălise fără excepție pe toți ceilalți.

Mi-am ridicat bărbia, ignorându-mi reacția fizică și frica pe care mi-o stârnea aceasta.

- Mă cheamă Jacqueline.

El și-a înălțat o sprânceană, nedumerit.

- Hm?

Exact atunci Erin m-a apucat de cot.

- Să mergem, gatico. N-ai istoria artei peste cinci minute?

M-am împleticit ușor și m-am întors, gata s-o urmez, iar el a început să râdă ușurel, zeflemitor, când să trec pe lângă el.

- Ne mai vedem, *Jacqueline*, mi-a aruncat, în răspăr.

Numele meu în gura lui mi-a trimis un fior prin tot corpul și mi-am târât picioarele în urma lui Erin, prin marea de studenți. Odată ce reușisem să mă mișc, nu știam cum să fac să scap mai repede de el.

Capitolul 6

Erin: Mai ai paharul de cafea?

Eu: Da?

Erin: Scoate-i suportul.

Eu: OMG

Erin: Numărul lui de telefon?

Eu: De unde-ai știut???

Erin: Eu sunt Erin. Știu totul. :) De fapt, m-am întrebat de ce-a mai scris pe paharul tău, dacă tot avea de gând să-ți prepare el cafeaua.

Dacă Erin nu mi-ar fi trimis mesaje pe telefon în timpul orei, paharul ăla, și numărul lui de telefon, ar fi fost aruncate în coșul de gunoi de pe hol.

Așa, deci... Lucas nu scrisese o comandă inutilă pe paharul meu, ci îmi

dăduse numărul lui de telefon. L-am introdus în agendă, întrebându-mă ce trebuia să fac cu el. Să-l sun? Să-i dau un mesaj?

M-am gândit la ce știam despre el: că apăruse de nicăieri în noaptea cu petrecerea. După ce pusese capăt atacului, o tendință protectoare l-a obligat să mă vadă ajunsă în siguranță la cămin. Îmi știuse de undeva numele chiar din noaptea aceea – numele meu de alint –, dar eu nu-l observasem niciodată înainte.

Stătea pe ultimul rând la cursul de economie, desenând sau uitându-se lung la mine în loc să fie atent la profesor. Sâmbătă seară, atingerea fermă a mâinilor lui, în timp ce dansaserăm, îmi făcuse capul să mi se rotească, după care dispăruse fără explicații. Mă dezbrăcase din ochi, zisese Erin, în mijlocul cafenelei – la care lucra. Era înfumurat și sigur pe el. Tatuat și prea sexy pentru a fi descris în cuvinte. Arăta și se purta ca Băiatul Rău pe care îl credeau Erin și Maggie că este.

Iar acum, numărul lui era introdus în telefonul meu. Era de parcă știa totul despre Operațiunea Faza Băiatul Rău și era dornic și nerăbdător să îndeplinească acel rol așa cum prietenele mele credeau c-o să facă.

Însă eu nu-l cunoșteam. Nu știam ce gândea despre mine. Dacă se gândea la mine. Fata care vorbise cu el după oră, săptămâna trecută, îl dorea. În club, fetele se zgâiau fățiș la el când trecea pe lângă ele, unele chiar întorcându-se după el și petrecându-l cu privirea. Ar fi putut dansa cu oricare dintre ele, chiar s-ar fi putut duce acasă cu majoritatea. De ce eu?

•••••

Landon,

Am atașat un plan general pentru proiectul meu. Dacă ai răgaz, vrei te rog să verifici dacă nu e prea stufos sau prea limitat? Nu știu sigur câte situații economice în afara celei a SUA să includ. De asemenea, curba-J mă pune puțin în dificultate. Înțeleg că putem vedea după fapte, dar economia nu e bazată pe predicție, ca starea vremii? Vreau să spun, cui îi pasă dacă nu putem vedea ce se întâmplă decât după eveniment – dacă tipul de la meteo nu poate prezice ce-o să se întâmple mâine, probabil va fi concediat, nu?

Am făcut și exercițiile de pe fișele de seminar. Scuză-mă că-ți trimit atât de mult odată, și luna. Ar fi trebuit să ți le fi trimis mai devreme, dar am fost în oraș cu niște prietene, sâmbătă, și nu le terminasem.

JW

Jacqueline,

Nicio problemă. Eu fie lucrez, fie învăț, fie sunt la cursuri practic în fiecare oră a zilei. Cu greu pot spune ce zi e azi. Sper că ți-a plăcut seara în oraș.

Știu că, inițial, am spus că nu am nevoie de detalii despre despărțirea ta (Dacă a fost nepoliticos, n-am vrut); trebuie să fi fost foarte dureroasă, dacă te-a făcut să lași baltă cursurile două săptămâni. Îmi dau seama că nu-ți stă în obicei să chiulești.

Am atașat un articol din Wall Street Journal care explică mai bine decât manualul curba-J. Ai perfectă dreptate, fără abilitatea de a prezice, economia nu e economie, e istorie. Și cu toate că istoria are rolul ei în probabilitățile predictibile atât din economie cât și din meteorologie (deșteaptă analogie, apropo), e aproape nefolositoare dacă vrei să știi dacă să investești sau nu în valută sau dacă să-ți iei umbrela la școală.

LM

M-am uitat îndelung la e-mail, încercând fără succes să-l compar pe Landon cu Lucas. Păreau opuși ca ziua și noaptea, dar eu nu cunoșteam decât o latură a lor. Nu știam prea multe despre Lucas, decât că arăta remarcabil și că putea să bată măr pe cineva. În timpul orei de istoria artei, mă treziseam că mă întreb ce s-ar fi întâmplat la întâlnirea cu Buck, dacă Lucas ar fi fost cu mine. M-am întrebat dacă Buck ar mai fi îndrăznit să se uite așa la mine. Să-mi spună, pe tonul acela: *Arăți bine*. Gândul la Buck examinându-mă cu ochi reci îmi întorsese stomacul pe dos.

Simțindu-mă ușuratică pentru că mă interesa, am continuat să-mi dau cu presupusul despre cum ar putea arăta Landon și cât de mult ar conta ce părere aveam eu despre el. Complimentele lui m-au făcut să stau cu ochii pe ecranul laptopului și să zâmbesc. Spusese că fostul meu prieten era un idiot, iar acum părea să fie interesat de despărțirea noastră. De mine. Ori așa, ori citeam eu ce nu era.

Landon,

Am fost împreună aproape trei ani. N-am bănuț nicio clipă că se va sfârși. L-am urmat aici, la școală, în loc să încerc să mă duc la o școală de arte. Profesorul meu de la orchestră era să facă o criză de apoplexie când i-am spus. M-a implorat să mă duc la o audiție la Oberlin sau la Julliard, dar eu n-am vrut. Nu e decât vina mea. Mi-am încredințat viitorul iubitului meu din liceu, ca o tâmpită. Acum sunt împotmolită într-un loc unde n-ar fi trebuit să mă aflu. Nu-mi dau seama dacă am crezut atât de mult în el

sau atât de puțin în mine. În orice caz, destul de stupid, nu? Iată, deci, povestioara mea lacrimogenă.

Mulțumesc pentru articol.

JW

Jacqueline,

Nu stupid. Încredere excesivă, poate, dar asta nu reflectă inteligența ta, ci faptul că el nu e demn de încrederea ta. Cât despre faptul că te-ai afla unde n-ar fi trebuit – poate că ești aici pentru un motiv, sau nu există niciun motiv. Ca om de știință, înclin către a doua variantă. În orice caz, ești scutită de acuzații. Ai luat o hotărâre; acum profită cât poți. Asta e tot ce mai poți face, nu? În legătură cu asta, eu m-am apucat să învăț pentru un concurs de mecanică statistică. Cine știe, poate c-o să reușesc să dovedesc științific că fostul tău iubit nu este demn de tine, și că tu te afli exact unde trebuia.

LM

•••••

Când Erin a intrat pe ușă, eram pe jumătate adormită și înconjurată de verbe spaniole conjugate imprimare pe cartonașe colorate. Am reușit să le îndepărtez pe cele mai multe înainte ca ea să se așeze pe marginea patului meu.

- Ei? L-ai sunat sau i-ai dat mesaj? Ai folosit tehnica pe care am pus-o la punct? Ce-a spus?

Am oftat.

- Nici una, nici alta.

Ea s-a lăsat pe spate, aruncându-și brațele în lături teatral, în timp ce eu adunam de zor cartonașele, să nu mi le boțească.

- Ți-ai pierdut curajul. M-am uitat lung la cartonașele din mâna mea. *Yo habré, tú habrás, él habrá, nosotros habremos.*

- Da, poate.

- Hmm. Știi asta-i mai bine. Nu suna. Fă-l să te vâneze.

A început să râdă văzându-mi fruntea încrețită.

- Cu tipi ca Chaz e mult mai ușor. Să fiu a naibii, lui aș putea să-i *cer* să mă vâneze și el s-ar executa.

Am râs împreună la imaginea sugerată, pentru că probabil era adevărată. M-am gândit la Kennedy. La ce fel de tip era el. Mă vânașe și el, la început, dar nu fusese nevoie să se străduiască prea mult până să mă

prindă. Am fost luată pe sus de el, purtată în visurile și planurile lui, pentru că el mă făcuse o parte din ele. Până acum câteva săptămâni.

- Au, la dracu', J! Știu ce faci acum. Nu te gândești la el. O să pregătesc niște cacao. Treci înapoi la...

S-a ridicat în capul oaselor, culegând un cartonaș pe care nu reușisem să-l recuperez.

- ...Uhh, verbe spaniole.

Erin a umplut la baie cămile cu apă de la robinet și le-a vârat în cuptorul cu microunde. Eu m-am uitat lung la cartonașele încețoșate din mâinile mele. La naiba cu Kennedy. La naiba cu el, la naiba. Așa-i trebuie, să se învețe minte, să mă vadă împreună cu altcineva ca Lucas. Cineva atât de diferit de el, dar la fel de atrăgător. Chiar mai atrăgător, dacă stau să cântăresc detaliile.

Operațiunea Faza Băiatul Rău începuse. Dar nu-l sunam pe Lucas, nici nu-i trimiteam mesaj. Dacă Erin avea dreptate – dacă el era un vânător – nu făcuse încă destul în această privință.

Când ea mi-a dat cana, am tras adânc aer în piept și i-am zâmbit. Mi-o vârfuiseră cu bezele din mica noastră rezervă, din care amândouă ne serveam, din când în când, fără să ne obosim să mai facem cacao.

- Deci, dacă nu-i trimit mesaj, ce urmează?

Ea mi-a zâmbit și a scos un mic chiot triumfător.

- Trebuie să faci cercetări în privința fetei valabile care-ai devenit de când...

A făcut ochii mari.

- Jacqueline, poate că te-a remarcat în sala de curs de dinaintea despărțirii ta. Ai schimbat locurile, nu? Făcând evident faptul că nu mai ești cu el. Asta-i *perfect*.

Eram din nou în ceață, iar ea a râs.

- *Deja* te vânează. Acum tot ce ai de făcut e să fugi mai departe. Numai că nu prea repede.

Mi-am lins ciocolata de pe buza de sus

- Erin, ești periculoasă.

Ea a zâmbit drăcește.

- *Știu*.

•••••

Miercuri, am ajuns la sala de curs înainte să iasă cei care avuseseră oră de la 8:00. După ce grosul studenților a ieșit pe ușă, m-am strecurat

înăuntru și mi-am ocupat locul, hotărâtă să nu-i dau atenție lui Lucas când o să intre. În acest scop, am început să-mi frunzăresc cartonășele, deși eram mai mult decât pregătită să iau notă maximă la testul de la spaniolă.

Nici când Benji s-a așezat pe locul lui din stânga mea, nu mi-am întrerupt revizuirea. Refuzam să mă las distrasă de la a *nu fi* atentă la scuunul lui Lucas și de la a *nu* observa dacă era sau nu în sală.

- Bună, Jacqueline.

Hopa, *asta* nu era vocea lui Benji.

Scaunele erau fixate în podea, cu pupitre în dreapta. Lucas se aplecase ușor peste pupitrul lui Benji, intrând până la marginea spațiului meu. Mi s-a tăiat răsuflarea și am făcut un efort să-mi reiau respirația, aparent neafectată.

- Oh, bună.

El și-a mușcat buza de jos o dată, scurt.

- Bănuiesc că n-ai observat numărul meu de telefon de pe paharul de cafea.

Mi-am aruncat ochii spre telefon, care stătea pe marginea manualului meu.

- L-am observat.

I-am urmărit reacția, știind că practic îi *ceream* să mă vâneze.

El a zâmbit, ochii lui luminoși încrețindu-se ușor la colțuri, iar eu am încercat să nu mă pierd cu firea, vizibil.

- Înțeleg. E dreptul tău să te răzgândești. Ce-ar fi să mi-l dai și tu pe-al tău?

Am ridicat o sprânceană.

- De ce? Ai nevoie de ajutor la economie?

El și-a mușcat buza sincer, de data asta, înăbușindu-și râsul.

- Nu prea. Ce te face să crezi asta?

M-am încruntat. Se putea oare să fiu atrasă de un tip căruia nu-i păsa câtuși de puțin de rezultatele la învățătură?

- Bănuiesc că nu-i treaba mea.

El și-a sprijinit bărbia în palmă. Vârfurile degetelor erau murdare, probabil de la desenatul cu creionul acela pe care-l ținea după ureche.

- Îți apreciez preocuparea, dar vreau numărul tău din motive care n-au absolut nicio legătură cu economia.

Mi-am luat telefonul, i-am găsit numărul în agendă și i-am trimis un mesaj cu „Salut“.

- Omule, ești așezat pe locul meu.

Tonul lui Benji era franc, dar netulburat.

Telefonul lui Lucas a vibrat în mâna lui, iar el a zâmbit încă o dată când textul mesajului a apărut odată cu numărul meu.

- Mersi.

S-a ridicat de pe scaun și s-a întors spre Benji:

- Scuze, prietene.

- Nicio problemă.

Benji era unul dintre cei mai dezinvolti oameni pe care-i cunoscusem. Atitudinea lui era a unui *pierde-vară*, dar aruncasem o privire la lucrarea lui de parțial vârâtă în manual – luase un 8,50 și, cu toată sporovăiala lui despre chiulitul de la ore și dormitul în timpul cursurilor, nu picase niciun examen. După ce Lucas s-a întors agale la locul lui, Benji s-a aplecat spre mine peste marginea pupitrului, mai aproape decât o făcuse Lucas.

- Deci, *asta* ce-a mai fost?

Își juca sprâncenele sugestiv și m-am străduit să nu râd.

- Sunt sigură că nu știi despre ce vorbești, i-am răspuns eu, bătând repede din gene, în cea mai bună interpretare a rolului frumoasei sudiste pe care o puteam oferi.

- Ai grijă, micuță doamnă, a zis el cu accent sudist. Gagiul' ăla pare cam periculos.

Și-a scuturat o buclă din ochi, zâmbind.

- Nu c-ar fi ceva în neregulă cu un strop de pericol.

I-am oferit o jumătate de zâmbet.

- Corect.

M-am felicitat pentru c-am tras o singură otheadă peste umăr, pe la jumătatea orei de curs. Lucas nu se uita la mine, așa că am putut să mă holbez în voie. Cu creionul în mână, desena de zor, mai întâi trasând umbrele, apoi uniformizându-le cu degetul mare. Părul negru îi căzuse în jurul feței, și era concentrat la desenul său, fără să dea nicio atenție prelegerii profesorului sau clasei, de parcă ar fi fost singur în sală. Mi l-am imaginat stând în patul lui, cu genunchii ridicați, cu blocul sprijinit pe coapse. M-am întrebat ce desena. Sau pe cine.

El și-a ridicat ochii, surprinzându-mi privirea. Dar a continuat să se uite la mine.

Pe buze i-a apărut acel zâmbet abia schițat și și-a întins gâtul, rotindu-și umerii, fără să-și ia ochii de la mine. Apoi, aruncând o privire spre blocul de desen, a bătut cu capătul creionului în el și s-a lăsat pe spate în scaun, plecându-și genele în timp ce-și examina opera.

Dr. Heller tocmai terminase graficul pe care-l desena pe tablă, iar prelegerea a reînceput. Lucas și-a vârât creionul după ureche și a luat un

pix. Înainte de a-și muta atenția spre profesorul nostru, mi-a zâmbit din nou și un fior de încântare m-a străbătut prin tot corpul.

La sfârșitul orei, o altă fată decât cea de săptămâna trecută, l-a interceptat pe drumul spre ușă, iar eu am trecut repede pe lângă ei, fără să întorc capul. Un val de adrenalină îmi inunda corpul, simțind nevoia de a mă elibera, dându-i aripi. Aruncând o privire peste umăr, am ieșit din raza vizuală a amfiteatrului, cotind spre ieșirea laterală a clădirii, și am încetinit pasul, simțindu-mă caraghioasă. Erin și Maggie insistaseră că trebuia să evit să mă prindă încă vreo câteva zile și să-l fac să mă urmărească – dar el n-avea să treacă *literalmente* la vânătoare.

I-am trimis un mesaj lui Erin că o să-mi iau poșirca de cafea la cantină înainte de orele de după-amiază, în loc să mă duc la Starbucks. Ea mi-a răspuns:

GENIAL. Ne vedem acolo. Surori în solidaritate și tot bla-bla-ul.

•••••

La sfârșitul orei de istoria artei, începusem să mă îndoiesc de convingerea lui Erin că Lucas voia să participe la jocul ăsta. Poate că nu era un câine. Sau eu nu eram o pisică. Sau eu nu mă pricepeam deloc la treaba asta. Am oftat, vârând telefonul în rucsac. Verificasem dacă am primit vreun mesaj de cel puțin treizeci de ori în timpul cursului.

Întotdeauna avusesem o părere proastă despre jocurile la care se dedau oamenii în obținerea dragostei – sau a următoarei relații. Toată povestea era o competiție pentru a vedea cine putea ajunge și cât de departe, iar eu nu reușisem niciodată să-mi dau seama dacă era vorba mai mult de noroc sau de abilitate, ori vreo combinație tainică între astea două. Oamenii spuneau rareori ce gândeau sau dezvăluiau ce simțeau. Nimeni nu era sincer.

Ușor pentru mine de vorbit, făcând pe grozava cu relația mea perfectă cu Kennedy. Erin îmi atrăsese atenția despre asta cu luni în urmă, când îi spusese eu că se purtase ridicol în privința unui băiat – bătându-și capul să descifreze ce voia de la o fată înainte să-i demonteze, una câte una, toate redutele. Trebuia să admit că ea avusese dreptate. Habar n-aveam cum era să fii tânără, adultă și singură, așa că nu se cădea să judec eu.

Până acum.

Anxietatea asta era absurdă, dar nu puteam scăpa de ea. El se uitase la mine în timpul orei de economie. Mă simțisem sigură pe mine când părăsisem sala, și nefericită acum. De ce? Pentru că el n-o dăduse la o

parte pe roșcată din calea lui la sfârșitul cursului ca să vină după mine? Pentru că nu-mi trimisese un mesaj la un moment dat în timpul celor nici trei ore și jumătate de când îl văzusem ultima oară? N-avea nicio noimă.

Pe când îmi încălzeam supa la microunde pentru cină, mă resemnasem deja cu ideea că dădusem greș în încercarea de a-i menține viu interesul lui Lucas. Am gonit-o din minte pe fata frumoasă care dăduse fuga la el, la sfârșitul orei, odată ce am început să mi-l închipui părăsind sala cu ea de mână sau mai mult.

- Tâmpito, mi-am zis printre dinți.

De la capul patului meu, laptopul a scos un clinchet anunțând un e-mail, și un tremur de emoție i-a răspuns în capul pieptului meu. Probabil nu era nimic – vreo înștiințare despre vaccinul antigripal de la centrul de sănătate, sau alt mesaj de la vreuna dintre fostele mele prietene de la liceu, care erau toate „devastate“ că relația mea cu Kennedy se terminase (despre care ghiciseră singure când el își schimbase status-ul pe Facebook – la nici *douăzeci de minute* după ce o rupsese cu mine).

Îmi dezactivasem contul imediat și nu-l reactivasem încă. Numai gândul de a-i vedea status-ul actualizat cu nonșalanță și de-a avea fotografiile cu el apărând la noutățile contului meu mă demoraliza. Chiar dacă încercam să ascund despărțirea noastră, noi doi aveam prea multe cunoștințe comune. N-aveam cum să-i ascund complet activitățile. Începusem să primesc e-mailuri de simpatie și condescendență și mesaje pe telefon chiar de a doua zi, așa că era de înțeles de ce verificam cu teamă inbox-ul.

Crispându-mă, l-am deschis și... am zâmbit.

Jacqueline,

Poți ajunge la seminar mâine (joi)? În caz că n-ai să vii, ți-am atașat fișa de lucru pe care am stabilit c-o lucrez mâine. E o temă nouă, distinctă, și nu trebuie să fii la zi cu materia ca s-o deprinzi. (Apropo de asta, ar trebui să fii la zi în vreo săptămână, două).

LM

PS – M-am gândit la dovada de care ți-am vorbit ultima oară – că ești unde trebuie. Și, te întreb, poți să dovedești tu că te-ai descurca mai bine în altă parte? Și dacă n-ai fi plecat de acasă, relația cu el tot s-ar fi sfârșit. Și atunci poate că ai fi dat vina pe tine, neștiind că, din cauza lui, oricum s-ar fi terminat. În loc de asta, ești aici. Ai fost părăsită, ai lipsit de la ore și l-ai întâlnit pe cel mai bun preparator la economie din toată universitatea! Cine știe, poate c-o să te fac să te îndrăgostești de economie. (Care-i specialitatea ta, apropo?)

Landon,

Am optat pentru specializarea în muzică. Urăsc vorba aceea: „Cei care pot, o practică, cei care nu pot, îi învață pe alții“. Ca profesoară, suplinitoare deocamdată, știu că asta-i o prostie. Totuși. Aș fi vrut s-o practic. Visam să intru într-o orchestră simfonică sau într-o trupă de jazz progresiv... În loc de asta, o să-i învăț pe alții.

N-o să ajung la seminarul tău – am lecții cu băieții de la generală, mâine. (Cred că i-aș impresiona mai tare dacă aș putea să pârțai gamele în loc să ciupesc corzile la contrabas.)

Îmi pare rău să te informez, dar plănuiesc să învăț cursul ăsta și să termin cu economia. Nicio aluzie la abilitățile tale geniale de preparator, jur. Îți mulțumesc pentru fișa de lucru. Ești foarte amabil.

JW

Jacqueline,

Dacă vrei să practici, atunci fă-o. Ce te oprește?

Deci sunt amabil, hm? N-am mai auzit asta până acum. Lumea crede, de regulă, că sunt pretențios pân' la D-zeu. Trebuie să recunosc că înclin să încurajez această impresie. Așa că promite-mi c-o să-ți ții părerea pentru tine. E atât de ușor să strici reputația, știi. :)

LM

PS – Ocupă-te de foaia de seminar. Până vineri. Acum îți arunc o privire foarte serioasă prin monitorul ăsta. OCUPĂ-TE DE FOAIA DE LUCRU. Dacă ai probleme la vreunul dintre exerciții, spune-mi.

Landon,

Ce mă oprește? Păi, am cam ratat șansa să mă duc la o școală de muzică serioasă. Și sunt împotmolită într-un stat care nu încurajează întotdeauna artele (o stare de fapt împotriva căreia am să-mi petrec probabil întreaga mea carieră de preparator de muzică luptând). Mi se pare imposibil să ies acum din sistem și „să practic“. Bănuiesc că ar trebui să reconsider situația.

Amabilitatea ta secretă e în siguranță. Am buzele pecetluite.

JW

PS – MĂ OCUP de foaia de lucru, dar îți arunc o privire foarte agasată acum prin monitorul meu. Exploatator ce ești. Pfui.

Rânjeam când am apăsat butonul send. Poate că jucam un joc de

vânătoare cu totul diferit, iar Lucas și zâmbetul lui enervant de enigmatic putea să se ducă învârtindu-se. Erin și Maggie își puteau păstra pentru ele sfaturile de fă-l-pe-el-să-vină-după-tine, pentru că eu, aparent, eram fără speranță la capitolul ăsta în viața reală. Prin e-mail, totuși... Bucuria mea s-a destrămat când mi-am dat seama de adevărul adevărat – flirtam cu cineva online. Habar n-aveam cum arăta sau ce tip de persoană era.

Asta nu era chiar adevărat. Știam exact ce tip de persoană era, chiar dacă nu dădusem niciodată ochii cu el. Era drăguț. Și inteligent. Și foarte sincer.

Desigur, nu umpluse de sânge bătând un violator aspirant pentru mine. Nici nu mă făcea să mă topesc toată când își punea mâna pe după mijlocul meu. Probabil n-avea tatuaje pe brațe sau ochi cenușii-albăstrui ca ghețarul care aruncau priviri lichefiante.

La ora 10,00 seara, telefonul a ciripit un semnal de mesaj.

Lucas: Bună :)

Eu: Bună :)

Lucas: Ce faci?

Eu: Nimic. Teme pentru acasă.

Lucas: Am vrut să vorbesc cu tine, după curs, dar ai dispărut.

Eu: Am un alt curs, imediat după. Unul din acei profi care se opresc din vorbă, te fixează cu privirea și așteaptă până te așezi, dacă întârzi.

Lucas: Atunci eu probabil m-aș duce către locul meu și mai fără grabă. :) Să vii pe la Starbucks, vineri. De regulă nu-i nimeni. Americano, din partea casei?

Eu: cafea gratis? Nu pot să las să-mi scape. O să încerc să trec pe-acolo. Când e tura ta?

Lucas: Toată după-masa. Până la 5.

Eu: OK

Lucas: Pe vineri, Jacqueline.

Capitolul 7

Lucas a întârziat un sfert de oră vineri. Și primul lucru pe care l-am avut a fost testul – la care el a lipsit. Primul meu gând a fost cât de iresponsabil este, să piardă un test... după care mi-am adus aminte că eu pierdusem un *parțial*. Nu eram chiar în măsură să-l arăt cu degetul.

El s-a strecurat pe ușa din spate, în timp ce Dr. Heller urca pe culoarul de trecere dintre bănci, adunând testele. A luat teancul celor de pe rândul din stânga și apoi s-a întors spre dreapta, unde stătea Lucas.

- Trebuie să stăm de vorbă, după curs, a zis el, cu voce joasă.

Înclinând o dată din cap, Lucas și-a scos manualul din rucsac și i-a răspuns pe același ton reținut:

- Bine, domnule.

Nu m-am mai uitat la el în restul orei și, când s-a terminat, el și-a strâns lucrurile și a coborât pe culoarul dintre bănci până la catedra din față. Așteptându-l pe Dr. Heller să încheie discuția cu un alt student, Lucas și-a ridicat ochii și i-a întâlnit pe ai mei. Zâmbetul lui era indescifrabil, ca de obicei, abia vizibil. Însă privirea era concentrată, străpungându-mă ca o săgeată.

Întorcându-și atenția către profesor, a pus capăt schimbului de priviri. Mi-am reluat respirația pe care nu-mi dădusem seama că mi-o țineam și am șters-o din sală, nehotărâtă dacă să mai trec sau nu pe la Starbucks, după-amiază.

M-am gândit la testul pe care tocmai îl făcusem perfect, grație insistențelor lui Landon de a mă ocupa de foaia de lucru pe care mi-o trimisese cu două seri în urmă. Faptul că rezolvasem exercițiile acelea fusese de mare ajutor – trebuie să fi știut de test. Nu credeam că el încălcase vreo regulă și-mi spusese ceva ce n-ar fi trebuit să știu, dar în mod clar vârful piciorului era pe linie. Pentru mine. Dusă de val și invizibilă printre miile de alți studenți din acest enorm campus, m-a izbit evidența faptului că, dintr-un motiv nedeslușit, el ieșise din rând ca să mă ajute pe mine. Și, dintr-un motiv nedeslușit, eu contam pentru el.

Erin: Chaz și cu mine plecăm curând. O să fii bine weekendul ăsta?

O să te duci la Starbucks în după-amiaza asta, NU-I AȘA? Dacă îți cere să ieși cu el, DU-TE. Curăță palatul. Nu uita că ai toată camera la dispoziția ta tot weekendul. ÎȚI FAC CU OCHIUL.

Eu: Să vă distrați bine, copii. O să fiu în regulă! O să țin minte tot ce mi-ai spus.

Erin: Așa să faci! O să mă întorc duminică după-amiază. Sau seara, depinde de gradul de mahmureală de duminică dimineața. He, he. DĂ-MI UN MESAJ MAI TÂRZIU.

Uitasem de călătoria lui Erin cu Chaz din weekendul ăsta. Fratele ei cânta într-o trupă și aveau spectacol la un festival, mâine, lângă Shreveport, așa că-și făcuseră rezervări de un pat și mic dejun pentru weekend. Erin ne vorbise, lui Maggie și mie, despre asta luna trecută, în timp ce așteptam să ne uităm la Mercur și la Venus printr-un telescop, într-o seară, la un laborator de astronomie.

„Un pat și mic dejun?” își arcuise Maggie o sprânceană. „Ce urmează, prosoape cu monogramă?”

Erin se încruntase la ea.

„E romantic!”

„Tocmai!” răsese Maggie. „Și tu te duci cu *Chaz*. Și cum i-ai pomenit măcar domnului Cavaler al Sporturilor despre asta, apropo?”

Buzele pline ale lui Erin se arcuiseră feciorelnic și își trecuse o mână prin părul ei atât de roșu încât îi deslușeai culoarea chiar și atunci când stăea în acest câmp întunecat de la marginca orașului.

„I-am spus că patul și micul dejun sunt însoțite de enorme căzi de baie cu jacuzzi și că aș vrea să-i fac niște chestii năgrăit de păcătoase în ele.”

Un sunet găuit îi ieșise unuia dintre cei doi tocilari din spatele nostru, la coadă, amândoi având niște mutre chinuite și holbându-se la Erin.

Noi ne-am înăbușit râsul.

Maggie oftase.

„Bietul Chaz. N-are nicio șansă... o să stea în picioare, în fața unui grup de oameni la primărie, spunând Da într-o bună zi, fără să știe cum s-a întâmplat.”

„Uh! nu prea cred. Când o să vină vremea să mă așez, o să-mi iau pe cineva...”

Erin se uitase peste umăr la cei care trăgeau cu urechea în spatele nostru: „... ca unul din ăștia.”

Băieții se uitaseră unul la altul și stătuseră ceva mai drepți. Cu un zâmbet superior în direcția lui Erin, unul dintre ei îi dăduse victorios un pumn în

braț celuilalt.

•••••

Mă îndoiam că Erin avea să se mai gândească la mine vreo secundă în weekendul ei romantic. Eram pe cont propriu. Am chibzuit îndelung și, în cele din urmă, am luat-o către asociația studenților, strângând mai bine jacheta pe mine, împotriva gerului subit de noiembrie. Petrecerile frăției care se țineau în weekendul ăsta n-aveau să aibă ferestre deschise, nu că aveam s-o știu de la fața locului. În absolut niciun caz n-aveam să mă duc acolo unde ar fi putut să se afle și Kennedy. Sau Buck.

Aroma de cafea mi-a invadat simțurile mai înainte să dau cu ochii de Starbucks. Dând o roată cu privirea în interior, ochii mi s-au oprit la tejghea, unde două angajate stăteau de vorbă. Când nu l-am văzut pe Lucas, m-am întrebat dacă nu cumva făcuse schimb de tură și uitase să-mi trimită și mie mesaj.

Nu erau decât vreo câțiva clienți – unul dintre ei fiind Dr. Heller, citind ziarul, în colț. N-aveam nimic contra profesorului meu, dar nu prea voiam nici să fie martor la încercările mele de a flirta cu tipul care chiulise de la test și care fusese chemat în biroul lui pentru asta, de dimineață. Am stat puțin în spatele unei vitrine cu termosuri de cafea și căni de călătorie.

La fel ca și luni, Lucas a intrat pe ușa din spate, tocmai când ochii mei se uitau într-acolo. Am simțit furnicăături în vârful degetelor de cum l-am văzut. Pe sub șorțul verde, purta un tricou strâmt, bleu, cu mâneci lungi, nu hanoracul cu emblema școlii pe care îl avusese în dimineața asta, la curs. Mânele îi erau din non suflecate peste cot, lăsând tatuajele la vedere. M-am dus glonț spre tejghea, ochii mei plimbându-se de la antebrațele sale la față. Încă nu mă zărise.

Una dintre fetele de la casă s-a îndreptat imediat.

- Ce doriți?

În vocea ei se simțea o oarecare enervare, de parcă ar fi pocnit din degete ca să-mi atragă atenția.

- Mă ocup eu, Eve, i-a zis Lucas, iar ea a ridicat din umeri și s-a întors la conversația cu colega ei, dar amândouă m-au privit cu și mai multă ostilitate decât cu o clipă înainte. Bună, Jacqueline.

- Bună.

A aruncat o privire în colț, unde stătea Dr. Heller.

- Cu ce să te servesc?

Tonul lui nu era acela al unui băiat care îmi ceruse anume să vin pe

acolo. Poate că se purta rezervat de față cu colegele lui.

- Mm, un grande Americano, cred.

El a luat paharul din șir și-a început să prepare băutura. Am încercat să-i întind cardul, dar a clătinat o dată din cap.

- E în regulă. Fac cinste.

Colegele lui au schimbat o privire pe care m-am prefăcut că n-o observ.

I-am mulțumit și m-am retras în partea opusă a cafenelei față de locul unde stătea Dr. Heller, deschizându-mi laptopul ca să lucrez la proiectul meu de la economie. Aveam de adunat informații din mai multe surse ca să susțin poziția pe care o luase ziarul meu de studiu. Trebuia să-l predau înainte de vacanța de Ziua Recunoștinței, într-un răstimp ceva mai scurt de două săptămâni.

Dacă n-avusesem niciodată nevoie să compensez un parțial, urma s-o fac foarte curând.

După o oră, însemnasem vreo douăsprezece surse tratând evenimentele economice internaționale curente. Îmi terminasem cafeaua și Lucas nu venise la masa mea nici măcar o dată. Eram așteptată la liceu, pentru orele mele de contrabas de vineri după-amiaza, peste o jumătate de oră. Închizându-mi laptopul, m-am întors să-l scot din priza de pe perete.

- Domnișoară Wallace.

La neașteptatul salut al lui Dr. Heller am tresărit puternic, răsturnând paharul de cafea, din fericire gol.

- Oh! Îmi pare rău că te-am speriat!

- Oh, nu-i nimic. Sunt un pic mai nervoasă... de la, ăă, cafea.

Și de la faptul că pentru o fracțiune de secundă am crezut că erai Lucas.

- Voiam doar să te anunț că domnul Maxfield îmi spune că ai recuperat aproape toată materia și ai făcut progrese cu proiectul. Mă bucur să aud asta.

Și-a coborât vocea și s-a uitat în jur, conspirativ.

- Colegii mei și cu mine nu vrem, de fapt, să picăm pe nimeni, știi.

Scopul nostru este doar să-i speriem – vreau să spun să-i *încurajăm* – pe studenții mai puțin, ăă, serioși să dea randament. Nu c-aș crede că ai fi și dumneata unul dintre aceștia.

I-am întors zâmbetul.

- Înțeleg.

S-a îndreptat și și-a dres glasul.

- Bine, bine. Păi, cu acestea – îți doresc un weekend *productiv*.

Chicotea la gluma lui, iar eu am izbutit să mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap.

- Vă mulțumesc, Dr. Heller.

A plecat spre tejghea și a vorbit cu Lucas, în timp ce eu mi-am strâns cablul de alimentare și mi-am îndesat laptopul în rucsac. Conversația dintre ei era însuflețită și eu am prins a mă îngrijora când Dr. Heller a părut să arate spre mine cel puțin o dată. M-am întrebat dacă profesorul nostru credea că Lucas era unul dintre acei studenți mai puțin serioși pe care îi putea intimida ca să devină mai sârguincioși. Dacă era așa, nu voiam să fiu folosită ca un soi de exemplu.

La ieșire, am aruncat o privire peste umăr, dar Lucas nu și-a îndreptat deloc ochii în direcția mea, iar expresia lui era încordată. Colega lui, ștergând o tejghea la câțiva pași distanță, mi-a zâmbit afectată.

Când am plecat de la liceu, două ore mai târziu, am deschis telefonul, străduindu-mă să mă bucur la gândul unui weekend singură, în timp ce el se aprindea. În mod clar, drumul până la Starbucks fusese un eșec. Lucas se arătase, dacă e cu putință, chiar mai derutant și mai prudent decât fusese până atunci.

În timp ce lucrasem la proiect, în Starbucks, îi trimisesem un e-mail lui Landon ca să-i mulțumesc pentru că-mi dăduse foaia de seminar miercuri și pentru că insistase să mă ocup de ea. Cum nu voiam să dau curs unui posibil complex de vinovăție, nu m-am referit direct la pontul pe care mi-l servise cu bună știință, în caz că era tipul de băiat riguros cinstit cum părea să fie. Nu mai promisem nicio veste de la el de miercuri, dar poate că avea să-mi trimită un e-mail în după-amiaza asta sau în seara asta. Poate că avea să fie liber weekendul ăsta și o să ne putem, în sfârșit, întâlni.

Aveam un mesaj dela Erin, că ea și Chaz ajunseseră la Shreveport – împreună cu o sumedenie de insinuări despre ce aș fi putut face eu cu o cameră doar pentru mine, iar mama îmi trimisese un mesaj ca să mă întrebe despre planurile mele de Ziua Recunoștinței. Kennedy și cu mine petrecuserăm alternativ ziua aceasta acasă la el sau la mine, în ultimii trei ani. Cumva, asta se traducea în nesiguranța mamei dacă veneam sau nu acasă, anul acesta. Când i-am răspuns și i-am scris da, despărțirea de un băiat înseamnă în general că s-a zis cu vacanțele împreună, mă așteptam să urmeze niște scuze. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

Mama: Nu fi sarcastică. Tatăl tău și cu mine am plănuțit și am plătit pentru o excursie la Breckenridge weekendul acela, pentru că ne-am gândit că tu ai putea să stai la familia Moore. Bănuiesc că va trebui să anulăm.

Eu: Ba nu, duceți-vă. O să mă duc la Erin acasă ori în altă parte.

Mama: Ok. Dacă ești sigură că vrei așa.

Eu: Sunt sigură.

Uau. Iubitul meu mă părăsește, iar la prima ocazie pe care o are mama să mă sprijine tangibil, ea și tata o șterg singuri de-acasă și se duc la schi. Bună metodă de a mă face să mă simt dorită și acceptată, mamă. De parcă respingerea lui Kennedy nu-mi ajungea. Doamne.

Mi-am pus telefonul într-un suport de pahar gol și m-am întors cu mașina înapoi în campus, pregătită să mă uit la TV, la un reality show, și să lucrez la economie tot weekendul.

Când am ajuns în camera mea, am văzut că Lucas îmi trimisese un mesaj pe telefon, în timp ce conduceam.

Lucas: Îmi cer iertare că n-am spus la revedere.

Eu: A fost stingheritor cu Dr. Heller de față, bănuiesc.

Lucas: Da. Deci. Mi-ar plăcea să te desenez.

Eu: Oh?

Lucas: Da.

Eu: Okay. Dar nu fără haine sau altceva, bine?

Lucas: Ha-ha, nu. Decât dacă vrei tu asta. J, glumesc. E OK în seara asta? Sau mâine seară?

Eu: În seara asta e bine.

Lucas: Trăsnet. Pot să ajung peste vreo două ore.

Eu: Ok.

Lucas: Ce număr are camera ta?

Eu: 362. Va trebui să cobor să-ți dau drumul în clădire.

Lucas: Probabil o să pot intra. Îți trimit mesaj dacă nu pot.

Capitolul 8

Bătaia în ușă a lui Lucas a fost ușoară. Eram atât de emoționată încât tremuram toată când m-am dus să deschid.

El spusese că vrea să mă deseneze, dar nu eram sigură dacă numai asta voia sau dacă asta era un pretext pentru ceva mai mult. Erin n-o să mă lase

nici să-i povestesc finalul, dacă el o să vină în camera mea și n-o să-l fac măcar să mă sărute, deși Lucas nu mi se păruse a fi genul de băiat care de regulă se oprește la sărutat. Multe fete priveau colegiul ca pe o perioadă de explorare și nu puține ar fi fost mai mult decât fericite să exploreze cu Lucas. Dar mie îmi luase mai mult de un an până să mă hotărâsc să fac sex cu Kennedy, iar el fusese singurul tip cu care mă culcasem. Nu eram pregătită să ajung la asta cu Lucas, nu deocamdată, cel puțin – refăcută sau nu.

Am respirat adânc.

El a bătut din nou, ceva mai tare, iar eu m-am oprit din meditație și am deschis ușa.

Franjuri de păr negru ieșeau de sub cipilica lui cenușiu-închis. În lumina difuză de pe hol, ochii lui erau aproape lipsiți de culoare, cum fuseseră în prima noapte, atunci când se urcase în camioneta mea după ce se bătuse cu Buck. Și-a ridicat umerii, cu mâinile vârâte în buzunarele din față și caietul de schițe sub un braț.

- Salut, a zis.

Am făcut un pas înapoi în cameră, ținând ușa larg deschisă. Olivia și Rona tândăleau în pragul camerei lor, pe partea cealaltă a holului, holbându-se la Lucas, căscând gura la mine, văzându-l cum intră în camera mea, în timp ce Erin era plecată. Olivia și-a arcurit o sprânceană și a aruncat o privire spre colega ei de cameră.

În următoarele cinci minute, tot etajul avea să știe că am un tip sexy în camera mea.

Am lăsat ușa să se închidă singură, iar Lucas și-a aruncat caietul de schițe pe patul meu și a rămas în mijlocul camerei, care părea că se micșorase cu el înăuntru. Fără să se miște, examina partea de cameră a lui Erin, peretele de deasupra patului ei acoperit cu fotografii, literele grecești ale asociației de fete din care făcea parte deasupra literelor aurii ale numelui ei. Profitând de neatenția lui, l-am studiat: cizme de cowboy, scorjite în draci, jeanși tociți, hanorac ecosez gri. Și-a întors capul să cerceteze și partea mea de cameră, iar eu m-am uitat pe îndelete la profilul lui – obrazul recent bărbierit, buzele întredeschise, gene negre.

Ajungând cu fața la mine, ochii lui m-au privit o clipă după care s-au întors spre laptopul de pe biroul meu, de care conectasem două boxe mici. Stabilisem un playlist de melodii din colecția mea și îi dădusem drumul să cânte, în surdină. Tot o sugestie de la Erin. Ea intitulase playlist-ul OFBR, iar eu speram, cu întârziere, că el n-avea să inspecteze lista și să mă întrebe ce înseamnă. Nu i-aș fi spus, bineînțeles, dar obrajii mei gata să roșească ar

fi devenit probabil incandescenti.

- Îmi place trupa asta. I-ai văzut, luna trecută? a întrebat el.

Îi văzusem cu Kennedy, de fapt – cu o seară înainte de a ne despărți. Erau una dintre trupele noastre locale favorite. El se purtase ciudat, în seara aceea. Distant. La concert, de regulă, mă lua în brațe din spate, desfăcându-și picioarele cât să facă loc picioarelor mele între ale lui, cu brațele încolăcite pe după mijlocul meu. În loc de asta, stătuse pe scaun, lângă mine, ca și când eram doar prieteni. După ce ne despărțiserăm, îmi dădusem seama că el se hotărâse înainte de seara aceea – că reținerea lui era dovada zidului dintre noi; numai că eu nu văzusem, încă.

Am dat din cap, gonindu-l pe Kennedy din gândurile mele.

- Dar tu?

- Da. Nu-mi amintesc să te fi văzut acolo – dar era întuneric și poate că băusem și vreo două beri.

A zâmbit – dinți albi, doar cât trebuie de imperfecti ca să indice că nu suferise ortodonția prin care trecusem eu. Scoțându-și fesul și lăsându-l pe patul meu, și-a așezat creionul pe caietul de schițe și și-a trecut ambele mâini prin părul turtit, după care a scuturat capul, rezultând o înfățișare „de-abia sculat din pat“. *Dumnezeule mare*. Când și-a scos hanoracul peste cap, tricoul lui alb s-a ridicat un pic și am avut răspunsul la întrebarea până unde se întindeau tatuajele lui. Patru rânduri scrise, prea mic ca să pot citi, se încolăceau pe după mijloc, în stânga. Un soi de desen celtic îl echilibra, în dreapta. Bonus: acum știam ce voia să spună Erin prin abdominali *de lins*.

Hanoracul s-a alăturat fesului, iar tricoul a căzut înapoi la locul lui. Luându-și caietul de schițe și creionul, s-a întors spre mine și am observat că tatuajele de pe antebrațe continuau peste biceps și pe sub mânecile scurte ale tricoului.

- Unde mă vrei?

Mai fără suflu decât aș fi vrut, întrebarea mea suna ca o propunere bizară. Uau. Putea fi oare mai băcător la ochi? Poate c-ar fi trebuit să îmi iau inima în dinți și să-l întreb direct dacă voia să fie refacerea mea de pe urma lui Kennedy, fără obligații.

Zâmbetul lui fin m-a topit – zâmbetul care-mi devenise din ce în ce mai familiar.

- Pe pat? a zis el, puțin răgușit.

Oh, Doamne.

- Okay.

M-am dus și m-am așezat pe marginea saltelei, în timp ce el și-a măturat

hanoracul și fesul pe podea. Inima îmi bătea cu putere, așteptând.

El s-a uitat fix la mine, plecându-și capul într-o parte.

- Mm, arăți de-a dreptul crispată. Nu trebuie să facem asta, dacă nu vrei.

Nu trebuie să facem ce? am gândit eu, dorindu-mi să-l fi putut întreba dacă folosirea mea ca model era un pretext și să-i spun că, în cazul ăsta, era un pretext pe care nu era nevoie să-l mai susțină. L-am privit în ochi.

- Vreau.

El și-a pus creionul după ureche, fără să pară prea convins.

- Mm. Ce poziție ți-ar fi cea mai confortabilă?

N-aș fi putut să spun cu voce tare răspunsul care mi-a răsărit imediat în minte la această întrebare, dar roșeața care s-a întins pe fața mea ca focul din pădure m-a dal de gol. El și-a prins buza de jos între dinți și am fost sigură că a făcut-o ca să-și înăbușe râsul. Cea mai confortabilă poziție? Ce-ar fi, de pildă, cu capul meu vârat sub o pernă?

A privit în jur și s-a așezat pe podea, sprijinit cu spatele de perete și cu fața spre picioarele patului meu. Genunchii ridicați, caietul pe coapse, era exact cum mi-l imaginasem în timpul orei, deunăzi. Numai că era în camera mea, nu într-a lui.

- Întinde-te pe burtă și reazemă-ți capul pe brațe, cu fața spre mine.

Am făcut cum mi-a cerut.

- Așa?

El a dat din cap, studiindu-mă de parcă sorbea detaliile sau căuta defecte. Ridicându-se în genunchi, a venit până aproape de mine, cât să-și treacă degetele prin părul meu și să mi-l prefire pe umăr.

- Perfect, a murmurat el, dându-se înapoi la perete, în poziția de dinainte, la câțiva pași depărtare.

M-am uitat în voie la el în timp ce desena și ochii i se plimbau când spre caiet, când spre fața mea. La un moment dat, privirea a început să i se plimbe și pe restul corpului meu. De parcă degetele lui mă atingeau pe umeri și mai jos, pe spate, răsuflarea mi s-a oprit în gât și am închis ochii.

- Ai ațipit?

Vocea lui era blândă. Apropiată.

Am deschis ochii și l-am văzut în genunchi, lângă mine, stând pe călcâie. Inima și-a grăbit din nou ritmul la apropierea lui.

- Nu.

El își lăsase caietul de schițe și creionul pe podea, în spatele lui.

- Ai... terminat?

El a clătinat ușor din cap.

- Nu. Mi-ar plăcea să mai fac una, dacă nu te superi.

La aprobarea mea mută, el a zis.

- Întoarce-te pe spate.

M-am rostogolit încet, temându-mă că o să poată vedea cum îmi bubuie inima pe sub tricoul subțire. El și-a reluat caietul de schițe și creionul de pe podea și s-a ridicat în picioare. Și-a plimbat ochii peste tot corpul meu și m-am simțit vulnerabilă, dar nu în pericol. Știam atât de puțin despre el, dar un singur lucru simțeam fără echivoc: siguranță.

- O să te aranjez, dacă îmi dai voie?

Am înghițit în sec.

- Ăă... desigur.

Mâinile mele păreau sudate de coaste, umerii mi se ridicaseră aproape până la urechi. *Ce, nu în poziția asta mă vrei?* Abia mi-am stăvilit vorbăria nervoasă care mi-a gălgâit în gât la gândul acesta.

Degetele lui îmi cuprinseseră încheietura cea mai apropiată de el și mi-a ridicat brațul deasupra capului, îndoindu-l ca și când ar fi fost aruncat în spate. Luând cealaltă mână, mi-a răsfiat degetele pe abdomen, a făcut un pas înapoi, m-a studiat un moment, și apoi a mutat-o și pe ea deasupra capului, încrucișându-mi încheieturile, de parcă aș fi fost legată. Am făcut eforturi să respir normal. *Imposibil.*

- O să-ți mut piciorul, a zis el, cu ochii la mine, așteptând să dau din cap.

Cu mâinile pe genunchiul meu, mi l-a îndoit în afară, lăsându-l să se îngroape în saltea.

Și-a luat din nou caietul și a dat foaia.

- Acum întoarce-ți fața un pic spre mine... bărbia-n jos.. așa e bine. Și închide ochii.

M-am căznit să rămân relaxată, știind că atâta vreme cât aud creionul alergând pe foaie, el nu avea să mă atingă. Am zăcut nemișcată, cu ochii închiși, ascultând răcâitul minei pe hârtie, întrerupt de ușoara frecare cu degetul, când netezea vreo linie sau dădea volum vreunei umbre.

Dinspre laptopul de pe biroul meu a venit semnalul sonor pentru mesaj nou, iar ochii mi s-au deschis brusc. Fără să mă gândesc, m-am ridicat în coate. *Landon?* Dar n-aveam cum să verific.

Lucas mă urmărea cu atenție.

- Trebuie să verifici acum?

Landon îmi ignorase e-mailul toată după-amiaza, pe când în trecut răspunsese atât de prompt încât probabil mă obișnuise prost, răsfățată. Dar Lucas se afla în camera mea. Pe patul meu. M-am întins la loc, mi-am pus din nou brațele în poziția de dinainte și am clătinat din cap. N-am mai închis ochii, de data asta, dar nici el nu mi-a cerut-o.

Și-a reluat desenatul, concentrându-se asupra mâinilor mele vreme îndelungată, iar apoi trecând la fața mea. Se uita fix la ochii mei, înainte și înapoi între acea examinare intensă și desenul lui. Când a ajuns să-mi cerceteze gura, lungi momente – desenând, uitându-se, desenând, uitându-se – mi-a venit să întind mâinile, să-l apuc de tricou și să-l trag peste mine. Mâinile mi s-au încleștat involuntar, iar privirea lui a fulgerat către ele și înapoi.

Cu ochii în flăcări, s-a uitat în jos, la mine.

- Jacqueline?

Am clipit.

- Da?

- În noaptea în care ne-am întâlnit... eu nu sunt ca tipul ăla.

Maxilarul îi era rigid.

- Știu ast...

Și-a pus un deget pe buzele mele și expresia i s-a îmblânzit.

- Deci nu vreau să te simți forțată. Sau copleșită. Dar vreau, categoric vreau, să te sărut chiar în clipa asta. Rău.

Își plimba degetul peste obrazul meu și mai jos, pe gât, apoi și-a retras mâna.

Am continuat să mă uit la el. Pricepând în cele din urmă că aștepta un răspuns, am zis:

- Okay.

El a lăsat să-i cadă caietul pe podea, creionul urmându-l, fără să-și desprindă ochii dintr-ai mei. Când s-a aplecat peste mine, mi-am dat seama că-am devenit foarte conștientă de fiecare parte a trupului meu care se atinge de a lui – fâșia de coapsă care se lipea de a mea, pieptul lui alunecând peste al meu, degetele lui plimbându-se de la încheieturile mâinilor spre antebrațe și apoi încadrându-mi fața. M-a ținut în loc și și-a apropiat buzele de urechea mea. Când mi-a sărutat locul sensibil, răsuflarea mi-a ieșit sacadată.

- Ești atât de frumoasă, a șoptit el, mutându-și gura spre a mea.

Buzele lui erau calde și ferme, apăsându-le pe ale mele, iar când limba lui a început un blând atac asupra liniei dintre buzele mele, eu le-am deschis. Limba s-a avântat în gura mea, mâinile s-au plimbat în direcții opuse – una spre încheieturile mele încă încrucișate, apăsându-le în saltea, cealaltă alunecând pe lângă mine, înfigându-se în talia mea. M-a sărutat mai tare, revendicând răspunsurile la care dorea să mă convingă. Capul mi se învârtea și trăgeam scurt aer în piept, de parcă ieșeam la suprafață, la fiecare câteva secunde, pentru a mă cufunda mai adânc. Tocmai când

credeam că nu mai puteam suporta intensitatea, el și-a slăbit apăsarea și mi-a supt blând buza de jos, plimbându-și limba peste ea, apoi a repetat mișcarea. M-am zvârcolit sub el și limba lui a alunecat iarăși printre buzele mele și a reluat explorarea amănunțită – mângâindu-mi limba, dinții, cerul gurii.

Dacă m-ar fi întrebat cineva *Cum e, în comparație cu sărutatul cu Kennedy?* aş fi răspuns „*Cu cine?*“

Mâinile lui Lucas m-au apucat fiecare de câte o încheietură și mi-a dus brațele pe după gâtul lui. Răspunzându-i prin ceea ce visasem să fac nu o dată, mi-am strecurat degetele în părul lui, răvășindu-l mai tare. El m-a ridicat, urcându-mă în poala lui și potrivindu-și spatele în grămada de perne de la capul patului îngust, cu un picior încălțat încă pe podea, celălalt ridicat și îndoit sub mine. Aplecându-mă pe spate, ținându-mi capul cu o mână, a trasat cu sărutări drumul în jos de-a lungul gâtului meu și în decolteul tricoului. Capul mi-a căzut pe spate și, gâfâind, am încercat să încheg un gând rațional.

Mâna lui s-a abătut pe sub țesătura ușoară de-a lungul coastelor mele, plimbându-se peste cupele de satin ale sutienului meu, mângâind cu vârful degetelor pielea de deasupra, curbele cărnii, adâncitura dintre ele, evidențiată de poziția mea pliata. Trăgând marginea tricoului peste sâni, și-a plimbat buzele pe unde trecuseră degetele lui, urmărind cu limba granița pielii, chiar deasupra marginii sutienului.

Mâinile mi s-au încheștat în părul lui când degetele lui au trecut peste încheietoarea din față. Nu îmbrăcasem oare acest sutien cu acces lejer tocmai în acest scop? Trupul meu îl voia, dar mintea protesta – un prim sărut, și să mă pipăie până... când?

Vocea lui Erin în mintea mea spunea: *Refă-te naibii profitând de el!* și mi-am sugrumat hohotul de râs, ivit atât de nepotrivit.

Lucas și-a ridicat capul și a arcurit o sprânceană la mine.

- Te gâdili? m-a întrebat, neîncrezător.

Eram absolut îngrozită și nu-mi puteam imagina o tragedie mai mare în clipa aia decât să am sâni gâdilicioși... dacă nu aceea de a avea cel mai stupid simț al umorului de pe pământ. Mi-am mușcat buza, încercând să nu râd din nou, gândind *Oh, Doamne*. Am clătinat din cap.

Ochii lui s-au ațintit asupra buzei strânse între dinți.

- Ești sigură? Pentru că ori e asta... ori găsești tehnicile mele de seducție... amuzante.

Am slobozit un hohot de râs, incapabilă să-l mai opresc, iar el a clătinat din cap. Am încremenit, stând așa, în poala lui, cu sâni pe jumătate

dezgoliți, umilită. Mi-am smuls mâna din părul lui și mi-am trântit-o peste gura imprudentă.

Atunci, a zâmbit. Din spatele palmei, i-am zâmbit și eu, implorându-l în tăcere să nu mă facă să râd din nou – pentru că imediat mai jos de suprafață, înăbușitele hohote isterice se pregăteau de rebeliune.

- Poate ar trebui chiar să te gâdil, ca să scapi de asta.

Părea să cântărească în minte ideea.

- Nu, te rog, am zis eu, alarmată.

Ca majoritatea oamenilor, nu eram deloc o priveliște plăcută când eram gâdilată. Știam asta, pentru că mătușa mea îl filmase, la aniversarea mea de unsprezece ani, pe ticălosul de verișor al meu mai mare gâdilându-mă până ce ajunsese o creatură diformă, zvârcolitoare, imploratoare. Fața mi se umflase și devenise stacojie, din gură îmi curgeau bale pe la colțuri, iar sunetele de protest pe care le emiteam erau aproape inumane.

- Nu?

- Nu. Te rog, nu.

Suspînând, mi-a luat mâna de la față și a lipit-o de pieptul lui, aplecându-se repede spre mine să mă sărute. Am observat că îmi trăsese cu grijă tricoul în jos la loc, deși asta nu-l împiedica să-și apese degetele peste abdomenul meu sau să-mi strângă sânii în palme prin sutien, mângâind cu degetul mare un sfârc în timp ce gura i se mișca odată cu gura mea, lăsându-mă amețită. Sub palma mea, inima lui bătea în același ritm cu a mea.

Am uitat cu desăvârșire de răs.

•••••

Buzele îmi erau sensibile și mă furnicau. La atingere, un iureș de amintiri delicioase mă năpădea – mâinile lui, și ce făcuseră ele în tandem cu gura lui – săruturile înnebunitoare și cele câteva cuvinte pe care le spusese. *Ești atât de frumoasă.*

Am vrut să-i văd schițele, așa că mi le-a arătat. Erau bune. Uimitor de bune. I-am zis asta și am fost răsplătită cu zâmbetul lui abia deteclabil.

- Ce o să faci cu ele? am întrebat, mai mult decât cu întârziere.

- Le refac în cărbune, probabil.

Am insistat să-mi spună mai mult.

- Și după aceea?

El și-a ridicat umerii pe sub hanorac și s-a uitat la mine.

- Le prind cu piuneze de peretele dormitorului meu?

Am deschis gura, dar habar n-aveam ce să zic. *Peretele dormitorului?*
Ochii lui s-au întors iar la caietul de schițe, dând foaia la celălalt desen.
- Cine n-ar vrea să se trezească și să vadă asta?

Declarația lui avea nouăzeci și nouă la sută șanse să însemne ceea ce părea să sugereze, dar nu știam ce să răspund pe măsură, așa că n-am zis nimic. El și-a închis caietul și l-a lăsat pe rafturile de cărți de lângă ușă. Luându-mi bărbia în palmă, și-a trecut ușor degetul mare peste buza mea de jos.

- Ah, fir-ar.

Și-a retras mâna, examinându-și degetele.

- Am uitat cum arată mâinile mele după ce desenez.

S-a uitat la tricoul meu.

- S-ar putea să ai mici semne gri... peste tot.

Presupunând că acum aveam și o buză gri și probabil dâre slabe de gri peste burtă și sâni, nu m-am putut gândi ce să zic mai mult de:

- Oh.

El și-a strâns mâinile în pumni, a pus unul sub bărbia mea ca s-o ridice din nou și l-a folosit pe celălalt să mă tragă mai aproape.

- Nici o grijă, fără degete.

Lipindu-mi trupul de al lui, m-a sărutat, cu spatele rezemat de ușa camerei. În poziția asta, nu mai era niciun secret ce voia corpul lui de la mine. M-am împins în el și el a gemut în gura mea și smulgându-și gura dintr-a mea, a șoptit răgușit.

- Trebuie să plec acum sau nu mai plec.

Ăsta era momentul în care ar fi trebuit să spun *Rămâi*, dar n-am putut. Kennedy a fulgerat prin mintea mea, spunând ceva oh-atât-de-asemănător nu cu foarte multă vreme în urmă. Chiar mai smintit a fost gândul la Landon și la posibilul e-mail care mă aștepta. Niciunul dintre lucrurile astea n-ar fi trebuit să conteze. Nu în momentul ăsta.

Lucas s-a îndreptat pe picioare și și-a dres glasul. Sărutându-mă pe frunte și pe vârful nasului, a deschis ușa.

- La revedere, a zis el și a plecat.

M-am apucat cu o mână de tocul ușii, aplecându-mă să-l privesc cum se îndepărtează, trăgându-și fesul peste părul ciufulit. Toate fetele pe lângă care trecea ridicau privirea spre el. Unele chiar s-au întors și s-au uitat după el până când a ajuns la ușa dinspre scări, înainte de a se răsuci căutând să vadă de unde ieșise. M-am retras în camera mea și le-am lăsat să-și bată capul.

E-mailul care ne întrerupsese nu era de la Landon, ci de la mama – și

conținea itinerarul părinților mei pentru excursia lor la schi în Colorado. O excursie la schi programată pentru singurul weekend de la mijlocul semestrului pe care plănuisem să-l petrec acasă – un weekend de sărbătoare, nu mai puțin.

Totuși, n-am reușit să-mi zgândăresc o mânie adevărată când am citit e-mailul, din două motive. Unu, eram ciudat de dezamăgită că în inbox nu era numele lui Landon și, doi, că eram atât de îmbătată după săruturile perfecte ale lui Lucas că nu-mi păsa de vacanța de unsprezece zile din viitor sau de cum aveam să mi-o petrec.

•••••

Duminică seara, mâncam linguri pline de unt de arahide în loc de cină, urmărind *Despre bărbați și nu numai...*, și spunându-mi că în mod clar nu eram o excepție de la regula nimănui. Landon încă nu trimisese un e-mail și nu mai primisem vreo veste nici de la Lucas.

Erin trebuia să se întoarcă dintr-un moment în altul și-i așteptam cu nerăbdare prezența furtunoasă, colorată în camera noastră. Prea multă liniște mă deprima și mă făcea să consum prostioare în loc de mâncare.

Un semnal sonor de mesaj în inbox și am chibzuit dacă să fac sau nu pauză de la film ca să-l verific. N-aveam chef de încă vreunul dintre eforturile mamei de a-și deșerta remușcarea pentru că mă părăsea la o sărbătoare importantă. Până acum, încercase cu logica („Era anul în care tu te duceai la Kennedy“), cu șantajul emoțional („Tatăl tău și cu mine n-am mai fost într-o călătorie singuri de douăzeci de ani“) și cu o ranchiunoasă invitație de a merge cu ei („Presupun că ți-am putea lua și ție un bilet. Dar va trebui să dormi pe sofa sau într-un pat pliant, pentru că fără îndoială toate camerele sunt rezervate“). Le ignorasem pe primele două și spuseseam *Nu, mulțumesc* la cea de-a treia.

Ce urma – o încercare de a mă mitui? O propunere de călătorie de cumpărături n-ar fi fost exclusă – se mai folosisese de asta și altă dată. Săptămâna trecută, pusesem ochii pe o pereche de cizme online căreia lecțiile mele private și alocația nu-i puteau acoperi costurile în întregime. Am pus pauză la film și am deschis inbox-ul.

Bingo. Dar nu mama. Landon.

Jacqueline,

Mă bucur că te simți încrezătoare în privința proiectului. Oricând vei avea întocmită o ciornă a lucrării tale, mă voi uita bucuros peste ea, înainte

s-o deinitivezi. Am atașat fișa de lucru pentru seminarul de mâine, pe care tocmai am terminat-o de alcătuit. Dacă ai vreo întrebare, anunță-mă.

LM

Am citit din nou e-mailul, pleoștindu-mă. Nu exista nici pe departe ceva să semene a flirt. Ar fi putut veni de la un profesor. Nu-mi explica de ce îi luase tot weekendul până să-mi răspundă, când de obicei răspundea în câteva ore, dacă nu mai repede. Nu glumea despre nimic, nu-mi punea întrebări fără legătură cu economia. Mă simțeam de parcă îmi imaginasem eu toate crâmpetele de familiaritate pe care o dezvoltasem în ultimele două săptămâni.

Landon,

Mulțumesc. O să-ți trimit ciorna sâmbătă dimineață. Sper că ai avut un weekend plăcut.

JW

Jacqueline,

Dacă ajunge la mine până sâmbătă e în regulă. O să încerc să ți-l returnez repede, ca să i-l poți preda profesorului Heller înainte de vacanță.

Weekendul meu a fost bun. Mai ales vineri. Al tău cum a fost?

LM

Landon,

Bun. Un pic cam solitar (colega mea de cameră a fost plecată din oraș tot weekendul și tocmai ce s-a întors și arde de nerăbdare să-mi povestească totul), dar productiv. Mulțumesc încă o dată pentru ajutor.

JW

Capitolul 9

Din nou Lucas a fost abordat de o fată la sfârșitul cursului. Ce naiba? Oare toate fetele din grupa noastră simțeau nevoia de a conversa cu el? Dar apoi un băiat a venit lângă ea, petrecându-și brațul pe după umerii ei. Alarmată, mi-am dat seama ce însemna reacția mea viscerală: gelozie. Pentru un băiat pe care abia de-l cunoșteam, cu care schimbasem mai mult salivă decât propoziții.

Când am trecut de ultimul rând de bănci, Lucas mi-a dăruit un zâmbet crispat, cu o ușoară ridicare a bărbiei, după care și-a întors imediat atenția la perechea din fața lui. Contrariată, eram în egală măsură ușurată și dezamăgită.

I-am cerut sfatul lui Erin, în timpul prânzului.

- Își ține cărțile foarte strâns.

Sorbind din obișnuitul ei Jamba Juice, chibzuia la posibilele cauze pentru rezerva lui.

- E de parcă... se împotrivește să fie atras de tine. Nu mă înțelege greșit, mulți băieți sunt inaccesibili – dar de regulă nu-i apucă statul deoparte până ce nu și-au văzut sacii în căruță.

M-a privit cercetător.

- Ești *sigură* că nu s-a întâmplat nimic mai mult, vineri noapte?

Am scos un suspin și m-am bătut peste frunte cu podul palmei.

- Oh, *da*, am uitat cu desăvârșire de partea în care am făcut sex sălbatic toată noaptea de vineri.

Ea și-a dat ochii peste cap, apoi a ridicat din sprâncene:

- Hei! Dacă are o iubită?

M-am încruntat. La asta nu mă gândisem.

- Bănuiesc c-ar fi posibil.

Mintea mea a continuat cu o idee pe care n-o puteam rosti: Dar dacă ceea ce s-a întâmplat în noaptea în care ne-am cunoscut m-a făcut să-i par jalnică și fraieră așa cum mă și simțeam, iar el n-a putut trece peste asta? Minutele acelea îngrozitoare încă mă mai bântuiau și, întâlnindu-l întâmplător pe Buck, acum vreo câteva zile, sentimentul de nesiguranță se amplificase. Nu avea să fie ultima oară când îl vedeam. Era în aceeași

frăție ca și Kennedy. Era prieten cu Chaz și cu Erin, de altfel cu tot fostul meu cerc de prieteni. Era de neocolit.

- O iubită ne-ar pune cu siguranță piedici în planul nostru, cugeta Erin.

Din senin, m-am întrebat dacă Landon Maxfield avea o iubită.

Nu pomenise de vreuna, dar de ce-ar fi făcut-o? Ce motiv ar fi avut să strecoare *Hei, apropo, am o iubită*, în schimbul nostru de e-malluri.

Aș putea găsi o cale să-l întreb. Părea atât de onest încât eram sigură că mi-ar fi răspuns.

- J? vocea lui Erin m-a smuls din gânduri.

- Hm? Scuze.

Ea-și înălțase o sprânceană, sorbindu-și ultima înghițitură de licoare.

- La ce te gândești? Îți cunosc expresia asta de calcul și, în calitatea mea de femeie-copilot, trebuie să fiu la curent cu orice pui la cale.

Am scormonit în sandviciul pe care-l aveam în mână, scoțând roșiile afară și punându-le într-o grămăjoară în colțul tăvii mele. Nu-i puteam spune despre Buck. În schimb îi puteam spune despre interesul meu din ce în ce mai mare pentru Landon.

- Știi de preparatorul meu la economie?

A dat din cap, nedumerită, și, deodată, a-ți forma o atracție exclusiv online în timp ce ești la studii, la universitate, unde există mii de băieți singuri, mi s-a părut cel mai ridicol lucru din istoria lucrurilor ridicole.

- Păi, uneori se pare că flirtăm. Și într-un mesaj a zis de Kennedy că e un idiot.

Ea și-a ridicat din nou o sprânceană.

- Îl cunoaște pe Kennedy?

- Nu – adică a zis „Fostul tău iubit e un idiot“. Nu cred că îl cunoaște la propriu. A fost mai mult o... afirmație compliment pentru mine.

Am mușcat puțin din sandviciul meu cu curcan-șuncă-guacamole.

- Hmm.

Erin și-a pus coatele pe masă, între noi.

- Păi, e de la sine înțeles că nu poate fi la fel de sexy ca Lucas. Dar e preparator, așa că trebuie să fie deștept – și Dumnezeu știe că *asta* e chiar pe inima ta. E măcar drăguț?

- Ăă, am bâiguit eu, încă mestecând.

Și-a mijit ochii.

- Oh, Doamne. Nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i așa?

Mi i-am închis pe-ai mei și-am oftat.

- Nu chiar.

- *Nu chiar?*

- Okay, deloc. Habar n-am cum arată, bine? Dar e inteligent și amuzant. Și a fost chiar drăguț, și m-a ajutat atât de mult... aproape c-am recuperat până la zi, cu excepția proiectului ăluia...

- Jacqueline, nu te poți îndrăgosti de un băiat fără să-l vezi niciodată! Dacă arată ca un la-loc-comanda? Ar putea semăna cu...

Scanând sala de mese, s-a fixat asupra unui tip înfiorător, într-un tricou mizerabil și pantaloni de trening, care se târa pleoștit pe lângă masa noastră.

- ... cu tipul *ăla*.

Mi-am încrucișat brațele, ofensată în contul lui Landon.

- Tipul *ăla* arată ca un paria. Landon e prea deștept ca să arate așa.

Ea și-a acoperit ochii, clătinând din cap.

- Okay. O să facem din *Landon* Planul B.

Apoi m-a cercetat din priviri, cu expresia ei de teoria conspirației – ochii mijiți, buzele țuguiate.

- Ce știi de fapt despre acest Landon?

Am râs.

- Mult mai multe decât despre acel Lucas.

- Mai puțin cum arată și ce gust are, a punctat ea, mișcându-și repede sprâncenele.

- Uf, Erin! Ai o minte foarte îngustă.

Mi-a zâmbit într-o doară.

- Eu prefer să o consider axată pe obiectiv.

Am ocolit Starbucks-ul – parte din planul lui Erin, deși s-a văitat de sacrificiile pe care le făcea pentru mine, pe când ne înghițeam cu noduri cafelele la cantină. Lăsându-mă cu instrucțiuni clare să nu trimit mesaj sau e-mail niciunuia dintre ei, m-a îmbrățișat strâns și s-a lăsat înghițită de un grup din asociația ei studențească de fete – care toate se purtau cu mine de parcă eram cunoștințe îndepărtate, în cel mai bun caz – și au pornit să discute despre organizarea unei după-amiezi de vândut prăjiturele.

Cu o lună în urmă, fusesem sancționată ca iubita AI a lui Kennedy; acum eram doar biata colegă de cameră a lui Erin non-membră a asociației „grecești“.

•••••

Încăperile spălătoriei se aflau la capătul fiecărui etaj al căminului, dar de vreme ce toată lumea de la etajul meu hotărâse să spele mormane de haine în același timp, mașinile erau toate ocupate. Am cărat în spate sacul de

plasă ticsit cu rufe pe casa scărilor, după care l-am coborât târâș, câte o treaptă de ciment o dată, sperând că rezidenții de la etajul de mai jos erau mai puțin înclinați spre curățenie, cel puțin în seara asta.

Zece minute mai târziu, mă îndreptam înapoi, spre camera mea, cu sacul gol. Oprindu-mă chiar pe casa scărilor, când telefonul mi-a vibrat, am răspuns la un mesaj de la Maggie, care-mi reamintea să-i trimit prin mail un link pentru cursul de spaniolă pe care-l urmam împreună. Îmi ardeau degetele să-i trimit un mesaj lui Lucas ori un e-mail lui Landon, dar mi-am vârât telefonul în buzunarul din față. Îi promisesem lui Erin să nu fac niciuna dintre mutările astea. Ea știa cum lucrează mintea băieților, pe când anii mei petrecuți cu Kennedy mă lăsaseră jalnic de nepregătită pentru genul ăsta de manevre complicate. Pe bune, regulile de a agăța pe cineva nu mi se păreau mai puțin grele decât regulile de a-ți găsi un partener fidel într-o relație serioasă, dar ce știam eu.

Ușa de mai jos de mine s-a deschis și s-a închis când am dat colțul și niște pași au răsunat în spatele meu. Erau trei sute de rezidenți în căminul meu și, deși foloseam toți liftul sau scara principală pentru a intra și a ieși din clădire, majoritatea recurgeam la scările de serviciu permanent umede și neplăcute când aveam treabă între etaje. De fiecare dată aveam aceeași senzație claustrofobă, care-mi dădea fiori. Și acum am făcut un efort să nu sprintez până la ușa de sus.

M-am oprit brusc, dându-mi seama că eu continuam să urc, dar sacul de rufe nu. Presupunând că se agățase de balustradă, m-am întors să-l eliberez și m-am trezit practic ochi în ochi cu Buck. Capătul sacului era prins în mâna lui.

Am tresărit și mi s-a oprit inima, de parcă în momentul acela rămăsese suspendată, mișcându-se cu încetinitorul, după care a început să-mi bubuie în piept ca un utilaj greu. El s-a urcat la o treaptă mai jos de mine și a rânjit disprețuitor.

- Bună, Jackie.

La sunetul vocii lui mi s-a umplut gura de fiere și am înghițit cu greu.

- Sau nu. Parcă e Jacqueline acum, nu-i așa? Nu așa ai zis? *Un trandafir, oricum îi spui, exhală același scump parfum...*

Când s-a aplecat mai aproape de mine, am încercat să urc cu spatele treptele și-am pus piciorul greșit, căzând. M-am folosit de prilej ca să mă târâsc îndărăt și să urc spre ușă, dar el a întins mâna și m-a ridicat cu ușurință, apucându-mă strâns de umeri.

- Nu mă atinge, m-am înecat eu.

El a zâmbit de parcă își hipnotiza mica pradă încolțită. Își bătea joc de

mine.

- Ei, hai, Jacqueline, nu fi așa. Întotdeauna ai fost foarte drăguță cu mine. Nu vreau decât să fii un pic mai drăguță, atâta tot.

Cuvintele lui nu erau îngălate, de data asta. Era treaz și hotărât, iar răutatea din ochii lui mi-a dat de înțeles că aveam să plătesc pentru că-i scăpasem în noaptea aceea de la petrecere. Aveam să plătesc pentru ceea ce-i făcuse Lucas.

Am clătinat din cap.

- Nu. Spun *nu*. Buck. Exact ca și data trecută.

Și-a îngustat ochii și abia de-am auzit înjurătura pe care-a șuierat-o, cu sângele vuindu-mi în urechi. Fugi. Fugi. Fugi, părea să spună, iar eu îmi doream să pot să-i dau ascultare. Am dat drumul sacului și l-am lăsat să cadă la picioarele noastre.

- Știu că n-a fost vina ta pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia, a ridicat el din umeri. Ești o fată frumoasă și evident că tipul ăla avea aceeași intenție ca și mine. A reușit să mă pună la pământ numai pentru că eu băusem.

Răsuflarea lui îmi cădea pe față, fierbinte, fără nicio urmă de alcool. N-avea să-și piardă echilibrul dacă mă smulgeam din mâinile lui și fugeam.

- Deci ți-a tras-o în camionetă sau l-ai lăsat să te ducă în camera ta? Știu că Erin era cu Chaz, în noaptea aia. La fel cum o să fie și în noaptea asta.

M-am înfiorat la vorbele lui vulgare. Nu primisem încă vreun mesaj de la Erin, dar era posibil să rămână la Chaz în noaptea asta și Buck s-o fi aflat înaintea mea.

Un braț s-a strecurat pe lângă mine și m-a apucat de șold, strângându-mă dureros. Durerea nu era nimic în comparație cu înjosirea de a fi pipăită împotriva voinței mele.

- Casa scărilor pute și e incomodă, dar se poate și aici. Dar de ce să nu mergem în camera ta, în schimb? Am s-o fac bine, pentru tine, păpușă.

Amenințarea lui era evidentă. Dacă spuneam nu, m-ar fi violat chiar aici.

- Ci-cineva ar putea intra în casa scărilor în orice clipă.

El a râs.

- Adevărat. Păcat că nu mai porți rochița aia pe care o aveai în noaptea aia. Aș fi putut să te lipesc de peretele ăsta și să ți-o trag în două minute fără să-ți scot nicio haină de pe tine.

Mi se învârtea capul. M-am încordat împotriva lui încercând să mă mișc, oricât de puțin, dar n-am reușit.

- N-ar fi prima oară când aş fi prins cu vreo zărghită mică şi fierbinte într-o poziţie foarte neortodoxă. Şi, hei... bonus: dacă vrei să-l câştigi înapoi pe Kennedy după ce te-a lăsat baltă, atunci să te transformi în fata care ar face orice, oriunde, cu oricine, l-ar înnebuni.

A ridicat din umeri.

- Ai început deja cu rahatul ăla cu ochi – şi cine ştie câţi alţii? Deci putem s-o facem aici, dacă asta vrei.

- Nu! am zis şi ochii i-au fulgerat. În camera mea.

Respiraţia îmi era întretăiată, tremurătoare, şi speram să fie confundată cu excitaţia în mintea lui cât bobul de mazăre. Mi-a zâmbit şi-a fost cât pe-acum să vărs. Niciodată nu-mi dorisem mai tare să vomit, dar corpul meu s-a opus din instinct.

Cu braţul pe după talia mea, m-a răsucit către uşa de sus, culegând sacul de rufe de pe jos. M-am întrebat dacă voiam să fac ceea ce pornisem să fac. Dacă eram pregătită să ţip, să mă lupt şi să-l zgârii pe hol, umilindu-mă în faţa tuturor, în speranţa că el n-avea să mai reuşească să intre în camera mea. Dacă reuşea, eram pierdută. Pereţii nu erau destul de bine izolaţi, dar toată lumea era obișnuită să audă tot soiul de zgomote venind din camerele vecinilor. Chiar dacă ar fi auzit ceva peste muzică, sonorul televizorului sau jocurile video, foarte probabil nu şi-ar fi bătut capul.

Am ieşit în hol, iar eu am cercetat oamenii pe care mă pregăteam să mă bizui. Camera mea era la a şasea uşă de la casa scărilor. Doi băieţi în capătul celălalt al holului exersau înotări pe un skateboard. Olivia stătea în mijlocul holului, vorbind cu Joe, un tip de la etajul trei. Când ne-a zărit, o clipă a rămas cu gura căscată, dar mai apoi a închis-o repede, iar Joe a privit peste umăr, a ridicat bărbia către Buck, şi s-a întors iarăşi la ea, cu un chicotit înfundat. Asta nu era bine.

Kimber, care stătea două camere mai încolo, tocmai ieşea în hol cu rufele sale. M-am oprit. Acum sau niciodată. Buck a mai făcut un pas înainte, până să-şi dea seama că stăteam pe loc. S-a întors către mine:

- Haide, J, a zis el stăruitor.

- Nu. N-ai să intri în camera mea, Buck. Vreau să pleci acum.

Şocul i s-a zugrăvit pe faţă. Kimber, Olivia şi Joe au îngheţat, aşteptând să fie martori oculari la orice urma să se petreacă.

Mâna lui Buck m-a prins de cot.

- Nu asta ai zis acum câteva minute, păpuşă. Hai să purtăm discuţia asta între patru ochi.

Încerca să mă împingă înainte, dar mi-am smucit braţul din palma lui puternică.

- Vreau să pleci. Acum.

M-am uitat fioros, respirând greu.

Nehotărârea i-a jucat un moment pe chip. Cinci persoane ne urmăreau. Și-a ridicat brațele, cu palmele întoarse în afară.

- Nu fi supărată, okay? Am încercat doar să-ți spun că zidul de cărămidă o să fie rece și aspru. Nu e vina mea că n-ai mai putut să aștepti cinci minute.

Aruncându-mi sacul de rufe pe umăr, a mai zis:

- Sună-mă mai târziu, când te calmezi, frumușico.

Și-a ciocnit șmecherește pumnul cu al lui Joe și s-a îndreptat agale spre casa scărilor. Am așteptat până a dispărut pe ușă, înainte să mă mișc.

Cu fața arzând, mi-am descuiat ușa, auzind-o pe Olivia șoptind nu foarte discret în spatele meu.

- Vai de mine, tocmai și-au tras-o pe scări? A mai avut un tip în cameră, nu mai devreme de vineri noapte! Mă întreb dacă la fel și-o trăgea cu toți și când era cu Kennedy și de aceea el...

Am trântit ușa, m-am sprijinit de ea și m-am lăsat să alunec la podea, icnind. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji și răsuflarea îmi ieșea tremurat, lăsându-mi usturime în piept. Voiam să fug departe. Să mă duc acasă. Să nu mai știu c-am fost părăsită, sau că visurile mi s-au spulberat, sau că permanent mă simt prea lipsită de experiență și prea stupidă ca s-o scot la capăt cu propria mea viață.

Îl păcălisem pe Buck de data asta, era a doua oară când nu obținea ce voia, și acum era furios la culme. Popular și arătând bine, putea să aleagă aproape orice fată voia și, din ceea ce auzisem și văzusem, se folosea din plin de avantajul ăsta. Eu nu eram mai frumoasă ca fete precum Olivia, care se arunca mereu în calea lui. N-avea niciun motiv să facă o fixație pentru mine.

Existase, la început, o oarecare rivalitate între Buck și Kennedy, dar nu-mi puteam aminti ce o provocase. Ceva se întâmplase când erau în frăție. Oare mă hărțuia așa pentru că avea un dinte împotriva fostului meu iubit?

Probabil, dacă socotea că așa l-ar putea scoate din sărite pe Kennedy. Trebuia să-i spun lui Erin. Avea să fie supărată pe mine fiindcă păstrasem secretul și mă temeam de reacția ei, dar n-aveam încotro. Nu mai aveam.

Eu: Trebuie să vorbesc cu tine.

Erin: Și eu trebuie să vorbesc cu tine! Ne vedem în cameră, după orele tale.

- Jacqueline, te-ai cuplat cu Buck aseară? a șuiert Erin, în timp ce ușa camerei noastre se închidea în urma ei.

Mi-am închipuit că mi s-a scurs tot sângele din obraji.

- De unde ai auzit asta?

Ea a scos un pufnet.

- Dar de unde n-am auzit! De ce nu mi-ai spus și mie, de dimineață, la astronomie? Și de ce cu Buck, din toată lumea asta? Vreau să spun arată bine și toate cele...

- N-am făcut-o.

Am înghițit cu greutate și mi s-au umplut ochii de lacrimi.

- N-am făcut-o, Erin.

Ea s-a uitat surprinsă la fața mea și a traversat camera din trei pași, apucându-mă de brațe.

- J, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat?

M-am lăsat moale pe pat și ea s-a așezat lângă mine, cu ochi speriați.

- Tre... trebuie să-ți spun ceva.

- Okay... ascult...

De unde să încep? De seara trecută? De acum două săptămâni?

- Când am plecat mai devreme de la petrecerea de Halloween, acum două săptămâni, știi? Buck m-a urmărit.

Mi-am mușcat o bucațică de piele de pe buză și mi-am dat seama că sângera. Gustul sângelui mi-a readus în minte mai vie noaptea aceea și fața a început să-mi ardă.

- Era beat. M-a îmbrâncit în camionetă.

Stăteam țeapănă, silindu-mă să articulez cuvintele, în timp ce ea rămăsese mască.

- Ce-a făcut?

M-a strâns mai tare de braț.

- Voia să mă vi-violeze...

- Voia?

Am strâns din ochi. Mi-am lins sângele de pe buză.

- A apărut Lucas din senin. El l-a oprit.

- Măi să fie-a naibii!

În tăcerea care a urmat, mi-am deschis în cele din urmă ochii. Erin încă mă mai strângea de un braț, cu ochii ațintiți în covorul de sub tălpile noastre.

- Mă crezi?

Lacrimile nu se lăsau stăvilite, deși simțeam c-aveau să-mi secătuiască în

curând. Ultima oară când plânsesem – înainte să mă despart de Kennedy, înainte de ultima noastră lună –, fusese acum un an, când îmi fracturasem femurul la snowboarding. Înainte de asta, atunci când murise bătrâna noastră cățelușă, Cissie.

- Jacqueline, cum poți... bineînțeles că te cred! Ce întrebare e asta?
Se uita furioasă la mine.

- Și, apropo, de ce dracu' nu mi-ai spus până acum? Pentru că te-ai gândit că n-o să te cred?

Îi tremura buza și expresia i se schimbase din jignită în rănită.

- Chaz și Buck sunt foarte buni prieteni și m-am gândit că aș putea pur și simplu... să-l evit...

- Jacqueline, asta e exact genul de problemă pe care femeile trebuie să și-l spună una celeilalte! Nu-mi pasă niciun pic dacă era beat...

- Mai e ceva.

A tăcut, uitându-se la mine.

- Aseară, m-a prins pe casa scării.

Erin a făcut ochii cât cepele, dar eu am clătinat din cap.

- Nu s-a întâmplat nimic. L-am păcălit să vină sus, spunându-i că am putea merge în camera mea. Când am intrat pe hol, cu ceilalți în jur, i-am cerut să plece.

Mi-am îngropat fața în palme și-am slobozit și restul:

- A răspuns în așa fel încât a dat de înțeles că o făcuserăm pe scări. L-a auzit și Olivia...

- Îmi imaginez scena, a zis Erin, luându-mi mâinile într-ale ei. Târfa aia clevetitoare n-are niciun drept să răspândească bârfe despre nimeni. Nu-mi pasă de ea. Dar fii sinceră cu mine, J. Ți-a făcut vreun rău? Spune!

Ochii îi scoteau flăcări.

Am clătinat din cap.

- Doar m-a speriat.

A oftat, și-a încrețit fruntea gândind intens, apoi și-a îndreptat spatele.

- Stai. Deci nemernicul ăla mincinos a întâlnit întâmplător pumnii lui Lucas de mai multe ori, nu vreo doi vagabonzi bătauși?

- Da.

Pe față i s-a zugrăvit din nou expresia rănită – îi puteam citi reproșul în ochi.

- De ce nu mi-ai spus?

Am dat din umeri, aproape imperceptibil.

- Nu știu. Îmi pare rău.

Răspunsul ei a fost să mă ia în brațe.

- Și Lucas? Îl cunoșteai înainte de asta?

M-am sprijinit de ea, vârandu-mi capul sub bărbia ei.

- Nu. Nu-l văzusem niciodată înainte de noaptea aia. Sala noastră de economie e uriașă și doar nu era să mă uit în jur la ceilalți băieți. Îl aveam pe Kennedy.

Mâinile mi s-au întors cu palmele în sus, în poală.

- Sau credeam că-l am.

Erin m-a strâns mai tare în brațe.

- Firește că așa credeai.

Capitolul 10

- Te duci la seminariile pregătitoare? Eu n-am fost decât de vreo două ori, dar nu-mi amintesc să te fi văzut pe-acolo.

Vocea lui Benji mi-a deviat atenția de la Lucas.

- Hm?

El a chicotit, în timp ce eu mi-am îndesat manualul de economie în rucsacul de la picioare, jenată că fusesem surprinsă aruncând ocheade spre Lucas. Din nou.

- Seminariile pregătitoare? Aș fi vrut să pot, dar am un alt curs în același timp. Ne-am trimis însă e-mailuri – am avut nevoie să recuperez, după cele două săptămâni de inconștiență.

Dintr-odată mi-am dat seama... dacă Benji fusese la seminarii, asta însemna că el *îl văzuse pe Landon*. Dedusesem, de asemenea, din câteva comentarii voit transparente, că Benji era gay. Deci poate că n-ar fi avut nimic împotriva să răspundă la întrebări de genul *Mai exact, cât de sexy e preparatorul?*

- Deci ai fost la vreo două seminarii, hm?

El a dat din cap și m-am hotărât să încep cu lucrurile cele mai importante.

- E vreo șansă ca preparatorul să fie, știi tu, gay?

Mi-am ținut răsuflarea, așteptându-i răspunsul.

- Da' ce crezi, că i-am dat să completeze un chestionar?

A izbucnit în râs când m-a văzut derutată și îngrijorată că tocmai îl jignisem.

- Doar râd de tine. Sunt foarte sigur că nu joacă în echipa mea. Deși chiar dacă ar fi jucat, n-ar fi fost chiar pe măsura mea.

Și-a tras burta și s-a bătut cu palmele peste abdomenul care, cu efortul acesta, părea oarecum plat.

- Nu-i ceva de care n-ar putea avea grijă vreo două săptămâni la sală și renunțarea la pâine în weekend.

Mi-am rostogolit ochii.

- Las-o baltă!

El a oftat.

- Îmi place să fiu gay. Trebuie să pierzi două kile? Lasă-te de ketchup vreo două săptămâni. Problemă-rezolvată.

Ne-am luat rucsacurile pe umeri și am urcat încet treptele.

- În clipa asta chiar nu te pot suferi.

El a râs și veselia i-a sporit și mai mult când ochii mei au cercetat spațiul dintre locul lui Lucas și ușă. Plecase.

- Așa, deci, schimbați și e-mailuri, și priviri intense de trage-mi-o în timpul orelor. Bănuiesc că nu ești singura fată, sau băiat, din grupa profesorului Heller care consideră că preparatorul e ispititor ca o prăjitură cu frișcă – dar s-ar putea să fii singura pentru care sentimentul e reciproc.

Am auzit că mă tachina, dar n-am înregistrat nimic decât după ce am făcut conexiunea care fusese chiar sub ochii mei.

- Lucas... e preparatorul?

Benji s-a oprit odată cu mine, amândoi îmbrânciți de cei care treceau pe lângă noi.

- Nu-i știam numele, dar, da – fir-aș al naibii!

M-a luat la o parte din curentul principal al mulțimii.

- N-ai știut că el era preparatorul?

Apoi, zâmbind, a continuat:

- Bănuiesc că acum o să te duci la seminarii, hm? Vreau să spun, teoretic, ai restricție, dar nu ești singura implicată în acest joc al privitului, altminteri nu te-aș tachina.

Aplecându-și fața, s-a uitat în ochii mei.

- Jacqueline? Ce naiba?

M-am gândit la e-mailurile pe care mi le scrisese ca Landon, și la privirile lungi ale lui Lucas, mesajele lui pe telefon... și, mai ales, la desenele și la seminarul *sexual* din urmă cu cinci zile. După care nu-mi mai scrisese mesaje. Nici e-mailuri. Nici nu-mi spusese că el era *Landon*!

- N-am știut.

N-aveam deloc nevoie de încă o afurisită de revelație ca să mă facă să mă simt complet idioată.

- Hello, domnișoară Evident, asta am cam dedus după moaca ta năucită și derutată. Poate că el a crezut că știai?

Am clătinat din cap.

- Știa că nu știam. Și cum adică am restricție? m-am încruntat eu.

El a ridicat un umăr.

- Colegul meu de cameră a fost preparator la anul întâi, la chimie.

Preparatorii trebuie să se ocupe de grupa pentru care fac seminarii, dar nu li se îngăduie, știi tu, să *fraternizeze* cu studenții respectivi. Conflict de interese. Nu e așa mare strictețe ca pentru asistenți sau profesori – căroră li se pune în vedere să nu se cupleze cu niciun student, în niciun caz. Totuși, se mai întâmplă. Suntem oameni.

Mă uitam în podea.

- Sunt complet și chiar exasperant de *habarnistă*? Cum de n-am știut?

Benji mi-a ridicat bărbia cu un deget.

- Ăă, am sentimentul distinct că aici s-a cam întâmplat deja o *fraternizare*.

A oftat văzându-mi fața.

- Uite, dacă n-ai fost niciodată la un seminar de pregătire și niciunul dintre *alter ego*-urile lui nu ți-a spus că era unul și același tip, de unde era să știi, mai precis?

Încordarea din umerii mei s-a destins.

- Cred că ai dreptate.

- Bineînțeles că am dreptate. Și acum?

Mi s-a încleștat maxilarul.

- N-am idee. Dar un lucru e sigur: n-o să-i spun că știu.

Benji a clătinat din cap, mi-a pus o mână pe după umeri și am reintrat în șuvoiul studenților.

- Când m-am înscris la economie, nici nu-mi trecea prin minte că o să am parte de o dramă reality-show de acest fel. E ca un mare și nesperat *bonus*.

•••••

Erin: Te-am înscris la un curs de autoapărare împreună cu mine.

Eu: Ce??

Erin: Organizat de poliția campusului. Sâmbăta, de la 9 la prânz, începem săptămâna asta, sărim peste weekendul de după Ziua

Recunoștinței, apoi mai facem 2.

Eu: Okay.

Erin: O să rupem în bătaie niște tipi în costume de-alea mari și pufoase!!! Întotdeauna mi-am dorit să-i dau un șut unui tip de să-i sparg ouăle. Acum pot s-o fac fără să fiu acuzată!

Eu: Ești bolnavă.

Erin: Pledez vinovată. :)

•••••

Vineri, nu m-am uitat înspre Landon/Lucas. Nici măcar o dată. Trecuse o săptămână de la interacțiunea noastră interzisă de universitate. Asta îl atrăsese? Că eram un fruct interzis? O să-i arăt eu interzis.

Pe când ne stângeam lucrurile, Benji s-a uitat peste umărul meu, înălțându-și sprâncenele pe sub cârlionții negri ai bretonului.

- Bună, Jackie.

Kennedy nu-mi mai vorbise de mai bine de o lună, ultimele cuvinte dintre noi putând fi caracterizate drept un clișeu răsuflat. Am tras aer în piept să mă calmez și m-am întors.

- Kennedy.

Am așteptat, convinsă că avea un motiv să mi se adreseze, deși habar n-aveam ce putea fi.

- Mergi acasă de Ziua Recunoștinței? Dacă da, ar trebui să folosim o singură mașină, știi, ca să facem drumul ăla de patru ore ceva mai puțin monoton.

- Vrei să mergem cu mașina acasă... *împreună*?

El a ridicat din umeri, lăsându-și puțin capul într-o parte, cu un început de zâmbet cu gropițe. Kennedy scuturându-și părul din ochi era o priveliște frapantă, iar el o știa al naibii de bine. În clipa aceea, totuși, mai degrabă m-a scos din sărite.

Benji și-a dres glasul și mi-a atins cotul.

- Ne vedem luni, *Jacqueline*.

I-am zâmbit:

- Weekend plăcut, *Benjamin*.

Mi-a făcut cu ochiul și l-a împins pe Kennedy fără să-și ceară scuze.

- Care-i treaba lui? S-a încruntat fostul meu iubit.

- Ce vrei de fapt, Kennedy?

Mi-am schimbat rucsacul pe umărul celălalt și m-am uitat drept la el, surprinsă neplăcut de dorințele mele contradictorii din acel moment.

Voiam să-i dau un pumn în față. Voiam să-i cad în brațe și să mă trezesc din coșmarul în care el mă aruncase.

- Mi-ar plăcea să fim prieteni, totuși. Tu ai însemnat mult pentru mine.

Blândețea din ochii lui era aproape o mângâiere fizică. Îl cunoșteam atât de bine și de atât de mult timp. Discursul ăsta nu era neanticipat – prea mult, prea curând. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

- Nu știu dacă voi putea vreodată să fac asta, Kennedy. Și nu vreau să merg cu tine acasă săptămâna viitoare. Mă scuzi.

L-am ocolit și am pornit pe culoarul dintre scaune spre ușă.

- Jackie...

- *Jacqueline*, am zis, fără să mă întorc, lăsându-l în urmă.

•••••

Landon,

Îți trimit materialul un pic mai devreme, deși firește că nu-mi închipui că stai degeaba, vineri seara, așteptând să-ți vină niște proiecte la economie. Dar eu o să am treabă mâine-dimineață, așa că m-am gândit să ți le trimit de acum.

Mulțumesc din nou că-ți arunci un ochi peste el, înainte să-l predau.

JW

Jacqueline,

De fapt, m-ai distras/salvat (temporar, cel puțin) de (la) o exasperantă căutare a unui bug undeva prin sutele de linii ale unui cod care nu prea funcționează. Aș prefera de o mie de ori să mă uit peste proiectul tău. O să ți-l trimit înapoi duminică seară, dacă nu mai devreme.

LM

M-am uitat lung la L-ul din semnătură, închipuindu-mi-l ca pe tipul care știam că era – Lucas. Ca Landon, flirtul lui fusese subtil; ca Lucas, era deschis. Ce joc mai era și ăsta? N-aveam cum să știu dacă situația asta era nouă pentru el sau încălca frecvent granițele preparator-studentă.

În noaptea în care ne-am întâlnit, noaptea aceea oribilă, el știuse cine sunt. Îmi spusese Jackie, numele pe care trebuie să-l fi auzit de la Kennedy. Când îi trimisesem primul e-mail cerându-i ajutor la economie, el trebuie să fi știut că eram tot eu, dar nu dăduse niciun indiciu.

Potrivit paginii de web a universității, restricțiile asupra socializării erau pentru a proteja – sau a preveni – studenții de a negocia favoruri sexuale pentru note sau a lăsa impresia de așa ceva. Dar Landon mă ajutase să

învăț materia și eu făcusem munca. În ceea ce privea nota la cursul lui dr. Heller, nu se întâmplase nimic incorect. El știa asta. Și eu o știam.

Dar chiar și fraternizarea consensuală, cum o numise Benji, era teoretic împotriva regulilor.

L-aș fi putut vâri pe Landon Maxfield în bucluc. Când venise în camera mea, crezusem că el era doar un alt student din grupă, iar el mă lăsase să persist în greșeală.

Mă sărutase, mă atinsese, iar eu îl lăsasem. Îl dorisem.

Mi-am închis laptopul și m-am uitat la telefon. Ne sărutaserăm în urmă cu o săptămână. Aici, în camera mea. Iar el nu-mi trirnise niciun mesaj de atunci. Voiam să știu de ce.

Eu: Am greșit cu ceva?

Am așteptat câteva minute, uitându-mă pe fotografiile de pe telefon – multe dintre ele erau cu Kennedy. M-am întrebat dacă era slăbiciune ceea ce mă împiedica să le șterg sau doar vroiam să țin dovada că păruserăm că ne iubeam – că arătam îndrăgostiți, chiar în timp ce între noi se termina totul.

Lucas: Nu. Am fost ocupat. S-a întâmplat ceva?

Eu: Bănuiesc că n-ai avut timp să refaci schițele.

Lucas: De fapt, am făcut-o pe una dintre ele. Mi-ar plăcea s-o vezi.

Eu: Mi-ar plăcea s-o văd. E fixată pe peretele tău?

Lucas: Da.

Uite, sunt în oraș în clipa asta, vb m târziu?

Eu: Sigur.

Potrivit mailului său, lucra la ceea ce părea a fi un uriaș proiect la inginerie și informatică, iar potrivit mesajului său, se distra în oraș. N-aveam idee care variantă era adevărată. Aș fi crezut că vrea să scape de mine... dacă n-ar fi fost asta: Mi-ar plăcea s-o vezi. Am citit din nou mesajul, mi-am deschis laptopul și i-am recitit e-mailul, dar nu m-am simțit mai lămurită.

•••••

Erin a dat buzna în cameră pe la unu noaptea, vorbind la telefon.

- Știi ceva? Cred că tu nu-mi respecti părerea în *multe* alte lucruri.

Din fericire, eram trează, urmărind online videoclipuri de autoapărare. În pofida nerăbdării lui Erin de a sparge niște ouă și a nevoii mele de a învăța așa ceva, ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac dimineată era să mă trezesc și să mă duc să-i car pumni și șuturi unui tip într-un costum căptușit. Nu vedeam care ar fi legătura între așa ceva și a scăpa de cineva ca Buck. Dacă aș fi fost în stare să scap din strânsoarea lui în vreuna dintre nopți, lăsând la o parte să-i dau un șut, aș fi făcut-o.

Ușa s-a trântit în urma colegei mele de cameră evident furioase, iar ea și-a zvârlit geanta pe pat, aruncându-și pantofii cu toc înalt din picioare.

- Ei bine, *eu* nu pot fi cu cineva care a decis să ia partea unui nenorocit de *violator*.

Oh, Doamne. Am închis YouTube-ul și mi-am dat laptopul la o parte din poală.

- Da, Chaz, asta e ceea ce cred cu adevărat. Își descheia bluza albă cu atâta forță, încât eram sigură c-o să-și rupă un nasture, doi.

- *Bine*. Crede ce vrei. Eu am terminat.

Închizând brusc telefonul, a mârâit și l-a aruncat pe pat, înainte de a se întoarce spre mine, smulgându-și bluza de pe ea.

- Ei bine, și cu asta, basta!

Cu gura căscată, am stat neclintită, amuțită, în vreme ce ea și-a tras fusta neagră pe șolduri în jos și a zvârlit-o cu un picior în direcția vagă a coșului de rufe. Și-a scos brățărilor de pe brațe și cerceii, lăsându-i să cadă pe masa ei de scris acoperită cu bijuterii, cărți de tarot, gumă de mestecat și romane broșate.

- Erin, tu tocmai... ai rupt-o cu Chaz? Din cauza mea?

A îmbrăcat un tricou lung până la jumătatea coapsei, care evident îi aparținea lui Chaz. Încruntându-se, l-a scos înapoi peste cap, l-a mototolit și l-a aruncat.

- Nu, am rupt-o cu Chaz pentru că e un nenorocit imbecil cu minte de muier.

- Dar...

- Jacqueline! m-a oprit ea, ridicând o palmă ca un polițai în trafic semnalizând *stop*. N-o spune. M-am despărțit de Chaz pentru că el a dovedit ce e mai important pentru el, „Frații mai presus de dame“. La dracu'. N-am de gând să fiu pe locul doi după o sleahță de prieteni cretini și cu siguranță nu pe locul doi după un scârbos care e o insultă umblătoare pentru toate femeile. De altfel... n-a fost vorba niciodată c-o să fie o relație permanentă, nu-i așa? Cine ar face asta la colegiu, oricum?

S-a întors cu spatele și a început să scotocească prin sertarul de sus al

micului nostru șifonier din perete, căutând ostentativ un tricou care să nu fi aparținut înainte lui Chaz. Am auzit un smiorcăit înfundat și mi-am dat seama că plânge. Naiba să te ia, Chaz. Naiba să te ia Lucas/Landon/sau oricine ești.

•••••

Cursurile de „Autoapărare pentru femei“ ale campusului se țineau într-una dintre sălile de clasă de la parterul clădirii de activități. Ne-am găsit sala, iar eu mi-am aruncat paharul de cafea în coșul de gunoi de pe hol. Erin căsca, după o noapte de nesomn – știam, pentru că foiala și plânsul ei pe înfundate mă ținuseră trează. Pe la patru dimineața, venise în patul meu, ghemuindu-se lângă mine, în timp ce eu o mângâiam, dându-i părul la o parte de pe față. S-a milostivit să adoarmă aproape imediat, iar eu am urmat-o.

- Hei. Țasta nu e...?

Erin vorbea fără să-și miște buzele, ca un ventriloc.

Îmbrăcat în pantaloni de trening negri și un tricou negru, Lucas stătea în partea din față a sălii, cu doi bărbați mai în vârstă.

- Ba da, i-am șoptit, în timp ce ne-am așezat, după care m-am uitat la materialul de curs, a cărui copertă înfățișa un bărbat atacând o femeie ce luase poziție de apărare. Erin, nu cred că pot să fac asta.

- Ba da, poți, m-a contrazis ea, atât de repede încât probabil anticipase protestul meu.

- Bună dimineața, doamnelor, a început bărbatul cel mai scund și mai în vârstă, reducându-mă la tăcere. Eu sunt Ralph Watts, adjunctul șefului de Poliție al campusului. Tipul ăsta plăpând din stânga mea este sergentul Don, iar urâtul celălalt e Lucas, unul dintre agenții noștri de pază a parcării.

Toată lumea a chicotit, căci Don și Lucas erau departe de a fi plăpânzi sau urâți.

- Suntem încântați că ați renunțat la diminețile voastre de sâmbătă pentru a vă spori cunoștințele de siguranță personală.

Am strecurat o privire spre Erin, când ea m-a împins cu genunchiul.

- Agent de pază a parcării? Drace, câte slujbe poate să aibă? a mormăit ea din colțul gurii.

- Măi, să fie! i-am răspuns în același fel.

Ea nici nu știa de slujba de preparator.

- Ar putea fi mișto.... mi-a șoptit ea. Mai ales dacă are uniformă.

Sau cătușe.

Am suspinat.

Privind în jur la asistența de pe scaunele în semicerc, am observat că eram numai douăsprezece – studente, profesoare și femei din personalul administrativ. Cea mai bătrână era o negresă cu părul alb, care probabil avea vârsta bunicii mele. Mi-am spus că dacă ea putea veni aici să învețe cum să dea un șut în fundul unui potențial violator, atunci puteam și eu. Chiar dacă Lucas stătea în fața sălii, alternativ uitându-se la mine și evitându-mi complet privirile.

Prima oră și jumătate au fost prezentate principiile de bază ale autoapărării. Ralph ne-a spus că nouăzeci la sută din autoapărare presupune, în primul rând, reducerea riscului de atac.

- Într-o lume ideală, ne-am putea cu toții duce la treburile noastre fără teama de a fi atacați. Din nefericire, idealul nu corespunde cu realitatea.

Cu fața arzând, mi-am adus aminte că Lucas mă certase că traversasem parcarea întunecată, din spatele casei frăției, scriind mesaje la telefon, în loc să fiu atentă la împrejurimi. Am încercuit 90% cu cerneală albastră până când am acoperit cuvintele de o parte și de alta. Dar apoi mi-am adus aminte și de ultimul lucru pe care mi-l spusese în noaptea aceea: *N-a fost vina ta.*

Am fost încurajate să propunem recomandări de siguranță și să le scriem pe toate – încuiat uși, plimbarea sau exercițiile fizice însoțite de o prietenă, purtarea pantofilor care nu stingheresc fuga. Sugestia lui Erin, „Evitarea nemernicilor“, a fost cea mai apreciată.

- Trei lucruri sunt implicate într-un atac: un atacator, o victimă și o oportunitate. Eliminați oportunitatea și ați făcut deja un uriaș pas în reducerea posibilității unui atac.

Ralph a bătut o dată din palme.

- Bine, hai să luăm o pauză. Când ne întoarcem, e timpul să facem câteva dintre șturile în fund pe care voi, doamnelor, ați semnat să le administrați lui Don și Lucas.

Capitolul 11

- Multe dintre voi sunteți probabil convinse că fără o armă, n-aveți nicio speranță împotriva unui mascul agresiv, a vorbit Ralph din partea cealaltă a unei perechi de saltele pe care Don și Lucas stăteau față în față.

Noi, cursantele, ne înșiraserăm de-a lungul marginilor saltelelor, gata să urmărim ce se pregăteau să facă. Lucas încă făcea abstracție de prezența mea.

- Adevărul e că aveți câteva arme la dispoziție și o să vă arătăm cum să le utilizați în avantajul vostru. Uriașul, adică Don va fi atacatorul, iar Lucas, cu părul acela frumos, va fi victima desemnată.

Câteva chicoteli au izbucnit dinspre fetele care stăteau lângă Lucas, în timp ce el își strângea buzele într-o iritare prietenească și își dădea la o parte de pe față părul negru.

- Armele voastre sunt mâinile, picioarele, coatele și capul – și nu mă refer doar la ce e înăuntrul lui, deși și asta poate juca un rol. Fruntea și partea din spate a capului vostru, când intră în contact cu părți foarte sensibile ale atacatorului vostru, îl pot lăsa văzând stele verzi.

Folosindu-l pe Don ca exemplu, a arătat spre evidentele părți vulnerabile („Da“, a șoptit Erin, când el a indicat zona inghinală), și apoi alte locuri mai puțin evidente, ca vârful piciorului și antebrațul.

Ralph a descris mișcările pe care Lucas le folosea ca să se apere, interpretând cu Don vreo jumătate de duzină de atacuri coregrafice, cu încelinitorul, ca să ilustreze clar cum anume făceau. În loc să prind ceva curaj, m-am simțit și mai neajutorată, în timp ce îi urmăream pe ei. Trupul muscular al lui Lucas era antrenat să execute acele blocaje și lovituri, să amortizeze loviturile de la un atacator. Îl văzusem făcându-l praf în bătaie pe Buck – când eu abia-l putusem clinti de pe mine cât să țip o dată, darămite să-i mai pricinuiască vreo rană.

- Scopul aici nu este să-l bateți pe individ.

Ralph a zâmbit la exclamația dezamăgită a lui Erin.

- Obiectivul nostru este să vă dăm timp să scăpați. Tertip pentru a fugi naibii de-acolo, acesta este scopul vostru.

Ne-am împărțit pe perechi, ca să exersăm blocarea cu încheieturile și parările. Cei trei instructori înconjurau sala, asistând și corectând pozițiile. Am fost ușurată când Don s-a apropiat să ne urmărească pe Erin și pe mine, făcând cu schimbul și încercând să ne lovim, cu încetinitorul, una pe cealaltă.

- Ține-ți ochii pe atacator, mi-a atras el atenția.

S-a întors spre Erin:

- Pune puțin mai multă vigoare în atacul ăla. Ea poate să ți-l blocheze.

Am rămas uluită să văd că avea dreptate. Erin aproape că m-a lovit a doua oară, într-atât de surprinsă am fost că îi blocasem complet prima ei încercare.

Don a aprobat.

- Bună treabă.

Ne-am zâmbit amândouă prostește și am schimbat rolurie de atacant și victimă.

- Deci când ajungem la șutul în flecuștețe?

Don a clătinat din cap și a oftat.

- Zău, e câte una așa în fiecare grupă. Șuturile vor fi data viitoare.

A îndreptat un deget spre ea: Și-o să mă asigur că vei fi în echipa lui Lucas pentru asta.

Ea și-a luat o mutră inocentă.

- Nu purtați toți costumele alea vătuite ca de omul-Michelin?

- Da... însă căptușelile alea nu atenuază tot.

- He-he, a râs Erin, iar Don a înălțat o sprânceană la ea.

M-am uitat prin sală în timpul acestui schimb de cuvinte, urmărindu-l pe Lucas cu o pereche de fete râzărețe.

- Așa? întreba una dintre ele, clipind mirată spre el, de pară n-ar fi știut că-și plasase mâna incorect.

- Nu... El i-a întors palma în jos și i-a potrivit cotul. Așa!

Vocea lui aproape că nu se auzea cu toate acele lovituri, blocări și râsete răspândite prin sala foarte largă. Dar cu toate acestea i-am simțit cuvintele ca pe o mângâiere blândă pe șira spinării. Cu greu puteam face legătura între băiatul ăsta – părul în dezordine, tatuajele, sexualitatea pură în modul în care pășea și vibrația joasă a vocii lui – cu Landon, student în ultimul an la inginerie, care spusese – sau scrisese – că fostul meu iubit era un idiot și mă tachinase în legătură cu elevii de 14 ani din orchestra mea îndrăgostiți de mine. Și totul în timp ce mă ajuta să trec examenul pe care l-aș fi ratat, de n-nr fi fost el.

Eram atrasă de întregul lui – de fiecare latură incongruentă cu restul.

Dar întregul era totodată un mincinos. Faptul că profesorul nostru îl numise altfel decât adjunctul șefului de Poliție era, de asemenea, stupefiant. În introducerea adresei sale oficiale de mail era *LMaxfield*. Asta nu-mi era de ajutor.

El și-a ridicat ochii și m-a surprins uitându-mă lung. Pentru prima oară în dimineața aceea, niciunul dintre noi nu și-a întors privirea, până când Erin nu mi-a zis:

- J, fii atentă! Doar încearcă să mă pocnești.

Mi-am întrerupt holbatul și m-am întors spre ea. Ea a făcut un pas în fața mea, cu spatele la Lucas și și-a dat ochii peste cap.

- Îți scapă cumva total conceptul de a te preface greu de atins? mi-a șoptit. Lasă-l să alerge după tine.

- Nu mai joc jocul ăsta.

Ea a aruncat o privire peste umăr și apoi înapoi.

- Iubito, nu cred că el știe asta.

Am ridicat din umeri.

Ne-am exersat pozițiile defensive și loviturile simple cu mâna și, cu toate că la început m-am simțit prost, curând Erin și cu mine țipam, la fel ca toate colegile noastre „NU!” și ne împingeam podul palmelor în bărbie una celeilalte sau dădeam un pumn (foarte lent) în nasul celeilalte.

- Ultimul lucru pentru azi va fi apărarea pe pământ. O să-i urmărim întâi pe Don și pe Lucas ilustrând prima poziție și apărarea, după care fiecare pereche o să veniți să vă luați câte o saltea și o să exersați, iar noi o să trecem printre voi să vă îndrumăm.

Lucas s-a întins cu fața în jos pe saltea, iar Don a îngenuncheat peste el, ținându-l la podea cu greutatea lui. Numai privind și inima a început să-mi bată mai repede, respirația mi-a devenit neregulată – nu voiam să mai fiu în poziția aceea din nou. Nu puteam s-o fac în fața atâtor oameni. Nu puteam s-o fac în fața lui Lucas.

Erin mi-a desfăcut pumnul cu degetele ei și m-a strâns de mână.

- J, trebuie s-o faci pe asta. Tu o să fii atacatorul, prima. O să fie bine.

Am clătinat din cap.

- Nu vreau. Seamănă prea mult cu...

Am înghițit nodul din gât.

- Și tocmai de aceea trebuie s-o faci.

Mai înainte să mai pot spune altceva, m-a strâns tare de mână.

- Hei, ajută-mă *pe mine* s-o fac, okay? Și apoi o să vedem cum te simți.

Am dat din cap.

- Bine.

Am ajutat-o pe Erin, dar n-am putut suporta să fac pe victima decât o dată. Am executat mișcările – și-am dezechilibrat-o destul de ușor. Ca o fostă majoretă, Erin era puternică, dar nu se compara cu Buck. N-aveam niciun pic de încredere că mișcarea asta ar urni din loc pe cineva de talia și forța lui.

Nu m-am putut uita spre Lucas – nu în timpul acestui exercițiu din urmă și nu până când n-am ieșit pe ușă.

•••••

- Ești sigură că nu vrei să vii? Ai fi de folos oprindu-mă să exersez pe Chaz manevrele alea pe care le-am învățat de dimineață, dacă are tupeul să se arate la petrecerea asta.

Mi-am ridicat ochii din romanul pe care-l citeam, pentru că Landon încă nu-mi trimisese înapoi proiectul la economie (ciudat cum continuam să mă gândesc la el ba ca *Landon*, ba ca *Lucas*) și eram bizar de prinsă cu tema asta încă nefinalizată. Pe de altă parte, colega mea de cameră niciodată nu înțelesese pofta mea de a citi când aveam timp liber, mai ales dacă existau evenimente sociale în campus.

- Nu, Erin, chiar nu vreau să merg la chestia aia a surorilor, fie că mă crezi sau nu. Ca să nu mai pomenesc de faptul că nimeni n-ar fi încântat să mă vadă apărând acolo.

Cu mâinile în șolduri, s-a încruntat la mine.

- Probabil ai dreptate. Dar vii cu mine la petrecerea Frăției, peste două săptămâni, da? Bestiile n-or să aibă nimic de zis, dacă te voi aduce atunci cu mine – cu tot cu regulile frăției: suplimente de băutură și dame sunt bine-venite.

- Auuu, ce sentiment plăcut și deloc înjositor.

Ea a râs și și-a încălțat pantofii cu toc înalt.

- Știu, da? Ce adunătură de imbecili.

Zâmbetul i s-a șters de pe chip.

- Serios, totuși, mi-ar prinde bine un amortizor între mine și Chaz, în seara aia. Nu că el o să mă deranjeze. Dar știi câteva fete care abia așteptau să ies eu din schemă. Or să fie grămadă pe el ca niște căpușe pe un câine de țară și chiar nu vreau să văd asta.

Am dat din cap.

- Înțeleg... și *puah* la imaginea evocată... deși e revoltător de potrivită. Nu poți să sari pur și simplu peste petrecerea frăției? Ai putea avea gripă asiatică. Sau malaria. O să depun mărturie.

Scuturându-și părul peste umăr, și-a înșfăcat poșeta și s-a îndreptat spre ușă ca un model pe podium – fără nici cea mai mică nesiguranță.

- Nu. E o chestie importantă. De altfel, odată și-odată tot va trebui să mă confrunt cu asta. În plus, deja am răspuns afirmativ pentru amândouă. Și am două săptămâni să mă pregătesc mental pentru asta.

A deschis energic ușa.

- O să facem un tur de forță prin magazine și-o să spargem toți banii după vacanță, totuși. Am de gând să-l fac pe măgarul ăla să-și muște mâna în seara aia, la dracu'.

Și când ușa s-a închis în urma ei, telefonul meu a vibrat anunțând un mesaj.

Lucas: Mai vrei să vezi schița în cărbune?

Eu: Da.

Lucas: În seara asta?

Eu: Ok.

Lucas: O să fiu în fața căminului în 10 min! Strânge-ți părul și îmbracă-te cu ceva călduros.

Eu: Nu-l aduci cu tine?

Lucas: Te duc pe tine la el. Dar îl aduc, dacă nu vrei.

Eu: O să cobor, dar am nevoie de 15 min.

Lucas: O să aștept. Nicio grabă.

Am răscolit prin cameră ca o smintită, scoțându-mi pijamalele de flanelă și apucând un sutien curat și o pereche de chiloți din teancul de rufărie curată-dar-nepusă-la-loc. Haine călduroase... Trening? Nu. Jeanși. Cizme îmblănite negre. Puloverul moale safir care o făcuse pe Erin să spună „Asta îți scoate ochii de-a dreptul“. După ce m-am spălat pe dinți, m-am pieptănat și mi-am strâns părul la ceafă – deși nu știam de ce.

Înșfăcându-mi scurta neagră de lână pe drum spre ușă, am ieșit din clădire pe ușa principală. Nu mai călcasem pe scara de serviciu de când mă prinsese Buck acolo, chiar dacă asta însemna să merg ceva mai mult.

Lucas era lângă bordura trotuarului, sprijinit de o motocicletă Harley, cu brațele încrucișate la piept. Pe lângă bocancii de acum familiari și jeanși, purta o jachetă maro de piele care-i făcea părul să pară negru. Privindu-mă cu ochii aceia luminoși, nu și-a luat o clipă privirea de la mine, oricât de zăpăcitoare erau zgomotele studenților și du-te-vino-ul de sâmbătă seara. Nu s-a ferit să mă examineze din cap până-n picioare, fără grabă, ceea ce mi-a topit anumite părți din mine și m-a făcut să-mi doresc să mă atingă

din nou cum o făcuse în camera mea.

Înghițindu-mi nodul din gât, mi-am reamintit de înșelăciunea lui, într-o încercare zadarnică de a-mi slăbi dorința care se răspândea în mine ca lava – înceată, apăsătoare și fierbinte. Îngrijorarea față de motocicletă lui m-a ajutat s-o mai răcesc, cât de cât. Nu mai urcasem niciodată pe vreuna și n-aș fi putut spune că intenționez să schimb vreodată această situație. Când m-am apropiat de el, mi-a întins o cască.

- Bănuiesc că ăsta e motivul pentru instrucțiunile referitoare la păr, am zis eu, luând casca și cercetând-o șovăielnic.

- Poți să-ți desfaci părul când ajungem acasă, dacă vrei. Nu m-am gândit că ai dori să ți-l îndeși sub cască... sau să-l lași să fluture pe spate și să se încurce în timpul mersului.

Am clătinat din cap, întrebându-mă dacă trebuia să-i desfac curelele de tot sau doar să le lărgesc.

- N-ai mai fost niciodată cu o motocicletă?

Cu colțul ochiului, le-am văzut pe Rona și pe Olivia ieșind din cămin în spatele unui grup de băieți. Amândouă s-au oprit și s-au holbat la Lucas, și-apoi la mine, iar eu m-am prefăcut că nu le observ.

- Mm, nu...

- Atunci stai să te ajut.

După ce mi-am trecut cureaua de la geantă pe după cap și-am fixat-o în diagonală peste piept, el a luat casca și mi-a așezat-o pe cap, închizând curelele sub bărbie.

M-am simțit ca o figurină cu capul pe arc.

Odată ce am avut amândoi căștile pe cap și ne-am urcat, mi-am încolăcit brațele în jurul lui și mi-am prins mâinile una de alta peste abdomenul lui, minunându-mă cât de tare era.

- Ține-te, mi-a zis el, împingând cricul în spate.

Îndemnul nu era necesar, după ce motorul a prins viață, mugind – îl țineam ca-n ghearele morții, cu tot corpul lipit de spatele lui, cu bărbia în piept și ochii închiși strâns. Am încercat să-mi imaginez că sunt într-un montagne russe – în perfectă siguranță și legată de o mașinuță, și nu că sunt purtată în viteză pe străzi de o alcătuire fragilă de numai vreo două sute cincizeci de kilograme de metal și cauciuc, sperând că vreun bețiv într-un SUV nu va trece pe roșu și ne va turti.

Drumul până la el acasă – un apartament deasupra unui garaj detașat – a durat mai puțin de zece minute. Mâinile mele erau amortite de cât le strânsesem și de la aerul rece de noiembrie care suflase peste ele. În timp ce eu stăteam și le frecam una de alta, el a parcat motocicletă pe o fâșie de

teren pavată între garaj și scările deschise, după care s-a întors și mi-a luat mâinile într-ale lui, una după alta, încălzindu-mi-le.

- Ar fi trebuit să-ți spun să-ți iei și mănuși.

Mi-am tras mâna și am arătat spre casa aflată la mai puțin de cincisprezece metri distanță.

- Părinții tăi locuiesc aici?

- Nu.

S-a întors și a început să urce scara cu trepte de lemn, iar eu l-am urmat.

- Am închiriat apartamentul.

A descuiat ușa către un uriaș studio, cu un perete, dar fără altă ușă, care delimita ceea ce am presupus că era dormitorul, în colțul din stânga al capătului îndepărtat. O bucătărie mică, deschisă, era amenajată în stânga; o baie între cele două. De pe sofa, un uriaș motan portocaliu m-a privit cu apatia caracteristică a felinei înainte de a sări pe podea și a merge mândru spre ușă.

- El e Francis.

Lucas i-a deschis ușa și motanul a ieșit leneș afară, oprindu-se în capul scării să-și lingă o lăbuță.

Am râs, înaintând spre centrul încăperii.

- *Francis?* Arată mai mult a... Max. Sau poate un King.

El a închis și a încuiat ușa, zâmbetul lui abia conturat ridicându-i ușor colțul gurii.

- Pe cuvânt, e destul de încrezut și fără un nume macho care să-l confirme.

Și-a scos jacheta traversând camera spre mine, iar eu m-am uitat în ochii lui, începând să-mi deschei nasturii hainei.

- Numele sunt importante, am zis.

El a dat din cap, coborându-și ochii pe degetele mele.

- Da.

Am împins nasturii uriași prin butoniere încet, de sus în jos, de parcă nu mai aveam nimic pe dedesubt. Strecurându-și degetele mari pe sub rever, mi-a desprins haina de pe umeri, atingându-mă apoi pe mânecile puloverului.

- Catifelat.

- E cașmir.

Vocea îmi era aproape fără suflu și, cu toate că aș fi vrut să continui subiectul cu numele, și să-l fac să-mi spună de ce mă indusese în eroare, n-am putut să-mi scot cuvintele înțepenite în gât.

Haina a alunecat peste degetele mele, iar el s-a întors într-o parte și a

aruncat-o peste jacheta lui.

- Am avut și un motiv ascuns de a te aduce aici.

Am ezitat.

- Da?

Strâmbându-se, m-a luat de mâini.

- Vreau să-ți arăt ceva, dar nu vreau să te sperii.

A oftat prelung.

- Azi-dimineată... ultima figură... apărarea de la pământ...

Mă privea atent și am încercat să mă uit în altă parte, oriunde numai nu în ochii lui, pentru că fața îmi ardea, de umilință, însă nu mi-am putut lua ochii dintr-ai lui.

- Știu că nu crezi c-o să meargă. Vreau să-ți arăt că merge.

- Cum adică să-mi arăți?

Mâinile lui m-au strâns ușor.

- Vreau să te învăț exact cum s-o execuți. Aici. Cu nimeni altcineva uitându-se.

Și poziția foarte asemănătoare, dar și gândul că el mă urmărea mă dăduseră peste cap, de dimineată, însă el nu avea de unde să știe asta.

- Crede-mă, Jacqueline, merge. Mă lasi să-ți arăt?

Am dat din cap.

M-a condus spre mijlocul podelei și m-a pus să stau jos, în genunchi, lângă el.

- Întinde-te. Pe burtă.

Cu inima bătând tare, i-am dat ascultare.

- Majoritatea bărbaților nu au niciun fel de pregătire în arte marțiale, așa că n-or să fie în stare să contreze mișcările corect. Și chiar și aceia care știu, n-o să se aștepte la ceea ce faci tu. Adu-ți aminte ce a spus Ralph – esențialul e să fugi.

Am dat din cap, cu obrazul pe covor și inima bătându-mi în podea.

- Ții minte mișcările?

Am clătinat din cap, închizând ochii.

- Nu-i nimic. Mi-am dat seama că ai fost îngrozită la antrenament.

Prietena la a făcut bine că nu te-a forțat. Nici eu nu vreau să te forțez.

Doar vreau să te ajut să te simți mai stăpână pe tine.

Am răsuflat adânc.

- Okay.

- Dacă te afli în poziția asta, cel mai bine e să faci mișcările automat, fără să pierzi timp sau energie zbatându-te să te scuturi de el.

Am încremenit când a făcut referire accidental la numele lui Buck.

- Ce-i?

- Îl cheamă Buck.

L-am auzit trăgând puternic aer pe nări, de parcă încerca să se stăpânească.

- O să țin minte asta.

A tăcut un moment.

- Prima mișcare pare contraproductivă, fiindcă nu oferă niciun punct de sprijin. Dar tocmai ăsta-i trucul – tu îi iei *lui* punctul de sprijin. Alege partea pe care vrei să te rostogolești și întinde brațul corespunzător deasupra capului, ca și când ai fi în picioare și ai da să atingi tavanul.

Mi-am ridicat brațul stâng, cum mi-a spus el.

- Bun, acum, cu brațul celălalt faci pentru tine o pârghie și îi anulezi de tot deja precarul său echilibru. Palma lipită de podea, cotul sus. Împingi în jos și te rostogolești într-o parte, dându-l jos de pe tine.

I-am urmat instrucțiunile – ușor de făcut, fără nicio povară în spate.

- Putem încerca? O să-ți apăs umerii și o să-mi folosesc greutatea ca să te țin la podea. Dacă ai vreo problemă, spune și-ți dau drumul. Okay?

Am făcut un efort să-mi înăbuș panica.

- Okay.

Blândețea cu care a îngenuncheat deasupra mea, ținându-mi umerii la podea, era atât de diferită de violența lui Buck încât aproape c-am strigat. El s-a aplecat peste mine, șoptindu-mi la ureche.

- Brațul întins deasupra capului.

M-am supus.

- Palma lipită de podea și împinge, tare, ca să te rostogolești într-o parte. Am făcut cum mi-a spus și el a căzut.

- Perfect. Hai încă o dată.

Am repetat mișcările, o dată și încă o dată, și mereu el apăsa cu mai multă putere și era mai greu de răsturnat. Și totuși l-am aruncat din spinare de fiecare dată. Până când din greșeală am împins în sus cu șoldurile, încercând să mă ridic.

El a oftat zgomotos.

- Asta n-o să meargă, Jacqueline – deși e reacția firească la ceva nedorit peste tine. Singura cale sigură de a da la o parte un bărbat în poziția asta este să te rostogolești pe o parte. Sunt prea puternic pentru tine ca să mă urnești împingând în sus. Va trebui să-ți înăbuși tendința asta.

În cele din urmă, am încercat mai pe bune decât în toate celelalte dăți. M-a ținut la podea și mi-am ridicat imediat brațul, dar mi-am eliberat cu greu mâna de sprijin. Până la urmă, mi-am schimbat brațele și-am pus

cealaltă palmă pe podea, am împins și m-am rostogolit, aruncându-l de pe mine, într-o parte.

- Fir-aș! a râs el, cu fața la mine, amândoi pe podea. Ai schimbat părțile și m-ai dus!

Am zâmbit la această laudă, iar privirea lui mi-a urmărit buzele.

- Asta e partea unde te ridici și o rupi la fugă.

Vocea îi era gravă.

- Păi, și n-o să mă urmărească?

Rămăseserăm întinși pe covor, într-o rână, la o jumătate de metru unul de altul, fără ca vreunul să facă vreo tentativă de a se ridica.

El a dat din cap.

- Ar putea. Dar cei mai mulți dintre indivizii ăștia nu vor o pradă care să le solicite efortul. Numai câțiva or să se ia după tine, dacă fugi țipând.

- Ah.

M-a luat de mână.

- Parcă trebuia să-ți arăt portretul.

- Asta ca să nu pară că m-ai adus aici sub pretexte cu totul false?

Ochii i-au fulgerat și mi-am ținut respirația.

- Chiar vreau să vezi și tu desenul în cărbune, dar recunosc că ăsta a fost motivul secundar, cel principal fiind ceea ce tocmai am făcut. Te simți mai încrezătoare acum, că o să meargă?

- Da.

S-a ridicat într-un cot, închizând spațiul dintre noi, trecându-și mâna prin părul meu și apoi cuprinzându-mi obrazul în palmă.

- Am avut și un motiv ascuns să te aduc aici.

Lăsându-se încet în jos, buzele lui le-au atins pe ale mele și focul ce ardea mocnit de când părăsise camera mea, cu o săptămână în urmă, a izbucnit. Mi-am deschis gura și limba lui a intrat apăsat, mi-a mângâiat-o pe a mea și s-a retras. Întorcându-și capul, și-a plimbat gura peste a mea, trăgându-mi buza de jos, dezmierdând-o cu limba și dându-i drumul ca să-și îndrepte atenția asupra celei de sus. Apoi și-a trecut limba peste locul sensibil de deasupra dinților mei de sus și am tresărit.

Și atunci mâinile lui au început să se miște.

Capitolul 12

Sprijinindu-mi capul pe umărul lui, mâinile i-au alunecat peste șoldurile mele, chemându-mă mai aproape până când n-a mai rămas niciun spațiu între noi. Buzele lui continuau să se miște peste ale mele, apăsate și dulci, iar capul a început să mi se învârtă, în timp ce-mi râvășea gura cu limba, apucându-mă cu o mână de coapsă și trăgându-mi un picior între ale lui, împletindu-ne. M-am lăsat peste el și el a gemut, cu o mână frământându-mi șoldul și cu cealaltă mângâindu-mă pe sub pulover, cu degetele răsfirate peste talia mea.

Cu unul dintre brațe strivit între noi, mi l-am pus pe celălalt pe pieptul lui, pipăind fenta cămășii în carouri, descheindu-i pe furiș nasturii, simțind trecerea de la textura catifelată a materialului la țesătura mai puțin netedă a tricoului de dedesubt. Cămașa odată descheiată, mi-am făcut loc și mi-am strecurat mâna pe sub tricou până la abdomenul lui ferm. Și-a oprit respirația, iar eu m-am tras înapoi, sprijinindu-mă într-un cot și uitându-mă la el.

- Vreau să-ți văd tatuajele.

- Vrei, hm?

Privirea lui era de foc. Când am dat din cap, el și-a scos mâna de sub puloverul meu și s-a ridicat în capul oaselor, ridicând o sprânceană spre mine când s-a uitat în jos, la cămașa lui descheiată. Fața mi s-a aprins la zâmbetul lui mirat, iar el a chicotit, scoțându-și cămașa și aruncând-o în lături.

Ducându-și mâinile în spatele gâtului, și-a scos tricoul alb așa cum fac băieții – l-a tras peste cap – fără grijă c-o să-și întindă rimelul sau fardul de obraz pe țesătură. Și-a lăsat tricoul, întors pe dos, peste cămașa de flanelă, și s-a întins cu spatele pe podea, oferindu-se inspecției mele.

Pielea îi era netedă și frumoasă, torsul segmentat de mușchii bine definiți și împodobit cu cele două tatuaje pe care le văzusem în camera mea de la cămin – un desen complicat, octogonal, pe partea stângă și patru rânduri scrise pe partea dreaptă. Mai avea încă unul – un trandafir deasupra inimii,

cu petalele roșu-închis și tulpina verde-închis ușor arcuită. Pe brațe erau mai multe desene și modele, subțiri și negre ca fierul forjat.

Mi-am trecut degetele peste fiecare, dar el nu s-a întors și n-am putut citi rândurile ca versurile unei poezii care șerpuiau în spate. Părea o poezie de dragoste și am fost geloasă pe aceea care îi inspirase acest tip de devotament, pe care el trebuie să-l fi simțit din moment ce-și dorise să facă acele cuvinte permanente. M-am întrebat dacă trandafirul o reprezenta tot pe ea, dar n-am putut să întreb.

Când degetele mele au coborât pe abdomenul lui, pe linia de păr de sub buric, s-a ridicat.

- Rândul tău, cred.

Nedumerită, am zis:

- Eu n-am niciun tatuaj.

- Asta mi-am închipuit.

Stând în picioare, mi-a întins o mână.

- Ți-ar plăcea să vezi desenul acum?

Mă invita în dormitorul lui. Am simțit c-ar fi trebuit să-i răspund ceva inteligent, gen *Să-ți spun Lucas sau Landon în pat?*, dar n-am găsit curajul. I-am luat mâna și m-a ridicat în picioare fără efort. Fără să-mi dea drumul la mână, s-a întors, a luat-o spre dormitor și eu l-am urmat.

Becul slab din încăperea cealaltă lumina mobilierul și peretele de lângă patul lui, unde pe puțin douăzeci sau treizeci de desene erau prinse în piuneze. A aprins o veioză și am văzut că întreaga suprafață a peretelui era acoperită cu plută. M-am întrebat dacă el îl căptușise astfel sau dacă era deja aici, iar când venise el să-și caute o locuință, știuse imediat că asta era parcă anume făcută pentru el.

Cei doi pereți neacoperiți cu plută erau zugrăviți într-un pământiu-cenușiu, iar mobila era închisă la culoare și cătuși de puțin tipică băiatului de colegiu – de la patul înalt, dublu, până la biroul solid și la dulap.

Am intrat în spațiul îngust dintre patul lui și peretele cu desene, căutându-l pe cel cu mine, dar distrasă de celelalte – reprezentări de scene familiare precum centrul orașului, chipuri necunoscute de copii și de bătrâni, și vreo două desene cu Francis odihnindu-se.

- Sunt grozave.

El a venit lângă mine, exact în clipa în care am dat cu ochii de fața mea printre celelalte. Alesese să facă în cărbune schița cu mine stând pe spate, uitându-mă în sus, la el. Era așezată undeva jos, în partea dreaptă a peretelui. Aparent, locul acesta ar fi indicat o importanță scăzută, dar eram foarte conștientă unde anume se afla față de patul lui – exact în dreptul

pernei.

Cine n-ar vrea să se trezească și să vadă asta? spusese el.

M-am așezat pe patul lui, uitându-mă la desen, și s-a așezat și el lângă mine. Am fost brusc conștientă de pieptul lui gol și de ceea ce spusese în camera cealaltă: *Rândul tău, cred.* Întorcându-mă spre el, l-am văzut că mă urmărea cu atenție.

Fusesem atât de sigură că genul ăsta de moment avea să-mi reînvie amintiri paralizante despre Kennedy – săruturile lui, anii noștri împreună. Dar adevărul era că nu-i simțeam lipsa. Nu-mi puteam stârni nicio tresărire de părere de rău. M-am întrebat dacă eram ori anesteziată de mâhnirea de a-l fi pierdut – ceea ce ar fi fost oarecum îngrijorător –, ori dacă plânsesem atât de mult și suferisem atât de profund în ultimele câteva săptămâni încât trecusem peste asta. Peste el.

Lucas s-a aplecat spre mine și balonul de săpun Kennedy s-a spart. Răsuflând în urechea mea, și-a trecut limba peste marginea ei, sugând lobul cărnos și micul cercel cu diamant, și ochii mi s-au închis, în timp ce bolboroseam un sunet slab de dorință. Frecându-și nasul de gâtul meu, mi l-a acoperit de sărutări pe o parte, aducându-și mâna să-mi sprijine capul, care-mi alunecase pe umăr. S-a ridicat de pe pat și a îngenunchat pe podea, scoțându-mi cizmele din picioare, apoi s-a așezat la loc și le-a scos pe ale lui.

Buzele lui s-au jucat peste ale mele și m-a împins în mijlocul patului, întinzându-mă. Mi-am deschis ochii, când el s-a ridicat puțin și m-a privit.

- Spune stop oricând vrei tu să ne oprim. Ai înțeles?

Am dat din cap.

- Vrei să ne oprim acum?

Am clătinat din cap pe pernă.

- Slavă Domnului, a zis el, gura lui întorcându-se la a mea, limba pătrunzând înăuntru, în timp ce-mi înfingeam degetele în brațele sale solide.

I-am dezmiertat limba cu a mea, sorbindu-i-o lacom, iar el a gemut, smulgându-și capul o clipă, destul cât să mă ridic puțin și să-mi dau jos puloverul. Plimbându-și un vârf de deget peste curbura sânilor mei, a urmărit arcul trasat de el cu buzele.

Când l-am împins în umăr s-a oprit, cu ochi rătăciți. L-am împins mai departe pe spate și l-am încălecat, simțindu-l tare și gata prin cele două perechi de jeans ai noștri. Mâinile lui mi-au mângâiat mijlocul, apoi m-au tras spre el, și ne-am sărutat adânc, în timp ce eu mă legănam peste el. Câteva minute mai târziu, mi-a desfăcut încheietoarea de la spate a sutienului și mi-a tras bretelele pe brațe în jos. Nu-l scosese de tot când

m-a adus mai sus și mi-a luat un sfârc în gură.

- Oh, am exclamat, devenind moale în mâinile lui.

Ne-am rostogolit din nou și am ajuns iarăși sub el, mâinile lui plimbându-se și încercuind, urmate de sărutări. Apoi mi-a descheiat nasturele de la jeanși și a atins fermoarul și totul s-a prăbușit în jurul meu.

Mi-am smuls gura din a lui.

- Stai.

- Stop? a gâfâit el, privindu-mă.

Mi-am mușcat buza și am dat din cap.

- Stop totul sau doar până aici?

- Doar... doar nu mai departe, am șoptit.

- S-a făcut.

M-a cuprins în brațe și m-a sărutat, cu o mână încurcată în părul meu și cu cealaltă mângâindu-mă pe spate, inimile amândurora zvâcnind într-o cadență pe care muzicianul din mine a transpus-o într-un concert al poftei trupești.

•••••

Mi-am ținut ochii deschiși pe drumul înapoi. Uitându-mă pe deasupra umărului lui Lucas, am urmărit peisajul zburând pe lângă noi – și a fost înviorător, nu înfricoșător. Aveam încredere în el. Am avut încă din acea primă noapte, când îl lăsasem să conducă el până acasă.

Kennedy nu s-ar fi oprit niciodată așa. Nu că m-ar fi forțat vreodată sau c-ar fi fost foarte aproape s-o facă. Dacă îi ceream să se oprească, se oprea și stătea pe spate, cu o mână peste ochi, liniștindu-se și spunând:

„Doamne, Jackie, o să mă omori“. După aceea, nu mai exista nicio continuare de activitate fizică – nici săruturi, nici atingeri. Și întotdeauna mă simțeam vinovată.

M-am gândit că vinovăția avea să dispară, odată ce ne-am culcat propriu-zis împreună, pentru că rar se întâmpla să-i cer o amânare de la sex, dar dimpotrivă, căința mea era mai acută. El se oprea, abrupt, de parcă îi provocam durere. Era totul sau nimic. Răsufla adânc de câteva ori, dădea drumul la un joc pe calculator, sau căuta un canal de televiziune, sau mergeam să ne luăm ceva de mâncare. Iar eu mă simțeam cea mai oribilă iubită din lume.

Lucas continuase să mă sărute încă o dată. Înainte de a se sfârși, își strecurase mâna între picioarele mele, peste jeanși. „Așa-i okay?“ întrebuse și, la răspunsul meu afirmativ dar fără suflu, își plimbase degetele acolo, în

timp ce mă săruta adânc, și cumva m-a făcut să am orgasm printr-un strat de denim. Am fost uluită și puțin stingherită, dar o privire spre fața lui mi-a spus că el savurase răspunsul corpului meu și abilitatea lui de a-l obține. Dar nu m-a lăsat să-i întorc favorul. „Lasă-mi ceva să anticipez“, șoptise el.

Acum mă lăsa în fața căminului meu, trezită după cursa prin aerul rece, deși îmi băgase mâinile sub jacheta lui în timpul călătoriei, ca să nu înghețe. A pus căștile și mănușile lui deoparte și m-a tras mai aproape, cu mâinile pe sub haina mea, peste pulover.

- Ți-a plăcut desenul în cărbune?

Am dat din cap.

- Da. Mulțumesc că mi-ai arătat desenele tale... și manevra de apărare. Lipindu-și fruntea de a mea, și-a închis ochii.

- Mm-hmm.

Mi-a sărutat vârful nasului și apoi și-a mutat buzele spre ale mele.

Aproape că mă durea să-l sărut – aproape. Am oftat în gura lui.

- Mai bine intri, înainte să...

M-a sărutat din nou, mai flămând, iar eu mi-am strâns mâinile între noi, la pieptul lui puternic.

- Înainte să...?

A tras aer în piept și l-a lăsat să iasă pe nas, cu gura închisă ferm și mâinile strângându-mă de mijloc.

- Înainte – atât.

I-am sărutat marginea obrazului și m-am desprins.

- Noapte bună, Lucas.

A rămas sprijinit de Harley, uitându-se după mine.

- Noapte bună, Jacqueline.

Am urcat treptele căminului și abia când am ajuns lângă ușă mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Kennedy, stând acolo, pe prima treaptă de sus, ochii lui curioși, mijiți, mutându-se de la Lucas la mine.

- Jackie.

M-a privit atent, în timp ce eu m-am apropiat de el.

- Am trecut pe la tine, credeam că putem sta de vorbă. Dar Erin a zis că erai în oraș și că nu e sigură că te mai întorci.

Îi lăsasem lui Erin un bilet scris în grabă, spunându-i unde eram. Trebuie să se fi bucurat de ocazia de a-i da cu tifla lui Kennedy cu noaptea mea în oraș. El a privit înapoi spre trotuar, dar eu nu m-am întors să văd dacă Lucas mai era acolo sau plecase.

- De ce nu mi-ai trimis întâi un mesaj? Sau n-ai sunat?

El a ridicat din umeri, dându-și părul la o parte de pe frunte cu o mână, cealaltă îndesată în buzunarul din față al jeansilor.

- Eram în cămin.

Mi-am plecat capul.

- Erai în cămin și te-ai gândit să treci pur și simplu pe la mine, că eu voi fi în cameră?

De fapt, eu chiar plănuisem să fiu în cameră, dar asta era altceva.

- Nu, bineînțeles că n-am presupus c-o să fii acolo, a dat el înapoi. Speram c-o să fii.

S-a uitat din nou spre trotuar.

- Auzi... tipul ăla te așteaptă pe tine sau ce?

M-am întors și l-am văzut pe Lucas, cu mâinile încrucișate la piept, în continuare sprijinit de motocicletă. Nu-i puteam desluși expresia feței de la distanța aceea, deși căminul era scaldat în lumină. Dar limbajul trupului său era mai mult decât grăitor. I-am făcut cu mâna, ca să-i dau de știre că nu eram amenințată.

- Nu. Tocmai m-a lăsat pe mine.

După un surâs disprețuitor în direcția lui Lucas, Kennedy și-a întors ochii verzi și pătrunzători spre mine.

- Nu pare să înțeleagă noțiunea de „a lăsa“, dacă mă întrebi pe mine.

- Păi, nu te-am întrebat. Ce vrei, Kennedy?

Un băiat care tocmai intra în cămin i-a strigat: „K-Moore!“, iar Kennedy l-a salutat ridicând bărbia, înainte de a-mi răspunde mie.

- Ți-am mai spus, vreau să vorbim.

Mi-am încrucișat brațele, începând să simt gerul din aer pe care nu-l simțisem cât stătusem lipită de Lucas.

- Despre ce? N-ai spus tot ce era nevoie să fie spus? Vrei să mă înjosești mai mult? Pentru că, trebuie să-ți spun, nu sunt chiar atât de docilă pentru așa ceva.

El a oftat, de parcă tolera vreun soi de izbucnire nerezonabilă, o consecință familiară a cusurului meu de a fi *inflexibilă* – termenul lui – pe care o văzusem de multe ori în ultimii trei ani. Uitasem de asta până s-o văd acum din nou.

- Nu e nevoie să fii inflexibilă, a zis el atunci, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

- Zău? Cred că sunt destule motive pentru inflexibilitatea mea. Sau încăpățânarea mea. Sau obstinația mea. Sau îndărătnicia...

- Am *priceput*, Jackie.

Mâinile mi s-au strâns în pumni pe lângă coapse.

- Mă cheamă *Jacqueline*.

El a făcut un pas spre mine, cu ochii sclipind. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că era furios – dar nu era mânie în ochii lui. Era dorință.

- Am priceput, *Jacqueline*. Te-am rănit. Și merit tot ce-mi reproșezi și tot ce simți.

A ridicat o mână spre fața mea, iar eu am făcut un pas înapoi, ferindu-mă, cu gândurile învălmășite. Lăsând mâna să-i cadă, a adăugat:

- Îmi lipseși.

Capitolul 13

Strângând din dinți, m-am răsucit să bag cardul de acces, am deschis ușa și am intrat în cămin, iar *Kennedy* m-a urmat, în spatele meu. M-am întors să-i spun că n-am chef să stăm de vorbă și l-am văzut pe *Lucas*, apucând ușa chiar înainte de a se închide. Venind lângă mine, s-a uitat încruntat la fostul meu iubit și aerul s-a încărcat instantaneu între ei, în clipa în care *Kennedy* s-a întors și a dat cu ochii de el.

- Ești bine, *Jacqueline*? a întrebat *Lucas*, fără să-și ia ochii de la fostul meu iubit.

- *Lucas*... am început eu să-i repet, verbal, că fostul meu iubit nu reprezenta vreo amenințare fizică pentru mine, când *Kennedy* a pufnit arogant, examinându-l pe *Lucas*.

- Stai, tu nu ești tipul de la depanare? Cel care repară aerul condiționat în casa studenților?

Mi-a aruncat apoi o privire și s-a întors iar spre *Lucas*.

- Ce-ar zice administrația despre faptul că amușini pe lângă studente?

Expresia de pe fața lui *Lucas* era ucigătoare, dar s-a ținut în frâu și n-a reacționat, ignorând întrebarea lui *Kennedy* de parcă n-ar fi fost rostită. În schimb, și-a întors ochii spre mine, așteptându-mi răspunsul.

- Sunt bine. Pe cuvânt.

Mi-am ținut respirația, sperând că mă crede. Cei de pe lângă ușă deja își dădeau coate și își șopteau.

- Te-ai cuplat și cu tipul ăsta? a intervenit Kennedy.

- Cum adică *și*? am întrebat, dar am știut ce voia să spună înainte de a-mi confirma.

- Pe lângă Buck.

Am simțit că mi se face negru în fața ochilor.

- Ce?

Kennedy m-a apucat de deasupra cotului, de parcă ar fi vrut să mă escorteze de-acolo, iar mâna lui Lucas a țâșnit imediat, apucându-l de încheietură și dându-i cu ușurință mâna la o parte.

- Ce dracu'?

Vocea lui Kennedy devenise un mârâit gros, când și-a smuls brațul din strânsoarea lui Lucas. Se așezase cumva în fața mea, înfruntându-l pe Lucas, și toată lumea din jurul scenei ce lua amploare încremenise de surpriză, căscând gura. Cei doi arătau de măsură egală, dar eu știam priceperea lui Lucas, fiindcă o văzusem la lucru. Kennedy ar fi pierdut, iar Lucas ar fi fost exmatriculat.

L-am ocolit pe fostul meu iubit și am pus o mână pe antebrațul lui. Era încordat ca piatra sub degetele mele.

- Kennedy, *pleacă*.

- N-o să te las cu ăsta...

- Kennedy, *pleacă*.

- E omul de la *întreținere*, Jackie...

- E *student*, Kennedy.

Am hotărât să nu amintesc de faptul că Lucas era în grupa noastră la economie, în caz că l-ar fi recunoscut ca preparatorul de la curs și l-ar fi reclamat că ieșea cu mine.

Kennedy și-a înclinat capul, expresia lui transformându-se în îngrijorare – frunte ușor încrețită, ochi cercetându-i pe ai mei.

- Vorbim săptămâna viitoare. Când o să fim acasă.

Semnificația spuselor lui era clară și îndreptată spre Lucas. Noi doi aveam să petrecem mai multe zile în orașul nostru, unde el urma să aibă acces fără restricții la mine, fără neplăcerea intervenției unui nepoftit.

Aș fi vrut să-i precizez că nu am nimic să-i spun, nici acum, nici atunci, dar maxilarul îmi era atât de încleștat încât n-am putut vorbi. Încă neștiind sigur ce aveam să fac în vacanța de Ziua Recunoștinței, i-am ignorat sugestia că atunci vom fi singuri. Calculat, n-a mai încercat să mă atingă din nou, deși expresia lui era la fel de letală ca a lui Lucas, privindu-l drept

în față. N-am răsuflat până ce nu l-am văzut ieșind pe ușă.

Dezamăgirea spectralorilor era palpabilă. Câțiva mai rămăseră pe loc ca să vadă dacă va urma măcar un bonus de-o ceartă între mine și Lucas. Adrenalina în mod clar mai pompa prin venele lui – corpul îi era încordat precum corzile contrabasului meu, iar când am pus o mână pe antebrațul lui, era de granit pe sub straturile de piele și de flanelă.

- Sunt bine, pe cinstite, am oftat eu adânc. Mă rog, cât de bine pot fi după așa ceva.

I-am aruncat o căutătură piezișă.

- Câte joburi ai, oricum? Barman, guru de autoapărare, depanator, agent de pază în parcare – și, apropo, asta înseamnă că tu mi-ai dat amenda pe care am încasat-o primăvara trecută pentru două nenorocite de minute de parcare neregulamentară, când am dat fuga până în bibliotecă să înapoiez o carte?

Umerii i s-au destins la tachinările mele și am fost răsplătită cu zâmbetul lui subțire.

- Pledez cincizeci la sută vinovat. Dau o mulțime de amenzi. Ăă, partea cu depanarea, e rară. Și m-am oferit voluntar pentru tăvăleala cu autoapărarea.

Ceea ce lăsasem la o parte de pe lista asta și ceea ce nici el n-a adăugat a fost *preparator la economie*.

- Bănuiesc că ar trebui să mai adăugăm una, hm? am spus, privindu-l cu atenție.

Avea o superbă față impenetrabilă. Niciun fel de reacție.

- Apărător personal al lui Jacqueline Wallace?

Zâmbetul subțire apăruse din nou.

- Altă slujbă voluntară, Lucas? am întrebat eu alintat, ridicând sprâncenele. Cum o să mai ai timp de învățat? Sau de făcut ceva distractiv?

Mâinile lui s-au întins spre mine, apucându-mă de umeri și trăgându-mă spre el. S-a uitat țintă la mine și a vorbit, aproape șoptit.

- Există unele lucruri pentru care o să găsești timp, Jacqueline.

Aplecându-se, a sărutat locul din dreptul urechii mele, locul care îmi tăia respirația. Apoi, s-a întors și a pornit agale spre motocicletă, lăsându-mă în holul de la intrare. Odată ce-a ieșit din bătaia luminilor ce înconjurau căminul, nu l-am mai putut vedea. M-am întors și eu și am urcat în camera mea, zăpăcită de-a binelea.

Jacqueline,

Lucrarea ta e bună. Cercetare solidă. Cred că dr. Heller o să fie mulțumit. Ți-am însemnat vreo două mici inadvertențe și un loc unde poate ai sărit un citat. În afară de astea, cred că este o demonstrație validă, bine argumentată.

Am atașat fișa de lucru pentru seminarul de mâine. Ai ajuns cu materia la zi acum și se pare că stăpânești bine noua temă, dar o să continui să-ți trimit fișele de lucru pentru ultimele două săptămâni de curs, dacă vrei.

Presupun că te vei duce acasă în vacanță? Eu o să pornesc spre casă miercuri dimineața. Nu există net acolo, așa că voi fi pierdut până duminică.

LM

Landon,

Se pare că voi putea termina proiectul ăsta la timp – ce ușurare. Îți mulțumesc pentru ajutor. Da, continuă să-mi trimiți fișele de lucru.

Părinții mei se duc la schi în vacanță, dar prefer să mă duc acasă câteva zile și să-mi petrec timpul cu vechii prieteni decât să rămân aici, în campus. O să-l ducă în pensiune pe Coco, micul câine nervos al mamei, așa că va fi chiar liniște și pace.

Te duci acasă cu avionul? Îmi amintesc c-ai spus că n-ai mașină.

JW

Jacqueline,

Părinții tăi se duc la schi și nu te iau și pe tine? O să fii singură acasă de Ziua Recunoștinței?

O să mă lipesc de cineva să mă ia cu mașina. Nu e departe până acasă, deși pare ca o altă lume, câteodată.

LM

Landon,

Părinții mei au crezut că o să fiu la fostul meu iubit. Am făcut cu schimbul, în ultimii doi ani, decât să încercăm să fim la ambele mese de familie; anul ăsta era la el, iar alternativa a picat: familia celei mai bune prietene a mea o să fie la cabana lor, în apropiere de Boulder, și n-am chef să fiu povară pentru nimeni altcineva.

Mai degrabă stau singură. Asta-i ciudat, nu?

JW

Jacqueline,

Pentru mine nu-i ciudat. Dar poate sunt eu însumi ciudat și nu-mi dau seama. O să-mi lipsească e-mailurile tale.

LM

Landon,

Idem. Vacanță plăcută!

JW

Nu m-am putut uita înapoi la Lucas în timpul cursului de luni, fără să mă gândesc la seara de sâmbătă. Privirile lui ferite m-au făcut să cred că avea aceeași problemă. După ce l-am surprins fixând încruntat ceafa lui Kennedy, nu m-am mai uitat. La sfârșitul orei, Kennedy s-a întors și mi-a zâmbit. Mi-am strâns buzele și i-am întors spatele, să-mi strâng lucrurile. Cursul ăsta, semestrul ăsta par a nu se mai termina odată, din prea multe motive ca să le mai pot număra.

- Pot doar să spun – fostul tău iubit e superb, dar pare un *măgar* înfumurat.

Benji își îndesa caietul într-un rucsac care arăta de parcă stătea să erupă cu hârtii în orice moment.

Mi-am închis fermoarul rucsacului.

- Da, cu siguranță așa e.

Am așteptat ca să treacă întâi Kennedy și apoi să ieșim pe culoarul dintre bănci, iar eu am evitat sânguincioasă contactul vizual. Eram nu puțin îngrijorată de declarația lui că va trebui să vorbim când vom fi acasă; nu-mi puteam imagina ce anume mai avea să spună, și de ce m-ar interesa.

Urmându-i pe colegii noștri pe scări, toată lumea fiind însuflețită de anticiparea weekendului prelungit, Benji mi-a spus că el avea să zboare acasă, în Georgia, și să-i spună adevărul despre el talălui său – singurul membru al familiei căruia nu-i spusese.

- Mama știe că sunt gay de când aveam treisprezece ani.

Mi-am făcut griji pentru el.

- Tatăl tău va fi... supărat?

El a zâmbit.

- Cred că știe. Numai că nu e sigur dacă asta înseamnă că o să mă afișez cumva în rochii.

Gândul la Benji îmbrăcat în rochie nu era o imagine măgulitoare și nu mi-am putut stăpâni un hohot de râs.

A râs și el, adăugând:

- Știu, da?

Lucas plecase sau cel puțin așa am crezut, până când Benji și cu mine am ieșit în holul aglomerat și l-am zărit sprijinind peretele din capătul îndepărtat, de lângă ușa laterală pe care o foloseam de obicei ca să ies din clădire. Ne-a urmărit când ne-am apropiat, dar părea acut conștient și de toți ceilalți din jur. Mi-am închipuit că se uită după dr. Heller.

- Încă nu i-ai spus că știi, nu-i așa? a întrebat Benji, vorbind într-o parte. Am clătinat din cap.

- Nu-l face să sufere prea mult. Arată oarecum vulnerabil.

Am chicotit.

- Corect. Un tip solid, musculos ca el – care e antrenat să bată oameni și să mintă fetele despre cine e de fapt – e atât de vulnerabil.

El m-a strâns de de braț, deasupra cotului, și mi-a zâmbit.

- Ori e un măgar mai mare decât toți măgarii de dinaintea lui, ori are el un motiv pentru minciunile alea.

Am oftat.

- Mi-aș dori să fi fost cititor de gânduri.

- Poate că nu, odată ce-o să știi ce e în capul lui.

- Dac-o să știu vreodată.

Benji a ridicat din umeri, aprobând, și a virat spre holul lung ce ducea spre ieșirea dinspre sud, întorcându-se să-mi ureze:

- Vacanță plăcută, Jacqueline!

- Și ție!

Am ajuns la Lucas și el s-a întors să mă urmeze, aplecându-se peste mine să împingă ușa și s-o țină deschisă.

- Putem să ne vedem diseară? a murmurat el.

M-am întrebat dacă mă transformasem într-o companie la cerere. Sau dacă numai asta fusesem de la început pentru el – dacă asta era motivul pentru care nu-mi spunea că era Landon Maxfield.

- Am un test mâine, la astronomie. O să învățăm în grup, în seara asta, în camera noastră.

Am aruncat o privire spre fața lui, cum mergea pe lângă mine, cu mâinile îndesate în buzunarele jeanșilor. Ochii lui scanau continuu peste capetele mulțimii, de parcă ar fi fost în alertă.

- Mâine seară?

Se uita în jos spre mine, când ne apropiam de clădire, și am observat că părea să știe exact unde mă duceam.

- Am repetiție cu ansamblul, mâine. De obicei, petrec duminicile dimineața la sala de concerte, dar ieri am chiulit.

Nu-i spuseseam lui Lucas că eu cânt la contrabas. Îi spuseseam lui Landon.

- Ai dormit până târziu?

Am dat din cap.

- Și eu la fel.

Am ajuns la intrare și s-a oprit în lateralul ușii.

- Trebuie să-mi iau și contrabasul, de vreme ce-o să-l iau cu mine acasă.

Așteptând să-i văd reacția, i-am urmărit ochii, de aceeași culoare cu albastrul-cenușiu al cerului acoperit, în timp ce privirea lui aluneca spre chipurile celor din jurul nostru.

- O să am destul timp să repet în vacanță.

- Când pleci din oraș?

Și-a dat la o parte părul din ochi, evitând complet discuția despre instrumentului meu.

- Miercuri dimineața. Tu?

- La fel.

S-a foit în loc, agitat, cu buza de jos prinsă între dinți, apoi dintr-odată s-a calmat și-a înțepenit. Ochii lui priveau drept în ochii mei, fără șovăială.

- Dă-mi un mesaj dacă termini mai devreme. Sau dacă îți schimbi planurile. Dacă nu, te caut după vacanță.

Ridicându-și rucsacul ce-i atârna pe umăr, a adăugat:

- Pe curând, Jacqueline.

Apoi s-a întors și s-a topit în șuvoiul studenților, capul lui cu păr negru ridicându-se deasupra majorității.

• • • • •

- Stai așa. Deci tipul-preparator *Landon* și sexy OFBR-ul *Lucas* sunt unul și același? ochii lui Maggie erau atât de rotunzi de surpriză că le puteam vedea albul de jur împrejurul irisurilor.

- Ce nu înțeleg eu este de ce nu l-ai luat la rost pentru rahatul ăsta *imediat*.

Erin avea figura ei de participantă la talk-show. Dintr-o clipă într-alta avea să-mi spună *faaaato* și să înceapă să-mi enumere câte șuturi în fund i-ar fi dat ea dacă ar fi fost în locul meu. De când se despărțise de Chaz era mult mai puțin tolerantă cu băieții care se abăteau de la linia de conduită. Sau care păreau s-o facă.

Am oftat zgomotos și mi-am dorit să nu le fi spus deloc.

- Ce s-a întâmplat cu *pune-i-căluș-bagă-l-în-sac* și cu *refacerea și operațiunea faza băiat rău*?

Toate trei stăteam pe o pilotă pusă pe podeaua dormitorului, bând cafea

și ronțâind Oreos, cu textele de astronomie și notițele răspândite în jur, neatinsse în ultima jumătate de oră de când discutam despre Landon/Lucas, în loc de giganticele de gaz și navigația celestă.

- Se presupune că el trebuie să fie compania ta la cerere. Nu invers.

Vocea lui Erin răsunase cu autoritaie.

- Da, a susținut-o și Maggie. De ce nu-i dai un mesaj să-i spui că vrei să vă întâlniți mai târziu?

Mi-am dat ochii peste cap.

- Pentru că am un examen la 9:30 dimineața – pentru care ar trebui să studiem în clipa asta. Și, de asemenea, cred că am nevoie de un pic de distanță...

Erin mă examina cu ochii mijiiți.

- Oh, la dracu', nu – ai devenit implicată emoțional, nu-i așa?

M-am lăsat pe spate, acoperindu-mi fața cu mâinile.

- Uffff!

- Apropo – că tot vorbeam despre companie la cerere, ce-i treaba asta pe care o aud despre tine și Buck? El e hotărât din categoria băiat rău, a zis Maggie, gânditoare. L-ai adăugat și pe el în grajdul OFBR fără să ne spui?

Cu fața încă în palme, m-am uitat rugător la Erin printre degete.

- Buck e un mâncător de rahat. Știi asta, Maggie, a zis ea cu dispreț.

Maggie a dat din cap.

- Adevărat... Plus, am fost încurcată cu el în anul întâi. Nu era foarte competent, din câte îmi amintesc. Prea bălos, s-a cutremurat ea. Care-i treaba asta cu săruturile băloase? Încearcă să ne înece în salivă? Vreau să spun, ce naiba, *mai înghite* din când în când.

Cu o mână strângându-mă de umăr, Erin a râs, și cu toate că eu îi simțeam nota forțată, Maggie nu s-a prins. Știam la ce se gândea Erin. Nu-i dădusem prea multe detalii și nici ea nu ceruse. Era destul de greu să vorbesc despre noaptea aceea în linii generale. Esențialul era ce se întâmplase și ceea ce era cât pe-acți să se întâmple, nu amănuntele.

- Deci nu ești cuplată cu el? a stăruit Maggie.

Era doar curioasă, dar mă înnebunea să-mi fie asociat numele cu Buck, în orice fel.

- Cum spunea Erin, mănâncă rahat.

Dar nu-mi puteam stăpâni curiozitatea. Una morbidă, probabil.

- De ce? Zice ceva despre mine?

Ea a ridicat din umeri.

- Trisha a zis că iubitul surorii ei mai mici a spus că Buck s-a ciorovăit cu Kennedy pe tema asta. Aștia doi sunt ca țapii care se dau cap în cap

pentru caprele fete. Cred că Buck e încă enervat că el era *moștenitorul*, totuși Kennedy l-a bătut la candidatura pentru președinția studenților.

Asta era complicația de care nu-mi puteam aminti înainte – conflictul inițial foarte important dintre ei. Începutul rivalității în frăția lor ciudată. M-am încruntat.

- Dar și Kennedy era moștenitor.

Maggie și-a lins firimiturile de Oreo de pe degete.

- Da, dar și Buck era moștenitor. În plus tatăl lui fusese președintele studenților. A crezut că avea funcția pe tavă.

M-am ridicat în capul oaselor, începând să mă înfurii când motivația lui Buck mi-a devenit mai clară. Mă hărțuia și voia să-mi facă rău numai ca să-l întărească pe fostul meu iubit.

- Și asta se traduce în nevoia lui Buck de a răspândi minciuni că eu mi-o trag cu el?

Lăsând la o parte faptul că mă atacase de-a dreptul.

- N-am spus că are vreo *noimă*.

Erin își luase notițele în poală.

- Okay, doamnelor, care constelații credem noi că ar trebui să le trasăm pe acea porțiune de hartă a stelelor la acest test?

Aruncându-i bunei mele prietene o privire recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, mi-am alungat gândurile de la Buck din conștiință, cât mai departe am putut.

Capitolul 14

După trei luni de absență, casa mirosea ciudat. A câine... combinat cu apa de colonie Chanel pe care o folosea întotdeauna mama, plus celălalt parfum nedefinit pe care mintea mea îl clasifica drept *acasă*. Totuși, eram străină. Nu mai aparțineam acestui loc, iar corpul meu o știa bine.

Mi-am cărat contrabasul înăuntru, aflat încă în siguranță în cutia lui cu roțile. Fără părinți și Coco, nu prea aveam de ce să-l mut mai departe de

living. L-am parcat lângă perete, unde stătea ca orice altă piesă de mobilier. Luminile în casă erau puse pe comutator temporizat, de vreme ce mama și tata erau plecați. Am hotărât să le las așa, să se aprindă și să se stingă în voia lor, mai puțin luminile din bucătărie și veiozele din camera mea, care probabil nu s-ar fi aprins deloc.

Era mâncare în cămară și în congelator, dar mai nimic în frigider. Părinții mei scăpaseră de toate alimentele perisabile înainte de excursia lor, fără să știe că eu veneam acasă în seara asta, căci nu le spusese. Mama îmi trimisese un mesaj mai devreme, în care spunea că urcau în avion, adăugând: Distracție plăcută cu Erin. Ne vedem luna viitoare. Cum nu verifica niciodată de două ori care erau planurile mele, cumva ajunsese la concluzia că mă duceam acasă la colega mea de cameră.

Am încălzit o cutie de lasagna vegetariană pentru cină și am mutat un pateu de curcan mărunțit din congelator în frigider pentru prânzul meu de Ziua Recunoștinței. Mai era o jumătate de pungă de cartofi prăjiți în congelator și am mai găsit și o sticlă de cocteil de căpșuni, nedesfăcută, în cămară. Am pus-o și pe ea în frigider. Ta-nam! Ziua Recunoștinței pentru o persoană.

După ce am urmărit vreo două reluări de seriale de comedie, am închis televizorul, am dat deoparte măsuța de cafea din lemn de nuc din locul ei, exact în mijlocul covorului tibetan lucrat manual, și mi-am scos contrabasul din cutie. Improvizând un stativ, fiindcă nu l-am putut găsi pe-al meu, am cântat primele măsuri dintr-un preludiu pe care începusem să-l compun pentru solo-ul meu de sfârșit de an.

Ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud în timp ce scriam note pe hârtiile cu portative era soneria de la intrare. Nu-mi fusese niciodată frică să fiu singură acasă, dar nici nu fusesem complet singură aici înainte. Am stat să mă gândesc dacă să mă prefac că nu era nimeni acasă, dar firește că oricine era la ușă mă auzise cântând și mă auzise și când mă oprisem. Am lăsat contrabasul pe-o rână și m-am furișat spre ușa solidă din față, ridicându-mă pe vârfuri ca să mă uit prin vizor. Kennedy stătea în dreptul vizorului, zâmbind drept la mine, luminat de cele două becuri ale lămpii de pe verandă. El nu mă putea vedea pe mine, bineînțeles, dar răspunsese la ușa asta de prea multe ori și știa cum se vede dinăuntru aproape la fel de bine ca și mine.

Am descuiat și am deschis ușa, dar nu m-am dat la o parte din prag.

- Kennedy? Ce cauți aici?

El a aruncat o privire peste umărul meu și a ascultat tăcerea deplină a casei.

- Părinții tăi sunt în oraș?

Am oftat.

- Nu sunt acasă.

El s-a încruntat.

- Nu sunt acasă în seara asta sau nu sunt acasă în timpul vacanței?

Uitasem cât de rapid putea Kennedy să sesizeze exact ce nu era rostit. Caracteristicii acesteia, probabil, îi datora majoritatea victoriilor în dezbateri.

- Nu sunt acasă deloc – dar de ce ești *tu* aici?

El s-a sprijinit cu un umăr de tocul ușii.

- Ți-am trimis un mesaj, dar nu mi-ai răspuns.

Probabil nu auzisem semnalul sonor. Nu prea puteai auzi mare lucru peste sunetele contrabasului meu, odată ce începeam să cânt.

- În timpul cinei, mama mi-a reamintit să fiu atent să te aduc pe la unu după-amiaza, mâine – și, da, asta înseamnă că nu le-am spus că ne-am despărțit. Începusem să zic în seara asta, după care m-am gândit că asta ar putea fi o bine-venită scăpare de părinții tăi. Unde sunt, apropo?

I-am ignorat întrebarea. Nu putusem să nu observ că spusese *ne-am despărțit* de parcă despărțirea noastră fusese o decizie reciprocă. De parcă eu nu fusesem partea stupid de oarbă a ecuației.

- Vrei să vin la prânzul de Ziua Recunoștinței și să mă prefac că totul e bine între noi, numai ca să nu fii tu nevoit să le spui părinților tăi că ne-am despărțit?

El a zâmbit doar atât cât să facă să-i apară gropița.

- Nu sunt *atât* de laș. Pot să le spun, dacă vrei, și să zic că te-am invitat să vii doar ca prietenă. Dar nu e nevoie să le dezvăluim nimic lor, dacă nu vrei tu. Crede-mă, sunt prea orbi ca să-și dea seama de ceva. Fratele meu s-a luat de iarbă de vreun an – petrece atât de nebunește că pune frăția într-o lumină foarte proastă, iar ei habar n-au.

- Nu ești îngrijorat pentru el?

A ridicat din umeri.

- Notele lui sunt încă decente. E doar plictisit. De altfel, nu e copilul *meu*.

- Dar e fratele tău mai mic.

Nu înțelegeam relațiile dintre frați decât în teorie, de vreme ce eu nu aveam vreunul, dar presupuneam, logic, că acestea ar fi implicat un oarecare simț al responsabilității. Kennedy părea să nu simtă așa ceva.

- N-ar asculta nimic din ce-i spun eu.

- De unde știi? am stăruit.

A oftat.

- Nu știi. Poate pentru că n-a făcut-o niciodată până acum. Ei, haide. Vino, mâine. O să vin să te iau înainte de unu. O să fie mai bine decât... orice chestie congelată ai plănuit tu să gătești la microunde, nu?

Mi-am dat ochii peste cap, iar el a chicotit.

- Tot nu înțeleg de ce nu le-ai spus și lor. A trecut mai bine de o lună. Din nou, ridicare din umeri.

- Nu știi. Poate pentru că știu cât de mult te iubește familia mea.

Asta era o tâmpenie. Mi-am înălțat o sprânceană, iar el a râs.

- Okay, păi, erau obișnuiți cu tine – obișnuiți cu *noi*. Bănuiesc că tu le-ai zis alor tăi?

Mi-am strâns degetele picioarelor pe marmura rece, fiindcă gerul de afară pătrunsese pe hol.

- I-am spus mamei. Presupun că ea i-a spus tatei. Au părut vag supărați, deși nu știu dacă supărarea le-a fost pricinuită de tine, pentru că m-ai părăsit, sau de mine, pentru că n-am reușit să te păstrez.

Îmi venea să-mi trag una pentru cuvintele mele descurajate, care făceau să sune de parcă plângeam după el.

În realitate, mama și cu mine reînviaserăm cearta pe care o avuseserăm când îi spusese prima oară planurile mele de colegiu. Ea nu fusese de acord, protestând că fetele deștepte își croiesc propriul drum de educație; nu îi urmează pe iubiții lor din liceu la colegiu.

„Dar tu faci cum vrei. Ca întotdeauna, zisese ea, ieșind cu pași mari din camera mea.“

Apoi nu mai discutaserăm despre asta, până când Kennedy mă părăsise.

„Bănuiesc că nu mai are niciun rost acum să-ți atrag atenția că am avut dreptate în privința lui, oftase ea la telefon. Ca și în privința deciziei tale necugetate de te duce după el acolo.“

Ori de câte ori părea că am câștigat o dispută, mama spunea ceva de genul „Până și un ceas stricat arată ora exactă de două ori pe zi“.

Îi aruncasem înapoi acest crâmpei de înțelepciune în față și, la fel cum făcuse când îi anunțasem planurile mele de colegiu, ea oftase prelung, de parcă eu aș fi fost fără speranță obtuză, și abandonase subiectul.

Habar n-avuse ea, în momentul acela, că eram absolut de acord cu ea, pentru prima oară. Să-l urmez pe iubitul meu la colegiul ales de el fusese probabil cel mai inept lucru pe care-l făcusem vreodată.

Kennedy rămăsese cu degetele mari agățate de găicile curelei pantalonilor, arătând spășit.

- Presupun că nu ai planuri de-a merge la masă cu familia Dahliei sau a

lui Jillian, altminteri mi-ai fi spus.

Preferând să aștept până după festivitățile de sărbători, nu le sunasem încă pe prietenele mele din liceu ca să le anunț că sunt acasă. Jillian căzuse la examene și se retrăsese de la Universitatea de Stat Louisiana, la sfârșitul primului an, după care se mutase acasă, se pregătise pentru management la Forever 21 și se angajase la un tip care conducea un mic magazin de bijuterii. Dahlia era în al doilea său an de program de pregătire ca asistentă, la Oklahoma. Ne distanțaserăm una de alta, după absolvire. Era ciudat, cât de deconectată mă simțeam acum de ele, deși fuseserăm nedespărțite patru ani de liceu.

Acum Dahlia avea propriii elevi, viitori asistenți, într-un stat învecinat, iar Jillian avea o șuviță albastră în păr, un job cu program normal și un logodnic. Amândouă fuseseră șocate când Kennedy și cu mine ne despărțiserăm. Ele fuseseră printre primele care sunaseră, să mă consoleze – sau să încerce, chiar dacă nu ne mai văzuserăm de mai bine de un an. Și sperasem că ne-am putea petrece timpul împreună și, cu oarecare șansă, să *nu* discutăm despre Kennedy până la saturație.

- Nu am planuri cu nimeni. M-am gândit că ar fi plăcut să fiu acasă *singură*.

Am accentuat ultimul cuvânt, uitându-mă drept la el.

- Nu se poate să fii singură cuc de Ziua Recunoștinței.

Am urât mila care se ghicea sub aserțiunea lui și m-am uitat urât la el.

- Ba da, eu pot.

Ochii lui verzi îmi cercetau fața.

- Da, tu poți, a încuviințat el. Dar n-ai niciun motiv s-o faci. Putem fi prieteni, nu-i așa? Tu ai fost întotdeauna importantă pentru mine. Știi asta.

Ba uite că nu știam deloc asta. Dar dacă spuneam nu, dacă insistam să rămân în casa părinților mei singură și să mănânc pateu de curcan la microunde de Ziua Recunoștinței, ar fi părut că sufăr în continuare după el. Că sunt atât de afectată încât nu pot îndura să-i fiu în preajmă.

- Bine, am zis, regretând aproape instantaneu.

•••••

- Deci tu și neisprăvitul de frate-meu sunteți iar împreună sau cum? m-a întrebat Carter, pe sub barbă.

Dacă n-ar fi fost atât de mare, Carter ar fi fost o copie la indigo a fratelui său mai în vârstă – aceiași ochi verzi și ciuf de păr blond-murdar. Dar în timp ce Kennedy era înalt și zvelt, Carter crescuse de aceeași înălțime, dar

cu talia și mușchii unui fundaș de fotbal american. Stiindu-l de când era un țâr de paisprezece ani – pe când Kennedy încă îl mai domina – transformarea lui era amuțitoare. Mi-l aminteam ca pe un băiat tăcut, încruntat, eclipsat de fratele lui mai mare. În mod cert se încheiase cu faza asta.

Puneam tacâmurile la masă și, la întrebarea lui, am aruncat o privire în spatele nostru, ușurată că nu era nimeni prin preajmă să ne audă.

- Nu.

El venea în urma mea, așezând furculițele peste șervetele pe care le împătuream eu.

- Foarte rău pentru el.

Am făcut puțin ochii mari de surpriză la asta și, când m-am uitat la el, a zâmbit afectat.

- Ce? Toată lumea poate să vadă că tu ești prea bună pentru el. Deci, de ce ești aici?

- Mm, mulțumesc. Și, pentru că părinții mei s-au dus la Breckenridge.

S-a dat înapoi, uluit.

- Futu-i, vorbești serios? Și eu care credeam că părinții mei sunt cei mai mari ticăloși din oraș!

Nu m-am putut abține să nu rânjesc, deși m-am înfrânat cât mi-a stat în puteri. Carter păruse întotdeauna greu de controlat și, emoțional, era total paralel cu familia lui logică, rațională. Nu mă gândisem niciodată cât de străin trebuie să se fi simțit împreună cu ei – impetuosul copil mijlociu al familiei, între Kennedy și sora lor mai mică, Reagan, care dădea impresia că fusese născută contabilă de treizeci de ani.

- Limbajul, Carter, a zis Kennedy, venind de după colț.

- Du-te dracu', Kennedy, a replicat Carter, fără să ezite o clipă.

Să-mi rețin în continuare reacția a fost imposibil. Îmi încleștasem maxilarul în eforturi, dar un pufnet de răs tot mi-a scăpat, ceea ce mi-a adus răsplata unui zâmbet larg, luminos, din partea lui Carter. Mi-a făcut cu ochiul înainte s-o șteargă la bucătărie s-o ajute pe mama lui. M-am uitat în urma lui, imaginându-mi că biete de fete de la fostul meu liceu trebuie să leșine pe lângă vestiare când trece el pe acolo.

Kennedy se încruntase.

- Ce s-a întâmplat cu „nu-i copilul meu“? am întrebat, așezând ultima lingură înainte să mă întorc spre el. E okay să-l cerți pentru c-a scăpat bomba cuvântului F, dar să te speli pe mâini când e vorba de a-l ajuta să scape de așa-numita problemă cu drogurile?

În mod clar o căutasem cu lumânarea. Dezbateră cu Kennedy era

imposibil de câștigat.

Și-a înclinat capul.

- Bună observație.

Am clipit nedumerită, gândindu-mă că băieții Moore aveau să mă șocheze până la moarte, cât timp voi sta în oraș.

Grant și Bev Moore erau pe cât de orbi făgăduise Kennedy. N-au părut să detecteze aerul forțat dintre fiul lor și mine în cele patru ceasuri petrecute la ei sau absența obișnuitei noastre afișări publice a afecțiunii. El nu și-a sprijinit un braț pe speteaza scaunului meu în timpul mesei și, deși mi-a ținut scaunul când m-am așezat – cum fusese educat s-o facă –, nu m-a sărutat pe obraz, nici nu mi-a luat mâna. Când Regan și-a mijit ochii ei pătrunzători de treisprezece ani la noi, m-am prefăcut că nu observ că ne examinează. Carter, firește, se holba și flirta cu mine scandalos, încercând să mă facă să râd și enervându-și fratele. A reușit în ambele intenții, în vreme ce părinții lui n-au remarcat nimic.

Fără să mă atingă, cu excepția piciorului lipit de al meu. Kennedy și cu mine am stat unul lângă altul urmărind un meci de fotbal pe un ecran plat cât peretele, care l-a ambalat pe Carter atât de tare, încât s-a ridicat furios în picioare și a înjurat spre ecran în vreo două rânduri, pentru care întreaga familie – toți patru – l-au muștrat cu calm. A doua oară, a și ieșit furtunos din cameră și n-a mai apărut vreo câteva minute. După modul în care și flexa mâna când s-a întors, am avut senzația că se dusese la baie și își luase o doză.

De îndată ce Kennedy a tras mașina pe aleea din fața casei mele, am sărit din mașină, i-am mulțumit pentru invitație și i-am dat clar de înțeles că mă duceam înăuntru singură. El a zâmbit crispat.

- Ar trebui să ne vedem sâmbătă. O să-ți dau un telefon.

Din fericire, n-a făcut niciun gest să iasă din mașină.

Ca și când n-ar fi sugerat nimic, i-am mulțumit din nou și i-am spus la revedere. Odată ajunsă înăuntru, l-am urmărit de după draperie. S-a uitat gânditor la ușa închisă a casei cam vreo un minut, înainte să-și scoată telefonul și să sune pe cineva, în timp ce ieșea cu spatele de pe alee.

•••••

După ce mi-am făcut planuri pentru vineri seara cu Dahlia și Jillian, am exersat la contrabas în living, până când întrerupătorul tempotizat al lămpii s-a stins chiar înainte de ora 11. Chicotind pe întuneric, mi-am sprijinit instrumentul de perete, pe pipăite, și am pus arcușul pe un raft de

cărți din apropiere. Ecranul telefonului s-a luminat pe stativ, semnalând un mesaj, și am stat pe întuneric, citind și răspunzând.

Lucas: Când te întorci în campus?

Eu: Probabil duminică. Tu?

Lucas: Sâmbătă.

Eu: Dramă familială?

Lucas: Nu. Prietenul cu mașina trebuie să se întoarcă atunci.

Anunță-mă dacă te întorci mai devreme. Vreau să te văd.

Trebuie să te mai desenez o dată.

Eu: Oh?

Lucas: Am făcut vreo câteva schițe din memorie, dar nu seamănă.

Nu reușesc să prind forma maxilarului. Linia gâtului.

Și buzele tale. Trebuie să petrec mai mult timp uitându-mă la ele și mai puțin timp gustându-le.

Eu: Nu pot spune că sunt de acord cu ideea.

Lucas: Mai mult din amândouă, atunci. Dă-mi mesaj când te întorci.

Okay, deci se zisese cu somnul.

Am citit din nou textul, în vreme ce amintiri ascunse despre buzele lui pe ale mele mi se încolăceau prin minte, ațâțând mici flăcări de dorință, care până la urmă au crescut și au început să transforme totul în lavă, când amintirile mele din noaptea de sâmbătă au ajuns să se deruleze în toate detaliile grafice. Stând pe întuneric, am închis ochii.

Ar fi trebuit să mă simt jignită sau cel puțin neîncrezătoare în ceea ce-l privea pe Lucas/Landon, dar după ce încercasem să-mi adun niște indignare pentru păcatul omisiunii lui, pur și simplu am eşuat. Mi-am spus că eram supraîncărcată de resentimente din pricina lui Kennedy și a lui Buck, și că, prin comparație, Lucas părea mai degrabă o enigmă decât un risc. Planul meu pentru el, la urma urmei, fusese să-l folosesc pentru refacere, *Operațiunea Faza Băiat Rău*, și că nu era ca și când aş fi fost absolut disponibilă pentru asta.

Încercând să prind un fir pentru gândurile mele volatile, am luat o sticlă de apă din frigider și am urcat în dormitorul meu, singura încăpere încă luminată din toată casa.

Când mi-am verificat e-mailul, am văzut că era unul nou de la LMaxfield printre ofertele de credit și informațiile despre diverse servicii, iar inima mi-a tresărit. Îl trimisese în după-amiaza asta, cu câteva ore înainte de schimbul nostru de mesaje pe telefon. Departe de școală, începusem să fac

legătura dintre preparatorul meu și Lucas – acel Lucas care îmi vorbea din spatele acestui alter ego Landon. Voiam să știu de ce, dar nu voiam să întreb – voiam să-mi spună el.

Jacqueline,

Am descoperit că Momeli & Unelte de pescuit și-a adăugat o cafenea și internet, laolaltă cu un nou nume promovând aceste achiziții novatoare. Joe (proprietarul) nu s-a ostenit să creeze o firmă nouă cu totul – doar a adăugat o placă văruiată lângă cea veche. Acum pe firma pictată de mână scrie: Momeli & Unelte de pescuit, iar sub „Cafenea“ scrie „& internet”.

Au trei mese minuscule și vreo două fotolii mătăhăloase, tapițate cu flori – ca un Starbucks, în caz că l-ai decora cu mobilier second-hand de la vreo bunică. Este singurul local deschis azi în oraș, așa că e ticsit. Cafeaua nu e chiar oribilă, dar asta este cea mai bună recomandare pe care pot s-o fac cu mâna pe inimă. Și, previzibil, tot localul trăsnește a pește, ceea ce știrbește oarecum ambianța de bistrou intenționată.

Ai petrecut ziua așa cum ai plănuit?

Îți încui casa și îți armezi alarma în fiecare noapte, nu-i așa? Nu vreau să te jignesc, dar tu ai spus că vei fi singură acasă.

LM

Landon,

Da, sunt foarte pricepută la încuiat totul noaptea. Capodopera de sistem de alarmă e întru totul funcțională. (Și nu sunt jignită. Apreciez grija.)

Mi-am petrecut ziua la fostul meu iubit acasă. Părinții lui nu știu că ne-am despărțit – el nu le-a spus, din nu știu ce motiv. A fost stingheritor. Nu știu de ce l-am lăsat să mă convingă să merg. Vrea să mă vadă și sâmbătă, ca să „vorbit”. S-ar putea să mă întorc în campus mai devreme. Nu m-am hotărât încă.

Măine, mă văd cu prietenele mele, așa că o să fie mai amuzant.

Dar familia ta? Voi ce-ați făcut?

JW

Nu puteam fi sigură când avea să-mi vadă răspunsul, de vreme ce pentru asta trebuia să se ducă la Momeli & Unelte de pescuit & Cafenea & Internet. După o noapte zbuciumată – una care s-a scurs pe lângă mine, lăsându-mă mai obosită decât eram când începuse – am făcut o cafea și am intrat pe e-mailul școlii mele. Deloc surprinzător, nu era nicio veste de la LMaxfield în inbox. M-am gândit să-i trimit un mesaj pe telefon lui

Lucas, dar ce era să-i spun? Că mă sucisem și mă răsucisem în pat toată noaptea, gândindu-mă la mâinile lui pe corpul meu?

Capitolul 15

Când m-am oprit să pun benzină, la jumătatea drumului spre campus, i-am trimis lui Kennedy un mesaj, spunându-i că mă hotărâsem să mă întorc mai devreme.

Telefonul a început să sune mai înainte de a intra din nou pe autostradă. Kennedy. Am tras aer în piept și am deschis radioul înainte de a răspunde.

- Ai plecat deja? Credeam că pleci mâine. Mă gândeam că o să stăm de vorbă în seara asta.

Am oftat, vrând să mă dau cu capul de volan, ceea ce nu era cea mai bună idee când conduceai cu o sută zece la oră.

- Nu înțeleg despre ce vrei să vorbim, Kennedy.

M-am întrebat dacă el fusese orb în nenumăratele dăți când eu fusesem gata și dornică să vorbim și m-am gândit la multitudinea de șanse pe care le ignorase, nepăsător.

- Cred că am făcut o greșală, Jackie.

Interpretând greșit tăcerea mea uluită, a adăugat:

- Vreau să spun Jacqueline. Iertare, cred c-o să-mi mai ia un timp...

- Cum adică ai făcut o greșală?

- Cu noi. Despărțindu-ne.

Am tăcut din nou, cuvintele refuzând să se dezlipească de cerul gurii, le-am înghițit la loc. Evitasem bârfa campusului cât putusem de mult, dar auzisem și văzusem destul ca să știu că, în săptămânile pe care le petrecuserăm despărțiți, Kennedy nu fusese un sfânt. De asemenea, nu dusesse lipsă de participante dornice. Dar fetele gata să împartă patul cu tine nu sunt totuna cu fetele gata să-ți înghită accesele din senin de proastă-dispoziție, să-ți asculte amănunțitele tale opinii juridice, ori să-ți sprijine țelurile vieții așa cum ar face-o cineva care te iubește. Nu – asta fusese rolul meu. Și fusesem concediată.

- De ce?

El a oftat și mi-am imaginat ceea ce știam că făcea – se uita fix în tavan, dându-și cu degetele părul de pe frunte pe spate și lăsându-și mâna acolo, cu cotul îndoit. Nu putea ascunde faptul că era afectat, nici măcar la telefon.

- De ce am făcut o greșeală sau de ce cred că a fost o greșeală?

Și eu știam că a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare era un mijloc de a câștiga timp, cât să se gândească la o soluție de ieșire dintr-o situație dificilă.

- Conversația asta ar fi fost mai ușor de purtat în persoană...

- Am fost împreună trei ani, iar tu te-ai despărțit pur și simplu de mine... fără nici măcar... n-a existat niciun motiv...

M-am bâlbâit. M-am oprit din vorbă și am tras adânc aer în piept.

- Poate că n-a fost o greșeală.

- Cum poți spune asta?

Avea tupeul să se prefacă rănit.

- Oh, nu știu, i-am retezat-o eu. O pot spune la fel de franc așa cum tu ai rupt relația, în primul rând.

- Jackie...

Am scrâșnit din dinți.

- *Nu îmi mai spune așa.*

El a tăcut și tot ce-am mai auzit a fost zgomotul drumului, în timp ce camioneta mea înghițea kilometri de nimic dintre ultimul oraș și următorul. Majoritatea câmpurilor de pe o parte și de cealaltă a drumului erau lipsite de activitate, în perioada asta a anului, dar o uriașă secerătoare verde își croia drum printr-un lan de bumbac și m-am uitat lung la ea. Indiferent ce li se întâmpla oamenilor, ca individualități, în alte părți viața își vedea de drum. Prima oară când Kennedy mă sărutase, de bună seamă că, în același timp, alți oameni se despărțiseră. Și în noaptea în care Kennedy îmi frânsese inima, în altă parte – poate chiar acolo, în căminul meu, alți oameni se îndrăgosteau.

- Jacqueline, nu știu ce-ai vrea să-ți spun.

În numai câteva secunde, trecusem printr-un orașel care se lăuda cu un mall destul de mare și mai nimic altceva. Fiecare kilometru mă îndepărta de Kennedy. Și mă apropia de Lucas. M-a tulburat ideea că Lucas era cineva la care să mă duc, până când mi-am dat seama că el fusese zona de siguranță pentru mine din clipa în care ne întâlniserăm.

- Nimic, i-am răspuns eu. Nu vreau să spui nimic.

Fostul meu iubit avea destulă minte să știe când ajungea la o fundătură.

Mi-a mulțumit pentru că venisem joi și mi-a spus că vom ține legătura odată ce va ajunge înapoi, în campus, ceea ce eu nu i-am confirmat.

•••••

Jacqueline,

Sună ca și când te-ar vrea înapoi sau, cel puțin, vrea ceva mai mult decât prietenie. Întrebarea e tu ce vrei?

Familia mea înseamnă doar tata și cu mine. Am avut invitați prieteni vechi de Ziua Recunoștinței, așa că a fost mai vorbăreț decât ar fi fost altfel. Când suntem numai noi doi în casa aia, trec ore fără să ne vorbim. Dacă nu pui la socoteală chestiile ca „scuză-mă“ și „dă-mi sarea“, tăcerea poate ține toată ziua.

Tata are o barcă de pescuit închiriată. Nu e prea mare activitate în perioada asta a anului în golf, deși el aranjează ieșiri la pescuit în larg sau plimbări pentru observarea păsărilor locului în timpul iernii. Programase una pentru azi, așa că ne-am luat la revedere pe la 5 a.m., și iată-mă, înapoi la locuința mea, imediat după prânz.

LM

Lucas era la zece minute distanță de mine. M-am luptat cu dorința de a-i trimite un mesaj pe telefon și a-i spune că și eu mă întorsesem. Știam că nu voi putea susține bătălia asta prea mult.

Mi-am desfăcut bagajul și mi-am spălat rufe. Mașinile de la etajul nostru erau foarte libere, de vreme ce doar câteva ne întorseserăm, însă nu la fel aveau să stea lucrurile mâine, când toată lumea avea să fie înapoi. Îmi alesesem programe de spălat care să nu mă silească să urc sau să cobor. Ocolirea completă a scării de serviciu devenise unul dintre fixismele mele. N-aș mai fi intrat acolo cu niciun chip, nici măcar cu un grup. Subterfugiul meu a ținut cu toată lumea, mai puțin cu Erin, care mă privise cu atenție a doua oară când am recurs la „Am uitat ceva în cameră – ne întâlnim la parter“.

Într-o seară, mă întrebasese direct:

„Ti-e frică să intri în casa scărilor, este?“

Îmi dădeam cu lac roșu-sângeriu pe unghiile de la picioare și m-am uitat îndeaproape la pensulă, încercând să-mi țin mâna să nu tremure. *Începi de la cuticulă, dai în sus. Începi de la cuticulă, dai în sus.*

„Ție nu ți-ar fi?“

„Ba da“, răspunsese ea.

În următoarea ocazie, a fost Erin cea care a spus:
„Oh, la dracu’, mi-am uitat poșeta în cameră. J, vino să-mi descui și mie, vrei?”

Întorcându-se spre celelalte, zisese:
„Hei, ne vedem la parter peste cinci minute.”

Eu: M-am întors.

Lucas: Parcă spuneai că vii abia mâine.

Eu: M-am răzgândit.

Lucas: Văd. Liberă în seara asta?

Eu: Da.

Lucas: Cina?

Eu: Da.

Lucas: Vin să te iau la 7.

- Nu mi-a mai gătit niciodată un băiat.

Lucas zâmbea din partea cealaltă a bufelului, tocând legume crude și stropindu-le cu un amestec pe care tocmai îl terminase de preparat.

- Bine. Dar nu te aștepta la cine știe ce.

A răsturnat ingredientele pe o bucată de folie, pe care a rulat-o și a pus-o la cuptor, cu restul cinei.

Am adulmecat.

- Mmm, nu, miroase bine. Și tu arăți de parcă ai ști ce faci acolo. Mă tem că așteptările mele sunt anormal de ridicate.

A potrivit cronometrul, s-a spălat și s-a șters pe mâini, apoi a venit la mine, luându-mă de mână și conducându-mă spre sofa.

- Avem un sfert de oră.

Am stat unul lângă altul, iar el mi-a examinat mâna, trecându-și vârful degetelor reci peste unghiile mele tăiate din scurt ca să nu mă încurce când cântam la contrabas, și mângâindu-mi cu degetul mare dosul palmei.

Întorcând-o blând, și-a plimbat degetul arătător în sus și-n jos, prin văile sensibile dintre degetele mele. A desenat o spirală în palma mea, mișcându-se încet spre centru, și-am rămas hipnotizată, urmărindu-l și simțindu-l atingându-mă atât de ușor.

Degetele lui s-au strecurat printre ale mele, palmă peste palmă, și apoi a întins brațele ca să mă aducă la el în poală, cu buzele la baza gâtului meu. Mai târziu când cronometrul a sunat alarma, nu mai eram în stare să-l aud.

Mâncarea pe care o preparase era învelită în folie, în pachete individuale – legume, cartofi copti și ton roșu pe care-l prinsese el cu două zile în

urmă. Francis a miorlăit ca o sireună de pompieri până și-a primi porția de pește.

- Deci, bănuiesc că ești obișnuit să gătești pentru unul? am întrebat, când ne-am îndreptat spre măsuța împinsă lângă singurul perete gol.

El a încuviințat.

- În ultimii trei ani sau pe-aproape. Înainte de asta, găteam pentru doi.

- Tu găteai? Nu mama sau tatăl tău?

Și-a dres glasul, înfigându furculița într-un cartof.

- Mama a murit când aveam treisprezece ani. Înainte de asta, da, ea gătea. După... ei bine, am avut de ales fie să învăț să gătesc, fie să trăiesc doar din pâine prăjită și pește – cum bănuiesc că face tata când nu sunt eu acasă, deși încerc să-l fac să-și mai cumpere fructe sau ceva legume, din când în când.

Oh. Povestea asta se potrivea cu a lui Landon – locuia cu tata, fără alți frați – și trebuie să fi fost și el conștient de asta. Pe de altă parte, era un băiat care își pierduse devreme mama, și eram prea conștientă de asta ca să-l acuz de duplicitate chiar în momentul ăla.

- Îmi pare rău.

El a dat din cap o dată, dar nu mi-a mai oferit alte amănunte.

După ce am mâncat, a lăsat motanul să iasă afară, apoi s-a întors la masă și m-a luat de mână, conducându-mă în dormitorul lui. Ne-am așezat pe o parte, în mijlocul patului, față în față, fără să vorbim. Atingerea lui era aproape imposibil de ușoară, o șoptă pe obrazul meu, coborând pe gât și ajungând la nasturii bluzei albe pe care o alesesem, nasturi pe care i-a descheiat, unul după altul. Dând-o la o parte de pe umărul meu, mi-a atins pielea cu buzele și atunci am închis ochii și am oftat. Măinile mele și-au făcut loc pe sub cămașa lui, până când el s-a ridicat în capul oaselor, a scos-o peste cap și a aruncat-o dintr-o singură mișcare, întinzându-se peste mine și sărutându-mă.

Gura lui era provocatoare, buzele lui le deschideau pe ale mele, limba lui pătrundea în gura mea. Mi s-a părut că simt cum îl străbate un fior când mâna mea l-a strâns de locul de pe șold unde avea scrise versurile. M-a întors deasupra lui și mi-a dat jos bluza și de pe umărul celălalt, lăsându-o așa, pe jumătate scoasă, în vreme ce el și-a mutat atenția asupra zonei de deasupra sutienului meu de culoarea pielii, întregul meu trup încordându-se, ca încărcat de o energie statică, atras spre al lui.

Fără întrebări sau explicații, s-a oprit la limita pe care o stabilisem eu săptămâna trecută. Conversația se reducea la *acolo*, și *Doamne*, și *oh*. Și apoi nimic decât mormăituri, gemete și sunete neinteligibile, care nu

puteau fi interpretate decât ca *da, da, da*.

- Ar trebui să te duc înapoi acasă.

Vocea îi era răgușită. Nu mai vorbiserăm de cel puțin o oră. Ceasul de pe biroul lui arăta că timpul se scursese către miezul nopții.

Mi-a întins sutienul, pe care mi-l dăduse jos, el punându-și din nou cămașa, peste cap. Când m-am ridicat, mi-a ținut bluza, iar eu mi-am strecurat mâinile pe mâneci, după care m-a întors spre el, încheindu-mi nasturii și aplecându-se să mă sărute când a terminat, ținându-mi fața între palme.

Ajunși afară, m-am oprit lângă motocicletă lui, punându-mi mănușile, când ușa din spatele casei din fundul curții s-a deschis și a ieșit un bărbat, ținând un sac de gunoi. Omul a deschis capacul containerului și a aruncat sacul. În timp ce el făcea drumul înapoi, am observat că Lucas încremenise, urmărindu-l. De parcă i-ar fi simțit privirile, bărbatul s-a oprit sub conul de lumină de la ușa din spate și s-a întors către noi.

Era dr. Heller.

- Landon? a zis el și niciunul dintre noi nu s-a mișcat și nu i-a răspuns. Jacqueline? a adăugat el, derutat.

Deodată, a părut să-și dea seama ce oră era și că noi doi tocmai ieșiserăm din apartamentul chiriașului său. Nu putea exista nicio scuză de pregătire sau studiu – nu că în cazul acesta ar fi fost potrivit să ne întâlnim în apartamentul lui pentru meditații, indiferent ce oră ar fi fost.

Un lung moment, niciunul dintre noi nu a zis nimic, după care umerii profesorului s-au lăsat în jos. A oftat și l-a țintuit pe Lucas cu o expresie hotărâtă.

- Va trebui să vii până la mine, în bucătărie, când te întorci. Nu mai mult de treizeci de minute, te rog.

Mâinile lui Lucas țineau strâns casca. A încuviințat, scurt, din cap spre dr. Heller, înainte de a și-o pune pe cap. Întorcându-se să se asigure că mi-o legasem și eu pe a mea corect, ochii ni s-au întâlnit o clipă, dar n-a zis nimic și nici eu. În timpul călătoriei de zece minute până la cămin, n-a avut loc nicio explicație. Niciun cuvânt magic, nicio scuză pentru minciunile lui. Nu mă puteam gândi la nimic de spus sau de făcut, în afară decât să-l aștept să-mi spună el de ce.

Am ajuns și m-am dat jos din spatele lui, scoțându-mi cu stângăcie casca și desfăcându-mi părul cu mâna înmănușată. Continuând să stea pe motocicletă, și-a scos și el casca, punându-le pe amândouă pe șa, de parcă n-ar fi avut niciun gând să o mai pună la loc pe a lui. Când l-am privit în față, el se uita la mâinile lui, strânse pe coarnele largi ale motocicletei.

- Știi deja, nu-i așa?

Vocea îi era joasă, dar nu-mi dădeam seama ce gândea.

- Da.

Și-a ridicat ochii la mine, încruntându-se și căutându-i pe-ai mei.

- De ce n-ai spus nimic?

- De ce n-ai spus tu? i-am replicat.

Nu voiam să răspund la întrebări. Voiam să mi se răspundă la întrebările mele și eram cu capsă pusă pentru că mă făcea să i le pun.

- Deci numele tău e Landon? Dar Ralph îți spune Lucas. Și fata aia... și alții îți spun Lucas. Așadar, care dintre ele e?

Și-a coborât privirea către mâinile lui o clipă, iar mânia s-a umflat ca un balon pe sub coastele mele. Părea să decidă ce să-mi spună și ce să nu. Harley-ul torcea ușor, gata să se lanseze ca o rachetă în secunda în care i se comanda.

- Amândouă. Landon e primul meu nume. Lucas e cel mijlociu.

Trec drept Lucas... acum. Dar Charles – dr. Heller – mă știe de mult timp. Încă îmi mai spune Landon.

Ochii lui s-au întors spre mine.

- Cred că știi cât de greu e să-i faci pe oameni să nu te mai numească așa cum te-au numit dintotdeauna.

Foarte logic. Totul. Mai puțin partea în care s-a prefăcut față de mine că ar fi doi tipi diferiți.

- Ai fi putut să-mi spui. N-ai făcut-o. M-ai *mințit*.

A oprit motocicletă și s-a dat jos, stând în fața mea și apucându-mă de umeri.

- Nu te-am mințit niciodată. Tu ai făcut supoziții – bazându-te pe cum îmi spunea Ch... dr. Heller. Uită-te prin e-mailurile noastre. Eu nu m-am semnat niciodată Landon.

Mi-am desprins umerii din strânsoarea lui.

- Dar m-ai lăsat să-ți spun Landon.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp, dar continua să se uite intens la mine, făcându-mă să nu mă mișc.

- Ai dreptate, e vina mea. Și îmi pare rău. Te-am vrut, iar asta nu se putea întâmpla ca Landon. Orice fel de relație dintre noi e împotriva regulamentului, iar eu l-am încălcat.

Am înghițit cu greu, luptându-mă să nu izbucnesc. Am auzit și ce nu spusese, totuși. Îmi spusese că se terminase, asta fusese. Groaznică realitate a părăsirii pe care Kennedy o începuse cu câteva săptămâni înainte m-a năpădit iarăși ca și când s-ar fi rupt un baraj și, fără veste,

m-am trezit înecându-mă în el. Părinții mei mă părăsiseră. Kennedy mă părăsise, prietenele mele, în afară de Erin și Maggie, mă părăsiseră. Iar acum și Lucas – și Landon. Două relații diferite, care amândouă deveniseră importante.

- Deci tocmai s-a terminat.

M-a țintuit cu privirea și n-aș fi putut s-o simt mai clar nici dacă și-ar fi trecut degetele peste fața mea.

- Altminteri, ar putea fi în joc notele tale. O să-mi asum toată responsabilitatea pentru asta, acum, la întoarcere; Dr. Heller n-o să te considere pe tine vinovată.

- Deci tocmai s-a terminat, am repetat eu.

- Da, a zis el.

M-am întors și-am intrat în cămin, și n-am auzit motorul Harley-ului repornind decât abia când am pus piciorul pe prima treaptă a scării.

Capitolul 16

- Domnișoară Wallace, te rog să vii o clipă, să vorbim după oră.

Mi-am ridicat ochii și am văzut privirea profesorului Heller ațintită asupra mea, la sfârșitul prelegerii de luni; am dat din cap, încuviințând.

- O-oooh, a zis Benji. Tu, mică provocatoare de scandal.

Zâmbetul i s-a șters la vederea feței mele.

- Ce s-a întâmplat? Nu ești, de fapt, în bucluc, nu-i așa?

A aruncat o privire în spatele sălii, fixând-o asupra singurului motiv pentru care aș fi putut avea probleme cu profesorul.

- A aflat cumva despre... știi tu?

A înclinat capul spre Lucas.

- Da.

Făcând ochii mari, și-a coborât vocea.

- Oh, *rahat*, vorbești serios? Cum?

Am clătinat din cap.

- Nu contează. A aflat și s-a terminat.

Strângând din buze, și-a îndesat caietul în rucsac și a oftat.

- Măi, să fie. Îmi pare rău.

Ochii lui ca aluna erau plini de compătimire.

- Pot să fac ceva?

Am clătinat din nou din cap, simțind nevoia să schimb discuția.

- O să fiu bine. Cum a mers cu dezvăluirea?

Zâmbind larg, și-a desfăcut brațele în lături.

- După cum vezi, sunt încă întreg, cu toate părțile esențiale responsabile de situație.

Și-a jucat sprâncenele, aruncându-și rucsacul pe umăr, după ce i-am dat un brânci prietenesc.

- A fost bine. Să dăm totul pe față a fost așa o ușurare – pentru amândoi, cred.

- Bine.

Mă bucuram pentru el, deși eu nu avusesem aceeași experiență cu recentele întâmplări. Nu voiam să mă uit spre Lucas. El își ținuse ochii pironiți în caietul lui de schițe când intrasem în sală, hotărât să nici nu privească măcar la mine.

- Bună, Jacqueline.

Kennedy mi-a zâmbit când am intrat pe culoarul de trecere dintre bănci, de parcă ar fi fost mândru de el pentru că în sfârșit își amintise cum mă cheamă.

- Bună, i-am răspuns, strecurându-mă pe lângă el pe drumul spre catedra sălii de curs.

Când m-am oprit pe ultima treaptă, dr. Heller și-a ridicat privirea peste capetele studenților strânși în jurul lui și mi-a cerut să vin, după-amiază, în orele lui de birou, să-mi iau lucrarea. Expresia lui impasibilă spunea că nu era o invitație, ci mai degrabă o directivă. Cu fața arzând, i-am răspuns că voi fi acolo.

•••••

- N-ai făcut nimic rău, așa că n-ai de ce să-ți faci griji. Probabil vrea doar să se asigure că Lucas-Landon-Sideshow Bob sau cine naiba o fi el n-a profitat de tine.

Am apreciat încurajările lui Erin, oricât de eronate ar fi fost.

Lăsându-mă pe spate în patul meu, cu picioarele încălțate în ghete atârând dincolo de margine, m-am uitat la pătratul de cer plumburiu

vizibil pe singura noastră fereastră de 1.30 pe 1.30. Chiar și în camera supraîncălzită, tremuram. Erin și cu mine descoperiserăm iarna trecută că vechea centrală de încălzire pompa aer cald în micuța noastră colivie până când o prefăcea în saună, ca pe urmă să se oprească și să-și reia o lentă răcire până la congelare, înainte de a porni iarăși sauna. Mă miram cum de nu sfârșiserăm amândouă cu pneumonie până în februarie.

- *Landon* a fost un preparator ireprosabil. Ce s-a întâmplat între *Lucas* și mine nu e treaba nimănui.

- Decât a mea, a glumit Erin.

Mi-am întors capul și am zâmbit pe jumătate:

- Decât a ta.

Ea-și adăuga tușele finale pe un poster acoperit în poleială, cu tema asociației studentelor.

- La ce oră trebuie să fii acolo?

- Între 3:30 și 4:30.

- Mai bine o ștergi. Eu o să mă duc la lucru de îndată ce termin chestia asta. Dă-mi un mesaj pe telefon și spune-mi dacă e nevoie să tăbăcesc fundul cuiva. Nu uita – mâine mergem să ne cumpărăm rochiile pentru petrecerea de weekendul ăsta.

Abilitatea colegei mele de cameră de a schimba rapid subiectele era legendară.

- Nu uit.

•••••

Dr. Heller m-a privit din partea cealaltă a biroului său pentru a doua oară semestrul ăsta, și am făcut eforturi să nu mă foiesc în scaun. Nu fusesem niciodată un copil care să-și atragă nemulțumirea profesorilor; să fiu de două ori în această postură la interval de câteva săptămâni era incredibil.

El nu se mai uitase la mine de când mă invitase să iau loc. Scotocind printr-un teanc de dosare și hârtii, a scos proiectul meu, murmurând un:

- A-ha.

Mâinile mi s-au încleștat una de alta în poală, în timp ce el citea atent, răsfoind foile capsate. M-am întrebat dacă scrisese deja nota pe proiect sau dacă ceea ce spuneam sau nu spuneam în următoarele minute avea s-o influențeze.

Și-a dres glasul și am tresărit.

- Am vorbit cu domnul Maxfield, pe care presupun că îl cunoști.

Am tras emoționată aer în piept.

- Nu, domnule. N-am vorbit niciodată.

Sprâncenele i s-au ridicat, făcând ochii mari.

- Înțeleg.

S-a încruntat, ca și când ar fi fost nedumerit.

- Ei bine, o să te întreb și pe dumneata ce l-am întrebat pe el și aș aprecia sinceritatea dumitale, dacă nu te superi. Te-a ajutat la realizarea acestei lucrări?

I-am întors încruntarea perplexă, neștiind ce mă întreba, mai exact.

- Mi-a dat câteva indicații de surse de cercetare. Și a citit lucrarea terminată și mi-a atras atenția asupra câtorva erori pe care a trebuit să le corectez înainte s-o predau. Dar lucrarea e a mea.

El a dat din cap și a oftat.

- Bine. Mai este, de asemenea, problema testului la care dumneata s-ar putea să fi primit niște... hai să-i spunem avertizări... înaintea celorlalți studenți?

Am înghițit în sec.

- Mi-a sugerat să rezolv problemele de pe fișa de lucru pe care mi-a trimis-o.

Dr. Heller mă examina cu o privire directă și o sprânceană stufoasă ridicată, iar eu am rectificat:

- Mi-a sugerat foarte *insistent* să le rezolv. Dar nu mi-a spus că va urma un test și, sincer, am crezut că doar făcea pe autoritarul – nu m-am prins de vreo aluzie...

Rahat.

- El și-a asumat totala responsabilitate pentru eroarea sa de judecată, domnișoară Wallace.

Nu puteam să respir, gândurile mi se învâlmășeau rebele. Din primul moment în care îl văzusem – înfruntându-l pe Buck în parcarea aceea după ce, pot doar presupune, îl trăsese la o parte de pe mine –, mă protejase pe mine. Era oare în pericol de a fi concediat din cauza relației noastre, oricare fusese ea?

M-am aplecat spre profesor, punând o mână pe birou.

- Lucas nu... n-a profitat de mine în niciun fel. M-a ajutat foarte mult, ca preparator. Eu am un alt curs în timpul seminariilor lui, așa că n-am putut să asist la ele, dar el mi-a trimis prin e-mail fișele de lucru.

Fără suflu, m-am oprit, nedorind să înrăutățesc mai tare situația. Nu puteam lăsa impresia unei fete infatuată, altminteri cuvântul meu n-avea să mai cântărească deloc.

- N-ar trebui să aibă necazuri din pricina mea.

Profesorul s-a uitat la proiectul meu, pe care-l ținea încă în mâini. Arăta, mai curând, și mai îngrijorat decât în urmă cu câteva clipe. Cu fruntea încrețită, și-a ridicat ochii și s-a uitat lung la mine.

- El mai spune, deopotrivă, că dumneata n-ai știut de faptul că băiatul cu care... te vedeai... era preparatorul dumatăle. Că relația preparator-student s-a desfășurat exclusiv pe e-mail.

Am dat din cap, căci nu voiam să contrazic nimic din ceea ce spusese Lucas.

El a oftat din nou, lăsându-se în scaun, pe gânduri, cu o mână acoperindu-i gura. În cele din urmă, a împins lucrarea peste birou, spre mine.

- Cercetarea și concluziile la care ai ajuns sunt impresionante, pentru un student. Bine lucrat, domnișoară Wallace. Dacă te descurci bine la examenul final, media generală de la curs n-o să sufere din pricina, ăă, turbulențelor emoționale pe care le-ai întâmpinat la jumătatea semestrului. Un mic sfat, totuși. Aceasta nu va fi ultima oară când vei avea de-a face cu ceva în viața dumatăle care să te scoată din joc. La cursurile următoare, cât și în viața reală – așa cum este ea –, profesorii și angajatorii nu vor avea totdeauna grijă de subordonați. Cu toții trebuie să... cum spunea fiică-mea?... să înghițim și să facem față.

Am rezistat ispitei de a întoarce ultima pagină să mă uit la notă.

- Da, domnule.

Știam că ar trebui să mă ridic, să-i mulțumesc și să ies din birou cât încă mai eram în grațiile lui. N-am putut.

- Și Lucas? Are necazuri? O să... o să-și piardă slujba?

A clătinat din cap.

- Nu pare să se fi produs niciun rău autentic, deși i-am atras atenția lui Landon – ăă, Lucas – că uneori, modul în care este percepută o situație e mai importantă decât realitatea faptelor. Cu acestea în minte, i-am sugerat să se limiteze la interacțiunile potrivite unui preparator, pentru tot restul semestrului.

Lucas nu pomenise de nicio altă posibilitate pentru viitoarele interacțiuni. Răspunsul lui la întrebarea dacă se terminase sau nu între noi fusese definitiv și nu îmi trimisese nici e-mail, nici mesaj telefonic ca să-l contrazică, nici nu se uitase în direcția mea astăzi, în sala de curs, ca să-mi dau seama.

- Vă mulțumesc, dr. Heller.

Am așteptat până am ajuns afară ca să mă uit ce punctaj promisem: 94. Fără îndoială, era mai mare decât aș fi luat la examenul parțial, în caz că

aș fi fost prezentă.

•••••

L-am ignorat pe Lucas în drumul spre locul meu din sală miercuri și vineri, și l-am ignorat din nou și când am plecat, mai ales că l-am găsit pe Kennedy, așteptându-mă pe culoarul dintre bănci ca să mă conducă, în ambele zile. Miercuri, fostul meu iubit mă întrebase cum îmi merge cu pregătirea.

- Ce?

M-am împiedicat de următoarea treaptă și el m-a prins de cot, să mă sprijine.

- Cei de-a opta sau cei de-a noua erau îndrăgostiți lulea de tine?

A râs, făcând să se întoarcă două fete care treceau pe lângă noi, pe drumul spre ieșire; tipic pentru Kennedy, părea să nu bage de seamă.

- Sau acum sunt cu toții îndrăgostiți de tine?

Ah... lecțiile de *contrabas*, nu pregătirea la *economie*. Mi-am îngropat bărbia în eșarfa pufoasă și mi-am tras fermoarul hainei până la gât, când am trecut de colțul clădirii și o pală de vânt înghețat ne-a lovit în plin, iar el și-a ridicat gulerul și și-a îndesat mâinile fără mănuși în buzunarele hainei.

- Habar n-am ce gândesc ei, în cea mai mare parte a timpului. Sunt toți un pic morocănoși.

S-a uitat la mine și a zâmbit, gropița aceea abătându-mi atenția – așa cum se întâmplase și prima oară când o văzusem – de la ea la frumoșii lui ochi verzi. Mi-a dat un cot, în glumă.

- Morocăneala e o dovadă certă că sunt toți îndrăgostiți de tine.

Încrunțată, m-am uitat înainte și am grăbit pasul. Nu-mi puteam imagina unde bătea cu asta, dar n-aveam de gând să-i dau apă la moară.

- Pe curând, Kennedy. Trebuie s-ajung la spaniolă.

M-a prins de braț.

- Maggie spunea că vii și tu la petrecere, sâmbătă?

Am dat din cap. Marți-seară, Erin și cu mine petrecuserăm ore bune până să ne cumpărăm rochiile și pantofii. Ea pusese totul la bătaie cu intenția de a-l face pe Chaz să regrete orice decizie pe care o luase și care nu implicase adorarea la picioarele ei.

„Ce s-a întâmplat cu *îmi place vânătoarea?*“ o întrebam eu, când ea își dăduse jos, nemulțumită, a zecea sau a unsprezecea rochie de cocteil nu-chiar-perfectă, înainte de a șerpui într-o teacă de țesătură argintie cu o

crăpătură până sus pe coapsă.

Zâmbind în oglindă cu o hotărâre de prădător, m-a așteptat să-i închei fermoarul la spate, apoi examinase atent cum îi vine rochia reflectorizantă care îi scotea în evidență părul roșu ca flacăra.

„Oh, dar *vânez*“, spusese ea liniștit.

M-am despărțit de Kennedy fără să mai întorc capul, iar el a strigat în urma mea:

- Pe curând, Jacqueline.

Am cântărit în minte și am respins orice scuză la care m-am putut gândi cum c-aș fi avut nevoie să stau acasă, dorindu-mi cu întârziere să nu fi acceptat niciodată s-o însoțesc pe Erin la petrecerea anuală. Colega mea de cameră, de regulă normală la cap, era hotărâtă să-i facă viața un iad fostului său iubit măcar pentru o seară. Vineri, la cină, spusese:

„Trebuie să fac asta. Pentru a termina odată.“

Maggie își arcuise o sprânceană uitându-se la mine, peste masă.

Între drama Erin-Chaz, încercările lui Kennedy de a ne relua relația și foarte probabila prezență a lui Buck, seara de sâmbătă avea să fie îngrozitor de lungă pentru mine.

•••••

Evitarea contactului vizual în timpul antrenamentului de autoapărare, de sâmbătă dimineața, s-a dovedit mai dificilă decât ocolirile reciproce de la cursul de economie, dar Lucas și cu mine am izbutit să ne descurcăm, prima oră. Cel mai ciudat a fost când săptămâna trecută el continuase să-mi trimită fișele de lucru deși fără nicio altă observație. Tot mailul se reducea la: Nouă fișă de lucru atașată, LM.

- Dacă o lovitură cu piciorul e mai probabil să fie calculată greșit de către victimă sau eschivată de către infractor, o lovitură cu genunchiul implică o distanță mai mică și este mai ușor de executat, așa că o să ne concentrăm asupra acestei manevre, mai întâi.

Vocea lui Ralph m-a readus la antrenament.

- Și presupun că voi, doamnelor, știți ce să țintiți cu genunchiul ăla.

Împărțindu-ne în două grupuri, la fel ca în urmă cu două săptămâni, m-am dus în grupa lui Don, iar Erin a venit cu mine. El avea o apărătoare căptușită groasă, prinsă cu curele de antebrațul lui musculos, și ca să ne explice principiile de bază ale loviturii cu genunchiul a cerut un voluntar, la care Erin a răspuns cu promptitudine. Am fost mândră de răsunătorul ei *Nu!*, când l-a apucat pe Don de umeri și a lovit puternic cu genunchiul în

apărătoare. Eu am recunoscut mișcarea, pentru că Lucas o folosise pe Buck – deși îl lovise sub bărbie, nu în vintre. Buck căzuse lat la pământ. Și acolo rămăsese.

Când mi-a venit rândul, șovăiala mea din conștiința de sine a dispărut la încurajările vocale dinspre grupul meu și la îndemnul de „Înc-o dată!” al lui Don după fiecare lovitură. Însuflețită, m-am întors la Erin cu ochii mari și tremurând de adrenalină. Ea a râs și-a spus:

- Cunosc, da?

Am trecut la loviturile de picior și ori de câte ori dădeam una și auzeam geamătul cu care mi-o răsplătea Don, frica mea că nu voi putea niciodată să fac asta în viața reală se micșora. Vickie – femeia cu părul alb care, fără s-o știe, îmi dăduse curajul să rămân la antrenament cu două săptămâni în urmă – a întrebat cum am putea, chiar dacă lovim în locul potrivit cu destulă forță, să învingem un bărbat cât e el de mare.

Don ne-a reamintit că nu trebuia să învingem în luptă – doar să scăpăm.

- Fiecare secundă e timp câștigat ca să fugiți.

Când Ralph a anunțat o scurtă pauză, am furișat o privire spre Lucas. Peste capetele a două fete, dintre care una îi vorbea, ochii lui erau spre mine, cenușiu-albastrul lor înghețat părând aproape lipsit de culoare din partea cealaltă a luminoasei săli de antrenament. După activitatea fizică de dimineață, reacția mea a fost copleșitoare. Respirația mi-a devenit superficială și accelerată, niciunul dintre noi nedesprinzându-și ochii, până ce Erin nu și-a petrecut brațul pe sub al meu și m-a zgâlțâit ușurel.

- Haide, cuceritoareo, a murmurat ea, neauzită decât de mine.

Am roșit și am lăsat-o să mă conducă pe hol, către vestiare.

Aplecându-mă peste chiuvetă, m-am stropit cu apă pe față și m-am uitat în oglindă, întrebându-mă ce vedea Lucas când se uita la mine. Ce vedea Kennedy. Ce vedea Buck.

- Te-ai ars urât, nu-i așa?

Erin mi-a întins un prosop de hârtie, strângându-și buzele și înclinându-și capul ca să-mi examineze, la rândul-i, fața în oglindă. Ochii ei întunecați s-au încrucișat cu ai mei.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că terapia cu agățatul n-o să meargă la tine. Dacă te face să te simți mai bine, și el arată la fel de devastat ca tine...

Mi-am dat ochii peste cap, ștergându-mi apa de pe obraji.

- Crezi sau nu, asta nu mă face să mă simt mai bine.

Și-a arcuit o sprânceană, privirea ei mutându-se la propria reflexie, în timp ce corecta o imperfecțiune imaginară pe buza ei și își aranja codița la spate.

- Mmm-hmm.

•••••

- În următoarea oră suntem gata să învățăm ultimele câteva manevre – apărarea împotriva imobilizării și strangulării. Săptămâna viitoare o să integrăm tot ce-ați învățat în scenariii posibile.

Bătând din palme, Ralph a adăugat:

- În două grupuri și să începem!

După ce noi douăsprezece ne-am separat automat în grupurile noastre de dinainte, Ralph li s-a adresat celor doi colegi ai săi, acum parțial acoperiți cu apărători, inclusiv căști.

- Don, Lucas, hai să schimbați grupurile, pentru partea asta.

Să amestecăm puțin tacticile atacatorilor.

Oh, Doamne. S-a dus cu evitatul reciproc.

Deși știam că nu aveam cum să scap, creierul meu a căutat orice cale de a nu ajunge să am brațele lui Lucas strânse în jurul meu, în fața tuturor. Primul atac se numea strânsoarea ursului, și energica Vickie, cea cu părul alb, s-a oferit voluntar la demonstrația, cu încetinitorul, a apărării împotriva acesteia. Eu am privit, lângă Erin și celelalte trei doamne din grup, respirând haotic și cu inima bătând gata să-mi sară din piept. Și el nici măcar nu mă atinsese încă.

Nevoia de apărătoare de cap a devenit evidentă când ne-a explicat cum să lovim cu capul – creștetul capului victimei să izbească în gura sau în nasul atacatorului. Schema cuprindea și o bătaie puternică din picior peste degetele atacatorului (toată lumea a râs când Lucas ne-a rugat să ne abținem să-l călcăm de-adevăratelea pe piciorul neprotejat de apărătoare – că el va reacționa ca și când am face-o cu toată forța), precum și un cot izbit în lateral, plus manevra numită *cositoarea de iarbă* de către Ralph, care se apropiase să vadă cum ne descurcăm.

Așezându-se în fața lui Lucas, a zis:

- Asta va fi o altă manevră pe care am prefera să n-o încerce nimeni pe bune pe bravii noștri instructori.

S-a întors și a pus o mână pe umărul lui Lucas.

- N-am vrea să-i lăsăm pe băieții noștri incapabili de-a fi tătici.

Când doamnele au chicotit, Lucas a roșit ușor și s-a uitat în podea, strâmbând din buze într-un zâmbet încurcat.

- Într-un atac real, dacă aveți o mână liberă și pe lângă corp, o veți duce la spate și veți apuca bucuriile, răsucind și smulgând cu forță, ca și când ați

porni o cositoare electrică.

Ne-a arătat mișcarea, complelând-o cu un efect sonor de motor de cositoare pornită și până și grupul lui Don s-a uitat și a râs. Lucas și-a mușcat buza și-a clătinat din cap.

Una câte una, toate șase ne-am dus să stăm cu spatele la el și cu fața la grup, așteptând ca el să ne prindă în brațe ca să putem practica tehnicile. Cositoarea era favorita doamnelor mai în vârstă, și toate au folosit-o incluzând efectul sonor. Cu ochi scânteietori, Erin a folosit toate figurile de apărare pe care tocmai le învățaserăm, una după alta – izbit cu capul, călcat pe picior, șut în tibie, cot în lateralul abdomenului cu o mână și demarorul cositoarei cu cealaltă. Doamnele din grupa noastră au ovaționat, iar Lucas a spus:

- Bravo. O să fie la pământ, rugându-te să pleci, în momentul ăsta.

- Să-i dau mai întâi un șut? a întrebat ea, absolut serioasă.

- Ăă... dacă nu face nicio mișcare spre tine, atunci *fugi*. N-ai vrea să te apuce de picior și să te trântescă la pământ.

Erin a dat din cap și s-a întors la locul ei, strângându-mă de mână când a ajuns lângă mine.

El se uita în ochii mei în timp ce mă apropiam. M-am uitat și eu, întorcându-i spatele, când am ajuns la el, încercând să mă concentrez la ceea ce se presupunea să fac mai departe.

Deodată, brațele lui erau în jurul meu ca niște chingi, dar mai blând decât ar fi fost ale oricărui alt atacator. Zăpăcită, am uitat toate mișcărilor de apărare pe care tocmai le învățasem și m-am zbatut ineficient împotriva strânsorii lui.

- Lovește-mă, Jacqueline, mi-a zis el la ureche. Cotul.

I-am tras un cot în apărătoarea de pe abdomen, iar el a gemut.

- Bine. Calcă piciorul.

M-am prefăcut că-l calc, cu grijă.

- Capul.

Creștetul capului meu abia ajungea la bărbia lui protejată de apărătoare, dar l-am lovit.

- Cositoarea.

Vocea lui era blândă, șoptită, și nu puteam, nici măcar adunându-mi fiecare fărâmbă de imaginație pe care o posedam, să-mi închipui că l-aș atinge în locul acela ca să-i fac rău.

Am mimat mișcarea, fără efectul sonor, roșind toată, iar el mi-a dat drumul. Împleticindu-mă până la Erin, m-aș fi simțit prostește dacă toate femeile din sală n-ar fi făcut exact ceea ce făcusem și eu. Numai că nu cu

un tip a cărui atingere să le facă să ia foc pe dinăuntru și să le topească. Nu cu un tip care să le facă să vrea să se întoarcă și să fie strânse în brațele acelea.

Cele din grupul meu au zâmbit, și m-au bătut încurajator pe umăr, și m-au lăudat de parcă n-aș fi înlemnit complet la început.

Ar fi fost mai rău la strânsoarea ursului din față, dacă ochii lui Lucas nu s-ar fi dilatat ușor când mi-am ridicat ochii spre el, lipindu-mi pieptul de al lui. Cum spusese Erin, nu era neafectat – o informație care m-a făcut să mă simt deopotrivă mai bine și mai rău.

Cu strânsul de gât a mers mai ușor, și am executat mișcările fără sugestiile lui verbale.

Apoi lecția s-a terminat și Ralph ne-a încurajat să exersăm – cu băgare de seamă – până săptămâna viitoare.

- Săptămâna viitoare, băieții vor fi în costum complet de protecție, și veți putea să-i zvântați în bătaie, fără restricții.

Erin și Vickie și-au plesnit palmele una celeilalte, iar Ralph le-a privit radios pe amândouă, frecându-și mâinile:

- Sete de sânge și cruzime. Exact ce voiam să văd.

Capitolul 17

Nu mă mai dusesem la niciunul dintre evenimentele Grecilor de la petrecerea de Halloween și pe Buck îl văzusem doar în trecere după incidentul de pe casa scărilor – întotdeauna însoțită și întotdeauna în public. Când se apropia, eu mă îndepărtam, de parcă însăși ființa lui mă respingea, ceea ce era adevărat. Numai gândul la el îmi făcea gura iască și stomacul ghem.

Eram amândouă în camera noastră și, după o ultimă examinare în oglindă, Erin s-a întors către mine.

- Ar face bine să stea naibii departe de tine sau o să pornesc *cositoarea* pe fundul lui, a declarat ea.

- Mișcarea aia nu e pentru fund, am glumit eu, urându-mi tremurul care

m-a străbătut la gândul brațelor lui Buck strânse în jurul meu.

Speram că Erin era pregătită să aibă o umbră, fiindcă nu intenționez să mă dezlipesc de ea.

Mi-a pus un braț pe după umeri și m-a tras spre oglinda ce ne arăta din cap până-n picioare.

- Arătăm *hot*, iubito.

Ochii ni s-au întâlnit în reflexie.

- Mulțumesc pentru că faci asta. Fetele mi-au fost într-adevăr de ajutor, dar ele nu sunt tu. Mă simt mai puternică știind că vei fi și tu cu mine.

Am zâmbit și am îmbrățișat-o. Chiar arătam sexy. În rochia argintie sclipitoare, cu sandalele ei înalte cu barete argintii, Erin era ca un glob disco. Rochia mea albastră – cu o croială discretă în față și de exact nuanța ochilor mei – arăta simplă, dacă nu chiar ștearsă lângă Erin, până mă întorceam. Combinația de cântat la contrabas și yoga îmi dăduse un spate ferm, iar rochia îl arăta cu un „V“ care ajungea până în talie. Iar pantofii decupați, negri, de lac, din picioarele mele negau, la rândul lor, apelativul *ștearsă*.

Erin a făcut vreo două mișcări de dans.

- Hai să-l facem pe Chaz să regreta că s-a născut.

Mi-am dat ochii peste cap și am râs:

- Oh, Erin. Sunt atât de bucuroasă că ești de partea mea.

- Al dracu' de corect, femeie!

M-a plesnit peste fund și ne-am luat hainele.

Printr-o nevorbită înțelegere, am trecut de ușa care ducea spre scările de serviciu și am coborât pe scările largi, din față, ca să ne întâlnim cu fata care ne ducea cu mașina. Toată lumea pe lângă care treceam rămânea cu gura căscată – un băiat sfrijit din anul întâi s-a împiedicat de o treaptă, mutându-și ochii de la Erin la mine. Din fericire, el urca, așa că a aterizat cu mâinile în față, practic la picioarele lui Erin.

- Uau, a șoptit el, privind-o de jos în sus.

Ea l-a bătut ușurel pe cap, trecând pe lângă el, și i-a zis fredonând: „Ooo, ce dulcel!“ – de parcă ar fi fost un cățeluș. Expresia lui adoratoare la atingerea ei sugera: *iată* un tip gata să o așeze pe un pedestal și s-o venereze ca pe o zeiță. Aveam o bănuială că Erin nu-și dorea asta de la un tip chiar atât de mult cum insistea ea.

•••••

Băieții din frăția lui Chaz se întrecuseră pe ei, atârând un autentic glob

disco, stroboscopic, în sala de dans și tocmind o trupă. Gătiți în costume, la cravată, și afișând un temerar nivel de încredere, arătau cu toții orbitor de atrăgători și absolut toți erau conștienți de asta. Doi băieți din clasa membrilor zălogiți stăteau la ușă, unul să ia hainele și să le pună în cuier, celălalt să ia invitația pentru două persoane pe care Erin i-a întins-o, dându-ne în schimb fiecareia o bandă cu tichete pentru „bar“, care era organizat în bucătărie, și un bilet de tombolă, premiile aflându-se pe o masă supravegheată de un alt membru al frăției.

Premiile erau, în majoritate, articole electronice – de la iPod-uri și sisteme de joc până la un televizor cu ecran plat de 42"

- *Băieții!* a pufnit Erin cu dispreț. Unde e o zi la spa? Sau o zi de cumpărături la un Victoria's Secret?

Paznicul mesei a făcut ochii mari într-o evidentă aprobare a ultimei idei.

- Bună, Erin, a zis o voce gravă.

Ne-am întors și am dat cu ochii de Chaz, arătând minunat într-un costum cenușiu-mangal perfect croit și cu o cravată roșie, care cumva se armoniza perfect cu părul lui Erin. El s-a uitat la mine, cu ochii prietenoși și calzi.

- Bună, Jacqueline.

N-am simțit niciun reproș pentru faptul că relația lor se spulberase din pricină că Erin îmi luase mie partea.

- Bună, Chaz. Locul arată grozav, am răspuns eu pentru amândouă, în timp ce Erin se legăna pe muzică și făcea cu mâna la prieteni de parcă fostul ei iubit nici n-ar fi existat.

Tema Petrecerii de anul ăsta era *Febra de sâmbătă seara*. Trupa tocmai trecea de la o piesă de Keith Urban la una de Bee Gees – ceva în vogă pe când părinții mei erau în școala generală, probabil.

Chaz s-a uitat în jur neatent, revenind apoi cu privirea la mine.

- Mulțumim, a zis și apoi n-a mai avut ochi decât pentru Erin.

Urmărind oamenii care dansau deja, ea a înșfăcat un pahar plin de la un băiat care trecea cu mâinile pline. Acesta a încercat să protesteze, dar Chaz i-a aruncat o căutătură cruntă, inteizicându-i să-i spună ei vreun cuvânt. Băiatul a închis gura și și-a văzut de drum.

În timp ce sorbea din pahar și se prefăcea că nu-și dă seama de prezența lui, el continua să se uite la ea. Era evident la ce voia să ajungă cu asta, și faptul că Erin își întorcea ochii îndârjit oriunde în altă parte mai puțin spre el îmi spunea că era oricum, numai imună nu. Nu s-a desprins niciunul de orbita celuilalt tot restul serii, dar nici el n-a mai încercat să-i vorbească.

Știam că Chaz era un băiat bun, dar prost îndrumat și credul. Înghițise varianta lui Buck despre ceea ce se întâmplase între noi. Și se certase cu

Erin zicând că poate eram beată în noaptea aceea și nu mai țineam eu bine minte. Era probabil unul dintre acei băieți pentru care violatorii erau niște indivizi urâți care săreau din tufișuri, atacând fete la întâmplare. Violator nu era colegul tău simpatic de la serviciu, sau camaradul tău din frăție, sau cel mai bun prieten al tău.

Poate că nu-i trecuse niciodată prin minte că prietenul lui cel mai bun era capabil de a-i face praf încrederea unei fete în nici cinci minute. Că-i putea face rău cuiva nevinovat doar ca să lovească un rival. Că putea s-o violeze într-o încercare ocolită de a-și face uitată propria lipsă de putere. Că putea s-o facă pe ea să se simtă permanent amenințată și să nu-i pese nici cât negru sub unghie.

Singura dată când mă simțisem complet în siguranță fusese cu Lucas. Fir-ar să fie.

Peste zece minute, îl urmăream pe Buck dansând cu o fată din ultimul an, din asociația studentelor lui Erin. El zâmbea și râdea, la fel și ea. Arăta atât de... normal. Pentru prima oară, m-am întrebat dacă eu eram singura fată pe care o terorizase el vreodată și, dacă da, de ce. Am tresărit când am auzit vocea lui Kennedy la ureche.

- Arăți uluitor, Jacqueline.

Băutura a sărit peste marginea paharului și pe mâna mea, din fericire fără să-mi atingă rochia. El mi-a luat paharul din mână.

- Ah, îmi pare rău... n-am vrut să te sperii. Vino, hai să-ți dau un prosop.

Eram destul de tulburată de brațul lui conducându-mă prin mulțime, cu mâna pe spatele meu gol, încât nu mi-am dat seama că m-am despărțit de Erin decât abia când am ajuns în bucătărie și mi-a ținut brațul deasupra chiuvetei de parcă aș fi avut o rană mortală și nu o mână udă de bere. Mi-a clătit și mi-a șters mâna, iar când nu mi-a mai dat drumul, mi-am retras-o eu.

El mi-a ignorat gestul, zâmbind cu ochii la mine.

- Cum încercam să-ți spun mai devreme – arăți minunat în seara asta. Mă bucur că ai venit.

Muzica era tare, iar conversația ne silea să stăm mai aproape unul de altul decât aș fi vrut eu.

- Am venit pentru Erin, Kennedy.

- Știu. Dar asta nu-mi diminuează plăcerea că te afli aici.

Mirosea a Lacoste, colonia lui obișnuită, dar care nu mă mai făcea să-mi doresc să mă lipesc de el și s-o simt. Încă o dată, contrastul dintre el și Lucas era izbitor, Lucas, al cărui miros nu era unul singur – ci al jachetei lui de piele, și al foarte discretului său aftershave, al mâncării pe care o

gătise pentru mine și mirosul subtil, dar stăruitor, al grafitului de pe degetele lui după ce desenase, mirosul gazelor de eșapament ale motocicletei Harley și mirosul mentolat al șamponului de pe perna lui.

Cu o sprânceană ridicată, Kennedy se uita la mine cu atenție și am dedus că probabil spusese sau întrebase ceva.

- Scuze, ce-ai zis?

Mi-am îndreptat urechea spre el, ca să pot câștiga o secundă să-l alung pe Lucas din gândurile mele.

- Am spus hai să dansăm.

Incapabilă să mă descotorosesc de gândurile mele rătăcitoare, am încuviințat și fostul meu iubit m-a condus la ringul de dans improvizat, chiar în fața trupei. Un spațiu larg fusese eliberat de mobilier chiar sub globul disco cu motoraș, care atârna periculos de jos pentru câțiva dintre băieții mai înalți. Învârtindu-se încet, suprafața lui cu oglinzi arunca fulgere de lumină în valuri prin încăperea, iluminând fețele și corpurile în mișcare și răsfrângându-se în toate suprafețele lucioase, de la mânerul ușilor până la bijuterii și la rochia argintie a lui Erin. Brațele ei erau încolăcite pe după gâtul unui student Pi Kapa Alfa din ultimul an, cu un pahar gol atârând într-o mână. Partenerul ei de dans era, fără s-o știe, ținta unei priviri ucigătoare din partea lui Chaz. Erin a observat și s-a lipit mai strâns de el, ridicându-și privirea spre ochii lui cu o atenție vrăjită.

Bietul Chaz. Ar fi trebuit să fiu și eu supărată pe el, dar în mod clar se simțea nefericit.

- Am auzit despre Chaz și Erin. Ce s-a întâmplat? a întrebat Kennedy, care-mi urmărise privirea.

- Ar trebui să-l întreb pe el.

M-am întrebat ce avea să spună Kennedy despre purtarea lui Buck. Se purtau politicos unul cu celălalt, dar fixația competiției răsărise între ei din prima zi.

- Am întrebat, oarecum. N-a prea vrut să vorbească despre asta. A zis că s-au certat rău, că ea fusese nerezonabilă, bla-bla – știi tu, chestiile prostești pe care le spunem noi, băieții, când pierdem ceva bun.

Tocmai atunci muzica se schimba într-o piesă mai rapidă, îngăduindu-mi să reinstalez sfera de spațiu personal și, din fericire, să pun capăt conversației despre despărțiri și pierderi. Am fost atât de ușurată să închei schimbul acela de cuvinte, încât am uitat să fiu atentă unde era Erin. Am uitat să fiu atentă unde era Buck.

Într-o pauză dintre două melodii, el s-a apropiat din spatele meu.

- Hei, Jacqueline, a zis, iar eu am tresărit puternic pentru a doua oară în

seara aceea. Ai terminat de dansat cu ratatul ăsta? Vino să dansezi cu mine.

Părul de pe brațe mi s-a ridicat drept în sus, fiecare nerv din corpul meu era în alertă maximă și m-am dat mai aproape de Kennedy, care și-a petrecut un braț pe după umerii mei. Nu voiam brațul lui, dar dat fiind că eram între ei doi, nu aveam de ales.

Zâmbind, Buck mi-a întins mâna.

M-am uitat lung la ea, nevenindu-mi să cred și strângându-mă mai aproape de Kennedy, al cărui corp a devenit rigid, ca și al meu.

- Nu.

Cu râșnetul lui obișnuit indolent, Buck s-a uitat în jos, la mine, de parcă fostul meu iubit nu era acolo. De parcă eram singuri.

- Bine, atunci, poate mai târziu.

Am clătinat din cap și m-am concentrat pe cuvântul pe care mi-l repetasem la nesfârșit în dimineața aceea. Cuvântul care preceda orice lovitură.

- Am spus *nu*. Nu înțelegi *nu*?

Cu colțul ochiului, am văzut cum Kennedy se uită brusc la mine.

Ochii lui Buck s-au îngustat, iar masca de indiferență i-a alunecat pentru o secundă. Însă după aceea și-a revenit, iar chipul înșelător și-a reluat locul. În clipa aceea, am știut că nu se dădea bătut. Doar pândea mai departe.

- Firește... că te aud... *Jacqueline*.

Ochii lui s-au mutat spre Kennedy, a cărui expresie stăpânită contrasta cu pachetul de încordare al trupului său.

- Kennedy.

A salutat din cap, iar Kennedy i-a răspuns la fel. După care Buck a plecat.

M-am sprijinit fără vlagă de fostul meu iubit, apoi m-am desprins de el căutând din ochi rochia argintie a lui Erin prin aglomerația din casa neîncăpătoare.

- Jacqueline, ce e între tine și Buck?

I-am ignorat întrebarea.

- Am nevoie de Erin. Trebuie s-o găsec pe Erin.

Am pornit în direcția opusă celei în care plecase Buck, iar Kennedy m-a apucat de braț, ca să mă oprească. M-am smuls din strânsoarea lui și atunci mi-am dat seama că toată lumea se uita la noi.

El a venit mai aproape de mine, fără să mă atingă.

- Jacqueline, ce se întâmplă? O să te ajut s-o găsești pe Erin.

Vocea lui era foarte scăzută, cât să-l aud numai eu.

- Dar mai întâi, spune-mi. De ce ești atât de supărată pe Buck?
Mi-am ridicat ochii spre el și am simțit că mi se umplu de lacrimi.

- Nu aici.

El a strâns din buze.

- Vii cu mine? În camera mea?

Cum eu ezitam, a adăugat:

- Jacqueline, ești îngrozită. Vorbește cu mine.

Am dat din cap și el m-a condus pe scări.

A închis ușa și ne-am așezat pe patul lui. Camera lui, ca de obicei, era curată și organizată, deși patul nu era făcut și scaunul de la birou era împovărat cu jeanși și cămăși. Am recunoscut cearșafurile și pilota pe care le aleseserăm împreună înainte să ne întoarcem în campus, în toamna asta, pentru că el voise ceva nou. Am recunoscut raftul de cărți și romanele lui favorite, cărțile lui de drept, colecția lui de biografii ale președinților. Conținutul camerei îmi era familiar. El îmi era familiar.

- Ce se întâmplă?

Îngrijorarea lui era sinceră.

Mi-am dres glasul și i-am povestit ce se întâmplase în noaptea petrecerii de Halloween, fără să pomenesc și de Lucas. Ascultând în tăcere, s-a ridicat și s-a plimbat prin cameră, trăgând adânc aer în piept, cu pumnii strânși. Când am sfârșit, s-a oprit și s-a așezat.

- Ai zis c-ai fugit. Deci el nu...?

Am clătinat din cap.

- Nu.

A lăsat să-i scape un șuierat:

- *Fir-ar să fie.*

Și-a lărgit nodul de la cravată și și-a desfăcut primul nasture al cămășii lui albe. Strângea din dinți cu atâta forță, că tendoanele de pe gât îi ieșeau în afară pe sub piele ca niște țevi de la maxilar în jos. A clătinat din cap și a izbit cu pumnul în coapsă.

- Imbecil degenerat.

Kennedy de regulă nu vorbea urât – cu siguranță niciunul dintre cuvintele astea nu făceau parte din vocabularul lui obișnuit. S-a uitat cu atenție la mine.

- O să mă ocup eu de asta.

- Deja s-a... s-a terminat, Kennedy. Doar... nu vreau decât să mă lase în pace.

Eram curios de lipsită de lacrimi, ceea ce era ciudat. Mă simțeam de parcă aș fi căpătat puteri numai pentru că-i povestisem, la fel cum mă

simțisem mai puternică după ce îi povestisem lui Erin.

A strâns din nou din dinți.

- O să te lase.

Mi-a cuprins fața între palme și a repetat:

- O să te lase în pace. O să am eu grijă de asta.

După care m-a sărutat.

Îi simțeam gura la fel de familiară ca toate celelalte obiecte pe care le înregistrasem când intrasem în camera lui. Cărțile din raft. Pilota de sub mâna mea. Echipamentul de alpinism din colț. Hanoracul pe care obișnuiam să-l iau cu împrumut. Mirosul lui de colonie.

Fără să mă gândesc, am remarcat că buzele lui se mișcau puțin prea brutal. Mi-am spus că furia lui pentru Buck îi făcuse sărutul mai puțin tandru, dar nu mă puteam păcăli. Pentru că și asta, de asemenea, era familiară. Sărutul ăsta – era așa cum mă săruta el întotdeauna. Limba lui se strecura în gura mea, posesivă, și era familiară, și plăcută, dar nu ca a lui Lucas.

M-am smucit îndărăt.

A lăsat mâinile în jos.

- Doamne, Jackie, îmi cer iertare... a fost atât de nepotrivit...

I-am ignorat bâlbâiala.

- Nu. E okay, numai că... eu nu...

Am stat să mă gândesc, încercând să definesc ce voiam.

Ne despărțiserăm de șapte săptămâni. Șapte săptămâni și eram terminată.

M-am uitat la palma mea, întoarsă în sus, în poală; conștientizarea și finalitatea erau oarecum un șoc.

- Înțeleg. Încă mai ai nevoie de timp.

S-a ridicat și m-am ridicat și eu, vrând să ies din camera asta familiară și din această conversație.

Timpul n-avea să schimbe ceea ce simțeam – sau nu simțeam. Avusesem timp și, cu toate că durerea părăsirii lui nu dispăruse. Scăzuse în intensitate. Viitorul meu era încetșosat, da, dar începusem să-mi închipui un viitor când aveam să nu-i mai simt deloc lipsa.

- Hai să mergem s-o găsim pe Erin. Și va trebui să am o discuție cu Buck.

Am încremenit, la jumătatea drumului spre ușă.

- Kennedy, nu mă aștept ca tu...

El s-a întors.

- Știu. Nu contează. Mă ocup eu de asta. Mă ocup de el.

Am tras adânc aer în piept și l-am urmat afară din cameră, sperând că

intențiile lui izvorâseră dintr-o hotărâre de a face ceea ce se cuvenea, și nu pentru că voia să mă cucerească înapoi.

Erin și cu mine am urmărit de la o fereastră cum Buck și Kennedy s-au înfruntat în curtea din spatele casei. Era prea frig ca să se învârtă careva de la petrecere pe-afară, așa că erau singuri. Nu puteam auzi cuvintele, dar limbajul trupului nu lăsa loc de îndoială. Buck era mai înalt și mai solid, dar fostul meu iubit poseda o superioritate înnăscută care refuza să cedeze controlul oricui socotea el că nu merită. Fața lui Buck era o mască de lehamite acoperind o furie absolută în timp ce Kennedy vorbea, împungând aerul cu degetul spre el o dată, de două ori, de trei ori, fără să-l atingă, dar fără să arate niciun pic de teamă.

Îi invidiam abilitatea asta. Întotdeauna i-o invidiasem.

Am plecat de la fereastră când Kennedy s-a întors ca să intre înapoi în casă, dar nu înainte ca Buck să-și ridice ochii spre fereastră și să-mi arunce o privire de ură pură.

- Iisuse Hristoase, a murmurat Erin, luându-mă de braț. E timpul să bem.

Am găsit-o pe Maggie într-un grup care juca moneda în pahar.

- Errrrrin! a articulat ea cu greu. Vino să joci în echipa mea!

Erin și-a arcuit o sprânceană.

- Jucăm pe echipe?

- Da.

A înșfăcat-o pe Erin de braț, trăgând-o la ea în poală.

- J, tu fii partenera lui Mindi! Erin și cu mine o să-i batem pe toți de-o să-i stingem!

Mindi era o blondă micuță din frăție. Ea mi-a zâmbit și a clipit din ochii ei mari și verzi, incapabilă să-i fixeze asupra mea.

- Numele tău e J?

Accentul ei sudist era foarte pronunțat, iar genele îi fluturau ca unui personaj de desen animat, făcând-o să pară mai tânără de optsprezece ani și mai vulnerabilă. Era opusul purtării sarcastice a lui Maggie și a înfățișării ei de zână rea.

- Ca un nume de băiat, Jay?

Băieții din partea cealaltă a mesei chicoteau, iar Maggie și-a dat ochii peste cap, dezgustată. Era clar de ce voia să-i preiau eu partenera.

- Ăă, nu. J, ca de la Jacqueline.

Unul dintre băieți a apucat două scaune pliante de lângă perete, înghesuindu-le lângă Mindi și Maggie. Eu m-am așezat pe cel de lângă Mindi, iar Erin, pe celălalt.

- Oh! Mindi s-a încruntat și-a clipit. Deci pot să-ți spun direct

Jacqueline?

Numele meu era aproape de nerecunoscut cu accentul ei și cu împleticeala limbii de la alcool.

Maggie începuse să bodogănească în barbă, așa că am spus:

- Desigur, e perfect, și m-am uitat în jurul mesei. Deci, câștigăm?

Băieții de pe partea cealaltă au răspuns cu un rânjet. În mod cert nu câștigam.

Capitolul 18

Când fata care conducea mașina în seara aceea ne-a adus înapoi la cămin, Erin și cu mine jucaserăm moneda în pahar și dăduserăm de dușcă atâta bere cât să ne asigurăm o noapte de pereți rotitori, în cel mai bun caz, și de îmbrățișat de toaletă, în cel mai rău. Niciuna dintre noi n-a vorbit decât în șoaptă până după ora trei după-amiaza, duminică. Era programată o ședință a asociației de studenți peste vreo patru ore, iar Erin înjura genealogia cui pusese asta în calendar în ziua de după petrecerea Frăției.

- N-o să reușim să hotărâm niciun blestemat de lucru – cel puțin jumătate dintre noi vom ucide prima persoană care bate cu ciocănelul ăla în masă.

Continuam să discutăm cu jumătate de voce.

Am urmărit-o înfășurându-și o eșarfă purpurie în jurul gâtului și punându-și mănuși asortate, în timp ce așteptam ca laptopul meu să pornească.

- Cel puțin, vei avea companie în suferința ta.

- Îhm.

Și-a îndesat peste părul ei roșu sălbatic o căciuliță purpurie și s-a înfășurat în haina ei.

- Ne vedem peste vreo două ore jalnice.

Lucas îmi trimisese deja fișa de lucru pentru luni. Tot fără nicio remarcă personală.

Am înțeles de ce nu mă putea vedea și poate de ce – indiferent ce făcuserăm sau nu – se terminase. Dar nu înțelegeam de ce trebuia să

înceteze și schimbul nostru de e-mailuri. Îmi era dor de ele și mă întrebam ce-ar face dacă eu i-aș scrie. Voiam să-i povestesc despre noaptea trecută și Buck, despre cum îi spuseseam nu și mă simțisem speriată de moarte și dură, în același timp.

Mai rămăsese o săptămână de cursuri, după care avea să fie o săptămână de examene finale și apoi semestrul avea să se încheie. Habar n-aveam dacă asta avea să schimbe ceva pentru el.

Am făcut tema care-mi stârnea cele mai puține zvâcniri în creier – marcând o hartă a constelațiilor pentru laboratorul de astronomie de mâine – și mi-am atârnat pe umerăș lenjeria care zăcea în coșul de la picioarele patului de trei zile... sau patru... poate cinci. Lipsisem de la lecțiile de contrabas tot weekendul, plus de la repetiția cu orchestra, așa că urma să mă chinui să completez ore suplimentare în timpul săptămânii.

Când Erin a revenit, eu tocmai chibzuiam serios să mă culc pur și simplu și să scap prin somn de persistentele urme de mahmureală. Căscând, m-am întors către ușă:

- Mă gândeam să dau stingerea mai devreme...

Erin nu era singură. De brațul ei era Mindi, partenera mea de la moneda în pahar de noaptea trecută. La început, am crezut că era doar mult mai mahmură decât mine; apoi, am observat expresia sumbră a lui Erin și m-am uitat mai bine la ochii umflați și roșii ai lui Mindi. Nu se simțea doar ca dracu' de la prea mult alcool. Plânsese. Mult. Mi-am dat picioarele jos din pat.

- Erin?

- J, avem o problemă.

Ușa s-a închis în urma lor și Erin a așezat-o pe Mindi pe patul ei.

- Noaptea trecută, după ce am plecat noi două, Mindi a dansat cu Buck.

Mindi a tresărit și-apoi a închis ochii, iar lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji.

Inima a început să-mi bată nebunește. Mi-am imaginat tot ce ar fi putut să spună Erin în continuare și niciuna dintre variante nu era bună, dar m-am trezit rugându-mă: *Te rog, Doamne, să nu se fi întâmplat mai rău decât mi s-a întâmplat mie. Te rog. Te rog.*

- A convins-o să urce în camera lui.

La acestea, mâinile lui Mindi au țâșnit în sus, acoperindu-și fața, căzând într-o parte pe umărul lui Erin ca un copil.

- Ssst, sssst, i-a murmurat Erin, luând-o în brațe.

Ne-am uitat una la alta peste capul lui Mindi și am înțeles că pentru ea nu apăruse niciun Lucas.

- J, trebuie să spunem. Trebuie să spunem, de data asta.

- N-o să mă creadă nimeni! a scâncit Mindi.

Era răgușită și mi-am imaginat-o făcând ceea ce făcusem și eu – rugându-l să se oprească. Mi-am imaginat-o plângând toată noaptea și jumătate din zi, și am fost mai furioasă pe el decât fusesem vreodată, dar și mai speriată.

- Eu nu... Vocea ei a scăzut până la șoptă. N-am fost virgină.

- Asta nu contează, a zis Erin ferm.

Mă chinuiam să înghit nodul din gât și-n cele din urmă s-a dus, dar nu fără luptă.

- Or să te creadă. A încercat să... a încercat și cu mine, acum o lună.

Mindi a tresărit, întorcându-și fața umflată și ochii mari spre mine.

- Te-a violat și pe tine?

Am clătinat din cap, în timp ce fiori de gheață mi s-au răspândit în valuri prin tot corpul, de la gât până la glezne.

- Cineva l-a oprit. Am avut noroc.

Habar nu avusesem cât noroc până în clipa aceea. Crezusem că știu, dar nu știusem.

- Oh.

Vocea ei tremura ușor, căci nu se oprise din plâns.

- Și asta o să conteze?

Erin a convins-o pe Mindi să se întindă, aruncând o pătură peste ea.

- O să conteze.

Se așezase lângă Mindi și o ținea de mână.

- Lucas o să confirme povestea ta, J? Vreau să spun, presupun, cu tot ce știm despre el, că o s-o facă.

Lucas fusese furios că nu-l lăsasem să sune la poliție în seara aceea. Nu-mi trecuse prin minte că neraportând ce se întâmplase, îl lăsasem pe Buck să se creadă de neatins. Că avea s-o facă din nou. Presupusesem că bătaia încasată de la Lucas fusese destul ca să-l facă să renunțe. Nu că asta l-a împiedicat de la ceea ce făcuse pe casa scârilor... sau de la amenințările sugerate în timpul petrecerii, chiar în fața lui Kennedy.

Am dat din cap.

- O să confirme.

Erin a inspirat adânc, tremurător, și s-a uitat în jos la Mindi.

- Trebuie să sunăm la poliție sau la spital sau ceva de genul, nu-i așa?

Habar n-am ce trebuie făcut mai întâi.

- Spital?

Mindi era înfricoșată și nu puteam s-o învinuiesc.

- Vor avea nevoie probabil de... o expertiză, ceva.

Erin își îndulcise glasul, dar la cuvântul *expertiză*, ochii lui Mindi s-au deschis larg și s-au umplut din nou de lacrimi.

Nodurile degetelor i s-au albit, strângând pătura:

- Nu vreau o expertiză! Nu vreau să mă duc la spital!

Cum aș fi putut s-o învinuiesc, când denunțul avea să-i aducă mai multă suferință și umilință?

- O să mergem cu tine. Poți să faci asta.

Erin s-a întors spre mine.

- Ce trebuie să facem mai întâi?

Am clătinat din cap, gândindu-mă la poliția din campus. Unii, ca Don, s-ar fi purtat bine în situația asta. Alții poate că nu. Am fi putut să mergem drept la spital, dar nu eram sigură care erau pașii de urmat. Mi-am luat telefonul și am sunat.

- Alo?

Vocea lui Lucas era îngrijorată și mi-am dat seama că nu-l sunasem niciodată până atunci.

- Am nevoie de tine.

Trecuse mai mult de o săptămână de când nu mai comunicasem, în afară de fișele de lucru pe care le trimitea, și de ședința de autoapărare de ieri dimineată.

- Unde ești?

- În camera mea.

Am așteptat să mă întrebe ce voiam. N-a întrebat.

- Ajung în zece minute.

Am strâns din ochi.

- Mulțumesc.

El a închis, am pus și eu telefonul jos și am așteptat.

•••••

Lucas se lăsase pe vine, chiar sub nivelul ochilor lui Mindi.

- Dacă nu depui plângere, el o s-o facă din nou. Altcuiva.

Vocea lui vibra în mine, abia auzită din capătul celălalt al camerei.

- Prietenele tale vor sta cu tine.

Erin era și ea așezată pe pat, ținând-o pe Mindi de mână. Eu abia de-o cunoșteam pe fata asta, dar din pricina lui Buck, eram acum aliante, asociate într-un mod în care nimeni n-ar vrea să fie vreodată.

- O să fii și tu acolo?

Vocea ei era doar o șoaptă.

- Dacă vrei tu, a răspuns el.

Ea a dat din cap, iar eu mi-am înăbușit un fior de gelozie. Nu era nimic de invidiat într-o situație ca asta.

•••••

Televizorul din sala de urgențe era dat la un volum care-ți spărgea timpanele și care nu-mi era deloc de ajutor pentru durerea de cap. Aș fi vrut să-l închid sau să-l dau mai încet, dar un bătrân era plantat într-un scaun cu rotile la trei metri de el, cu brațele încrucișate la piept, uitându-se la reluarea serialului de comedie. Dacă zgomotul ăsta îl distrăgea de la motivele pentru care se afla aici, cine eram eu să-l privez de asta?

Lucas era așezat alături, picior peste picior, cu genunchiul înspre mine, atingându-mi coapsa. Mâna lui era atât de aproape de a mea încât aș fi putut să întind degetul mic și să-l mângâi pe al lui. N-am făcut-o.

- Ai ceva împotriva programului ăluia?

Întrebarea lui absurdă mi-a întrerupt căutătura mânioasă.

- Nu, dar cred că l-aș putea auzi de pe partea cealaltă a străzii.

Pe fața lui plutea zâmbetul fantomatic și-aș fi vrut să mă topesc în el.

- Hmm, a zis, uitându-se la gheata sprijinită pe genunchi. Ești și tu un pic mahmură?

Când Erin și Mindi îi povestiseră detalii despre noaptea trecută, el și-a dat rapid seama că mă dusesem și eu cu Erin la petrecerea Grecilor.

- Poate, un pic.

M-am întrebat dacă el avea să creadă că sunt cu totul fără minte să mă pun în pericol participând la o petrecere la care era evident că și Buck urma să fie prezent. Mustrarea lui, amar ironică, din noaptea în care ne întâlнисerăm – *Cu adevărat responsabilă!* – încă mă mai ustura, în principal pentru că era meritată.

- Și, a vorbit cu tine? Noaptea trecută?

Încă se mai uita la gheata lui.

- Da. M-a invitat la dans.

Un mușchi i-a zvâcnit pe obraz, iar ochii lui erau reci când i-a ridicat spre mine.

- Am spus nu.

Mi-am auzit tonul de apărare din voce.

El a tras adânc aer în piept și s-a întors cu totul spre mine, vorbind cu voce joasă și amenințătoare.

- Jacqueline, depun cele mai mari eforturi să stau acum aici și să aștept oamenii legii să aibă grijă de asta, în loc să mă duc după el eu însumi și să-l bat până nu mai știe dracului de el. Nu te învinuiesc pe tine – sau pe ea. Niciuna dintre voi nu a cerut ceea ce a făcut el – nu există așa ceva, s-o ceri. E o minciună nenorocită la care recurg psihopații și cretinii. Okay?

Am dat din cap, cu respirația tăiată la declarația lui.

El și-a mijit ochii.

- Și a acceptat nu-ul tău?

Ceea ce am auzit la sfârșitul întrebării lui a fost: *de data asta*.

Am dat din nou din cap.

- Kennedy era cu mine. A observat și el cât de ciudat m-am purtat cu Buck, așa că i-am povestit ce s-a întâmplat. N-am spus nimic despre tine sau despre bătaie. I-am spus doar că am scăpat.

O cută i s-a desenat între sprâncene.

- Cum a reacționat?

Mi-am adus aminte de izbucnirea neobișnuită a lui Kennedy.

- A fost mai mânios decât l-am văzut vreodată. L-a luat pe Buck afară și a discutat cu el, i-a spus să stea departe de mine... ceea ce probabil l-a făcut pe Buck să se simtă slab și de aceea...

De aceea o violase pe Mindi.

- Ce ți-am spus adineauri? Asta nu e vina ta.

Am dat din cap, uitându-mă abătută în poală, cu lacrimile adunate în ochi. Aș fi vrut să cred că nu fusese vina mea, dar Mindi fusese atacată după ce îl certase Kennedy. Pentru mine. Părea că fusese greșeala mea. Îmi dădeam seama că nu era așa, dar nu puteam să nu fac legătura între lucruri.

Degetele lui Lucas mi s-au strecurat pe sub bărbie și mi-au întors fața spre el.

- *Nu e vina ta*.

Am dat din nou din cap, agățându-mă de cuvintele lui ca de un colac de salvare.

•••••

Am parcat în fața unei case învecinate, închizând ușa camionetei cât mai silențios cu putință și străbătând în vârful picioarelor aleea slab luminată către garajul detașat. Era târziu – din fericire, destul de târziu ca să nu se uite nimeni pe vreo fereastră la o fată furișându-se în apartamentul unui băiat.

Motocicleta lui Lucas era parcată sub scară. Am stat o clipă jos, cu o mână pe balustradă și inima bătându-mi tare, și m-am uitat înapoi, spre casa lui dr. Heller. N-am putut vedea nicio mișcare înăuntru, deși luminile erau aprinse. Trăgând adânc aer în piept, am urcat treptele și am bătut ușor.

Era un vizor în ușă, așa că am fost sigură că mă văzuse stând sub lumina de pe verandă după expresia perplexă de pe fața lui când a deschis brusc ușa. În urmă cu o oră, mă lăsase la cămin, cu Erin și cu Mindi, iar după ce plecase el, îmi dădusem seama că nu-i spusese ceea ce-aș fi vrut să-i spun. Și majoritatea lucrurilor pe care aș fi vrut să i le spun includeau nevoia de a-l vedea când i le spuneam.

- Jacqueline? De ce...?

S-a întrerupt când mi-a văzut expresia feței, trăgându-mă înăuntru și închizând ușa în urma mea.

- Ce s-a întâmplat?

Mâinile lui mă strângeau de coate, iar eu mă uitam la el. Purta pantaloni de pijama strânși cu șnur și un tricou negru, liniile sexy ale tatuajelor lui curgând de sub mânecile acestuia până la încheieturi. Mai avea, de asemenea, o pereche de ochelari cu ramă subțire, neagră, care îi accentua albastrul ochilor și genele negre.

Am tras aer în piept și mi-am golit tot sacul, mai înainte să-mi pierd curajul de a spune orice.

- Vreau să-ți spun doar că... îmi lipsești. Și poate că asta sună ridicol... când abia dacă ne cunoaștem unul pe celălalt, dar între e-mailuri și mesaje telefonice și... tot restul, am simțit că ne-am cunoscut. Că ne cunoaștem. Și îmi lipsește... nu știu cum s-o spun altfel – îmi lipsesc ambele tale euri.

El a înghițit în sec, închizând ochii și respirând încet. Știam că avea să fie foarte rațional și hotărât pentru a face- ceea-ce-se-cuvine și că mă va respinge din nou, dar eram hotărâtă să nu-i dau șansa asta. Dar atunci a deschis brusc ochii și a zis: „Fir-ar să fie“, împingându-mă în ușă, trântindu-și antebrațele de o parte și de alta a capului meu și sărutându-mă cu mai multă forță ca oricând, atât de ferm, încât îi puteam simți marginea cercelului de pe buză creștându-mi buza.

Își apăsa trupul puternic de al meu, iar eu i-am răăpuns ținându-i piept, înfigând mâinile în tricoul lui și potrivindu-mă mai bine, în vreme ce limba lui îmi mângâia interiorul gurii. Când s-a retras pentru o fracțiune de secundă, am protestat cu un stingheritor sunet nearticulat, iar el a chicotit încet, dar tocmai îmi scotea haina și mă trăgea după el pe sofa. Așezându-se m-a luat peste el, călare în poala lui, susținându-mi capul cu o mână și strivindu-mă de trupul lui cu cealaltă.

Ne-am desprins, fără suflare, iar el și-a pus ochelarii pe masa de lângă pat, smulgându-și tricoul peste cap, apoi scoțându-l pe al meu, mai blând. Măinile lui calde s-au răsfiat pe talia mea și m-au ținut mai strâns când buzele ni s-au mișcat la unison, limba lui trecând încet, moale, peste a mea. Mi-am încolăcit brațele după gâtul lui, deschizând gura și luându-l înăuntru. După ce mi-a sărutat colțul gurii, și-a presat buzele în adâncitura de la baza gâtului meu, iar capul mi-a căzut pe spate. Nu-mi puteam opri micile gemete de dorință provocate de sărutările lui.

- Ai un pistrui aici, a șoptit el, trecându-și limba peste un loc chiar sub maxilarul meu. Mă înnebunește de fiecare dată când ești deasupra mea. Vreau doar să fac asta...

Trăgând blând cu gura pielea de sub bărbie m-a excitat până mi-am pierdut controlul, iar genunchii mi s-au încordat în jurul șoldurilor lui, în timp ce mă legănam peste el.

Cu ochii luminoși arzând înăbușit, mi-a dat jos sutienul, descriind cercuri concentrice cu vârful degetelor, atingându-mă atât de ușor că am amețit dorindu-mi mai mult. Mi-a luat sânii în palme, plimbându-și degetele mari pe sub ei, iar eu mi-am plecat capul spre el și i-am sorbit limba în gură, ducându-mi mâna în jos, apăsând, pe abdomenul lui pietros și peste partea din față a pantalonilor de pijama. Am tras de un capăt al șiretului.

- Doamne, Jacqueline, a găfâit el, încordându-se sub palma mea, în vreme ce-și strecura brațele pe lângă mine, degetele furișându-se pe sub părul meu, la ceafă, gurile noastre devorându-se reciproc.

Înterupând sărutul, și-a apăsat fruntea în umărul meu și a gemut, cu dinții strânși.

- Spune-mi să mă opresc.

Tulburată, am clătinat din cap, deși n-aveam nicio idee dacă mișcarea mea a fost energică sau imperceptibilă. Răsuflarea lui mi se răspândea peste sânii și m-am aplecat spre urechea lui, murmurându-i:

- Nu vreau să te oprești.

Rostogolindu-ne fără cuvinte în pat și pe o parte, el mi-a descheiat fermoarul jeansilor și și-a strecurat mâna între tesătura diafană a chiloților mei și piele, degetele lui căutând și găsind locul pe care-l dorea, în timp ce mă săruta. I-am îngăimat numele în gura lui, mi-am înfipt degetele în bicepsii, și i-am auzit vocea devenită doar un mârâit slab în ureche:

- Jacqueline. Spune stop.

Am clătinat o dată din cap, palma mea alunecând în jos pentru a atinge dovada a ceea ce trupul lui voia de la mine.

- Nu te opri, am șoptit, spunându-i că voiam ce voia și el, necondiționat.

L-am sărutat cu însuflețire, fiind sigură că acțiunile și cuvintele mele erau toată confirmarea de care avea nevoie ca să continue.

Am greșit.

- Spune-mi să mă opresc, te rog. *Te rog.*

Ultimul cuvânt șoptit era o implorare pe care n-o puteam tăgădui, chiar dacă nu-i înțelegeam motivul.

- Oprește-te, am șoptit, fără să vreau asta, iar el s-a cutremurat și și-a luat mâna de pe mine.

Strângându-mi brațele între piepturile noastre, nu m-am mișcat, n-am vorbit. Am stat doar în brațele lui minute lungi, până când respirația i s-a domolit, în cele din urmă devenind profundă și egală.

Landon Lucas Maxfield adormise pe sofa. Cu mine.

•••••

M-am trezit auzind mieunatul înăbușit al lui Francis, cerând să fie lăsat înăuntru. Desfăcându-mă cu grijă din brațele lui Lucas, am coborât de pe sofa și m-am dus să-i deschid, culegându-mi din mers sutienul și tricoul cu mâneci lungi și îmbrăcându-le. O pală de aer rece a intrat odată cu motanul lui Lucas, și am închis ușa de îndată ce n-a mai stat în prag. După ce și-a înfășurat coada în jurul piciorului meu pentru vreo două secunde, s-a îndreptat tiptil spre dormitor și am presupus că asta era toată mulțumirea pe care o putea el arăta.

M-am întors la sofa, dar m-am așezat pe podea, examinându-l pe Lucas, în loc să-l trezesc sau să mă strecor din nou în îmbrățișarea lui. Cu fața parțial ascunsă de părul lui negru, buzele pline ușor întredeschise și genele dese unite în somn, puteam vedea băiețelul dinăuntru bărbatului mult mai clar decât înainte. Nu înțelesesem ce se întâmplase mai devreme, de ce mă implorase să-l opresc sau de ce se ținea el deoparte de toată lumea, de *mine*, dar voiam să înțeleg.

Am bănuț că tatuajul cu trandafirul era un posibil indiciu, dat fiind locul în care se afla, deasupra inimii lui. În mare parte, tatuajele de pe brațe erau simboluri și motive complicate, și m-am întrebat dacă vreunul din ele fusese creat de el. În clipa aceea, s-a întors pe spate și am putut în sfârșit să citesc cuvintele de pe partea lui stângă:

*Dragostea nu e lipsa logicii
ci logica examinată și recalculată
încălzită și pliată să se potrivească
pe contururile dinlăuntru inimii.*

Nu aveam nevoie de alte dovezi să știu că, la un moment dat, în trecutul lui probabil nu foarte îndepărtat, Lucas iubise pe cineva, profund. Cineva pe care trebuie s-o fi pierdut, pentru că nu părea să fie prin preajmă. Și atunci m-am uitat mai îndeaproape la tatuajul ce-i încercuia încheietura mâinii care se odihnea pe lângă fața lui. În interiorul modelului tatuat, mascat ca pielea normală, rozalie, de către desen, era o cicatrice subțire, dar zimțată. Mergea de la un capăt la celălalt – pe toată partea interioară a încheieturii, ascunsă de liniile negre tatuante ca un cod secret.

Încheietura mâinii drepte era încercuită de un desen similar, și, după ce i-am cercetat fața căutând vreun semn că ar fi treaz, i-am ridicat-o de pe piept și am întors-o ușor, ca să verific. Și aici exista o cicatrice dintr-o parte în celalaltă – cicatrice ascunsă cu măiestrie de artistul care-i făcuse tatuajul.

Uluită, m-am așezat pe podea, privindu-l cum doarme. N-aveam idee dacă aș fi putut vreodată deschide discuția pe tema asta – dacă era ceva ce ar fi vrut vreodată să-mi spună. Deși îmi luasem partea mea de zile și nopți nefericite, când mă despărțisem de Kennedy, nu fusesem niciodată îndeajuns de deprimată cât să mă gândesc la sinucidere. Nu-mi puteam închipui ce ar fi trebuit să se întâmple ca să mă aducă până în acel grad de disperare. Nu chiar.

Era târziu și trebuia să mă întorc la cămin. Ora noastră de curs – ora mea – începea peste numai opt ore. Pe bufetul din bucătărie, am găsit un plic vechi și am mâzgălit un bilet, anunțându-l că plecasem înapoi la cămin și că o să-l văd mâine.

- Stai.

Vocea lui Lucas m-a oprit cu mâna pe clanță.

Se ridicase în capul oaselor, ușor dezorientat, din somn.

- Nu voiam să te trezesc, așa că ți-am lăsat un bilet.

L-am luat de pe marginea mesei, l-am împăturit și l-am vârat în buzunar. Eram atât de supraîncărcată de vorbe de rost și de întrebări de pus încât niciuna nu izbutea să-mi iasă pe gură.

El s-a frecat la ochi și s-a ridicat în picioare, întinzându-și gâtul într-o parte și brațele în spate, cu ochii închiși. Bicepsii și pectoralii i s-au flexat în mișcare și aș fi vrut să nu mă mai uit lung, dar n-am putut până ce n-a deschis ochii.

- Te conduc până la mașină.

S-a întors să-și ia tricoul, iar eu am putut să mă holbez în voie, fără rușine. Peste umerii lui bine conturați și pe spate erau mai multe desene tatuante și cuvinte scrise, însă tricoul le-a acoperit mult prea abrupt.

A dispărut la baie și s-a întors purtând hanoracul lui și o pereche foarte scâlciată de Sperry, pe care nu-l mai văzusem niciodată purtând-o. Bocancii erau încălțăminte standard.

- Francis e pe pat? Dacă nu și-a dezvoltat degete opozabile, bănuiesc că tu l-ai lăsat înăuntru.

A traversat camera spre mine, zâmbind.

Am dat din cap, pe când se apropia, iar zâmbetul i-a pierit treptat. Am știut că se gândea la ceea ce se întâmplase înainte să adormim strâns îmbrățișați, întrebându-se ce gândeam despre el fiindcă mă rugase să spun *stop*, după ce eu îi spusese dar că nu doream asta. Dacă ar fi știut – confuzia mea la ciudata lui respingere nu era nimic în comparație cu teama de ceea ce îi provocase cicatricele de la încheieturile mâinilor.

Capitolul 19

După o săptămână în care Lucas mi-a ignorat existența cât eram la curs, nu eram sigură la ce să mă aștept luni dimineața. Schimbarea era minoră, dar inconletabilă. Când am intrat în sală, ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și o foarte subțire umbră de zâmbet i-a jucat pe buze. Totul la el îmi devenise familiar. În seara în care dansasem cu el, trăsăturile i se contopiseră într-un tip excepțional de care merita să te îndrăgostești. Acum, era tot numai unghiuri ascuțite, cu maxilar și bărbie puternice, și un nas cu o vagă sugestie că fusese cândva rupt. O cicatrice în formă de semilună îi stătea pe unul dintre pomeți, spre tâmplă, și ochii lui lipsiți de culoare erau uneori puțin cam stranii. Franjurii părului cu frizura cuiva tocmai sculat din pat erau destul de lungi cât să îmblânzească întregul; dacă s-ar fi tuns vreodată scurt, ar fi arătat complet diferit.

Și-a întors atenția la etern prezentul său caiet de schițe, iar eu m-am forțat să privesc înainte, ca să nu cad pe scări. Cu doar câteva ore mai devreme, el îmi ținuse fața între palme, mă lipise de portiera camionetei și mă sărutase de parcă făcuserăm ceea ce-mi dorisem eu să facem. Condusesem înapoi până la cămin într-o stare de uluită dorință trupească.

Strecurându-mă pe locul meu de lângă Benji, m-am opus tentației de a mă uita peste umăr. Dacă el nu s-ar fi uitat la mine, aș fi fost dezamăgită. Dacă s-ar fi uitat, aș fi fost prinsă.

Fata din dreapta mea, ca de obicei, își dădea raportul activității din weekend vecinei sale... și celorlalte două sau trei duzini de persoane care o mai puteau auzi. Benji o imita perfect, chiar dacă un pic teatral, iar eu m-am prefăcut apucată de un acces de tuse, ca să-mi ascund râsul. Din nefericire, tusea mea i-a atras atenția.

- *Mori* sau ce? m-a întrebat ea, afișând un perfect surâs disprețuitor, când eu am clătinat din cap. Ei bine, să-ți scuipi un plămân în public nu e deloc atrăgător – zic și eu.

Fața mi s-a aprins, dar atunci Benji s-a aplecat și a vorbit pe după mine.

- Aă, dar să prezinți, pentru jumătate de sală, un raport exhaustiv, în fiecare luni dimineață – în toate detaliile-i sinistre – despre cât de dezgustătoare alcoolică ești tu? *Nici asta nu e deloc atrăgător*. Zic și eu.

Ea a rămas fără grai, în timp ce persoanele din preajmă au pufnit în râs pe înfundate, iar eu mi-am prins buza de jos între dinți, încercând să privesc drept înainte. Din fericire, tocmai atunci a intrat dr. Heller, iar cursul a început și m-am putut întoarce pentru cincizeci de minute lungi la strădania de a uita de prezența lui Lucas, trei rânduri mai în spate și cinci scaune mai în lături.

- Deci... nouă zile până la examenele finale.

Benji si-a îndesat rucsacul și a zâmbit superior la mine, în timp ce mi-l îndesam și eu pe-al meu.

- Mmm-hmm.

- Nouă zile până când gata cu... *restricțiile*.

Mi-am dat ochii peste cap, când el și-a jucat sprâncenele pe frunte.

- Ei? Ei?

Nu m-am putut abține să nu verific dacă Lucas mai era încă în sală. Vorbea cu o fată Zeta cu care nu mai vorbise până atunci – dar se uita la mine peste capul ei.

Benji își făcea loc spre culoarul dintre bănci, cu un rânjet întins pe toată fața.

- „O să aleg *Preparatori Sexy* pentru 200 \$, Alex“, a zis el cu o voce nenatural de feminină, înainte de a începe să fredoneze genericul emisiunii Risc.

Încă mai fredona când i-a zâmbit lui Lucas, chiar înainte de a ieși.

Am sperat că nu mă roșisem la față, când Lucas a venit pe culoar potrivit-și pasul cu al meu, dar niciunul dintre noi n-a vorbit până ce n-

am ajuns afară. Dregându-și glasul, a arătat cu un umăr spre Benji, care se îndepărta.

- El, ăă, știe? Despre...?

Își ronțăia buza de jos și micul cercel de argint, cu o ușoară încruntare.

- El, de fapt... cu ajutorul lui mi-am dat seama... cine erai.

- Oh?

Mergea cu mine spre cursul de spaniolă, cum mai făcuse o dată, înainte.

- Ne-a observat... uitându-ne unul la celălalt, am ridicat eu din umeri, și m-a întrebat dacă mă duc la seminariile tale de pregătire.

Închizând ochii pentru o clipă, a suflat adânc.

- Doamne. Îmi pare atât de rău.

Așteptam, sperând că avea să-mi spună, în sfârșit, motivul pentru șarada Lucas/Landon. Am urcat prin campusul deluros în tăcere vreun minut sau două, cu fiecare pas apropiindu-ne mai mult de sala mea de curs. Fără niciun nor pe cer, soarele ne încălzea în peticele pe care lumina cădea direct, în vreme ce înghețam în umbra aruncată de copaci și de clădiri.

- Te-am observat din prima săptămână, a zis el cu voce înceată. Nu doar pentru cât de frumoasă ești, deși, firește, și asta a jucat un rol.

Am zâmbit, privind picioarele noastre, în timp ce ne potriveam pașii.

- Pentru felul în care te sprijineai pe coate când ascultai la curs, când era ceva care-ți capta interesul. Și când râzi, n-o faci niciodată ca să atragi atenția, doar... râzi. Felul în care îți dai obsesiv părul după ureche pe partea stângă, dar pe partea dreaptă îl lași să cadă ca un paravan. Și când ești plictisită, bați din picior fără zgomot și îți miști degetele pe pupitru de parcă ai cânta la un instrument. Am vrut să te desenez.

Ne-am oprit și am stat într-un pătrat de soare, departe de intrarea umbrită în clădirea unde se predau limbi străine.

- Aproape de fiecare dată când te vedeam, erai cu *el*. Dar într-o zi, ai venit în clădire singură. Eu ținusem ușa pentru câteva fete înaintea ta și am așteptat să vii. Când ai ajuns, ai părut încântată și puțin surprinsă. Spre deosebire de celelalte, nu te așteptai să-ți fie ținută ușa de vreun tip oarecare. Mi-ai zâmbit și ai spus „Mulțumesc“. Asta a fost ultima picătură. M-am rugat să nu vii niciodată la vreun seminar și nu cu el. Nu voiam să știi că eu eram preparatorul. El te socotea proprietate sigură, chiar și când stăteai lângă el, ținându-l de mână. De parcă ai fi fost un accesoriu.

Se încruntase și mi-am amintit că exact așa mă simțeam cu Kennedy. Adeseori.

- N-am vrut niciodată să suferi, dar voiam să te iau de lângă el. Mi-am spus permanent că nu conta dacă erai a lui sau nu, pentru că oricum te aflai

de partea cealaltă a unei linii pe care nu o puteam depăși. Și apoi tu n-ai apărut în ziua examenului parțial – nici în următoarea, nici în următoarea. Mi-am făcut griji că ți se întâmplase ceva. El a fost oarecum rezervat în primele zile. La sfârșitul săptămânii, însă, fetele care flirtau cu el înainte de curs și felul cum le răspundea el m-au lămurit despre ceea ce se întâmplase. Eram sigur că ai abandonat cursul, ceea ce mă făcea în mod egoist extatic. Fără să-mi dau măcar seama ce făceam, am început să te caut prin campus.

S-a uitat în ochii mei și a coborât și mai mult vocea.

- Și apoi, a fost petrecerea de Halloween.

Nu puteam să respir.

- Ai fost acolo? La petrecere?

El a dat din cap.

- Cum? Nu ești în frăția Greacă, nu-i așa?

El a clătinat din cap.

- Reparasem aerul condiționat în casă, cu o seară înainte. Întreținerea nu face intervenții de urgență seara sau în weekend-uri, dar eu sunt angajat cu contract de prestări servicii, așa că am acceptat s-o fac. Fiindcă n-am vrut să iau bacșiș, vreo doi băieți m-au invitat la petrecere. Am spus da numai pentru că speram c-o să fii și tu acolo. Trecuseră două săptămâni, iar campusul e atât de mare, încât începusem să cred că n-o să dau niciodată de tine.

A chicotit încetșor și și-a frecat ceafa cu o mână.

- Uau, sună absolut a hărțuitor.

Sau absolut romantic. *Doamne*.

- De ce n-ai vorbit cu mine în seara aceea? Înainte de...

El clătinat iarăși din cap.

- Erai atât de abătută și de nefericită. Aproape orice băiat care se apropia de tine era respins fără să te uiți de două ori. În niciun caz nu voiam să devin unul dintre ei. Ai dansat cu vreo cinci băieți pe care deja îi cunoșteai – iar el a fost unul dintre aceștia.

- Buck.

- Da. Când ai plecat, el te-a urmat și m-am gândit că poate... poate voi doi v-ați hotărât să plecați mai devreme, fără să știe toată lumea. Să vă întâlniți afară sau ceva.

În timp ce el vorbea, am urmărit trei colege de-ale mele intrând împreună în clădire.

- El e cel mai bun prieten al iubitului colegei mele de cameră. Bine, fostul ei iubit, acum. Era cineva cunoscut. Un prieten, am crezut eu. Vai,

ce greșeală.

El a dat din cap, încruntându-se.

- Mă pregăteam să plec – motocicleta mea era parcată în fața casei. Ceva nu mi se păruse în regulă, dar mă rodea aceeași dorință de a-l scoate din schemă pe care o simțisem jumătate de semestru pentru iubitul tău, așa că mi-am analizat propriile motive. Am pierdut vreun minut certându-mă cu mine însumi și îmi pare rău pentru asta. În cele din urmă, mi-am spus că dacă voi doi vă cuplaserăți, o să mă întorc pur și simplu în fața casei, o să bag viteză cu Harley-ul și-o să termin cu asta. Cu tine.

- Dar nu s-a întâmplat așa.

- Nu.

Dintr-odată realizând că nu mai sunt persoane care să se grăbească pe lângă noi, mi-am scos telefonul. Era zece și două minute.

- Fir-ar. Am întârziat.

- O-oh. Nu e profesoara aceea care te dă exemplu dacă întârzii?

Impresionant.

- Ți-ai amintit.

Gemând, mi-am vârât telefonul la loc în rucsac.

- Aș cam chiuli acum.

Gura lui s-a arcuit într-un colț.

- Ce fel de angajat al universității aș fi eu, dacă aș încuraja chiulul de la cursuri în ultima săptămână a semestrului?

- Nu facem decât recapitulări. Și am o notă maximă. Chiar nu am nevoie de recapitulare.

Ne priveam lung unul pe altul. Mi-am lăsat capul într-o parte și m-am uitat drept în ochii lui luminoși.

- Tu nu ai oră?

- Nu până la unsprezece.

Și nu pentru prima oară, am simțit privirea lui pe fața mea ca o boare sau ca o atingere dintre cele mai ușoare cu putință. Ochii i s-au oprit pe gura mea.

Cu buzele întredeschise, respirația mi s-a încetinit, iar inima a început să-mi bată mai repede.

- Nu m-ai mai desenat din nou.

M-a săgetat cu ochii, dar n-a răspuns, așa că m-am gândit că nu-și mai aducea aminte propunerea din mesajul de pe telefon.

- Ai spus că nu reușești să mă desenezi din memorie. Maxilarul. Gâtul..

El a încuviințat.

- Și buzele. Am spus că am nevoie să petrec mai mult timp uitându-mă la

ele și mai puțin timp gustându-le.

Am dat din cap. Doamne, ce *nu* își amintea?

- Un lucru foarte prostesc din partea mea, cred.

Se uita din nou foarte atent la gura mea. Simțeam furnicături în buze de la cercetarea lui concentrată. Îmi venea să-mi trec degetele peste ele.

Sau să le răzuiesc cu dinții, ca să-mi alung senzația de gădilătură. Când mi le-am umezit cu limba, a tras aer în piept.

- Cafea. Hai să mergem să ne luăm o cafea.

Am consimțit și, fără alte cuvinte, ne-am îndreptat spre centrul studentesc, cel mai aglomerat loc din campus la această oră a zilei.

- Deci porți ochelari, hm?

Stăteam la o masă minusculă, sorbind din cafele și îndurând o tăcere categoric inconfortabilă, așa că am trântit primul lucru viabil care mi-a trecut prin cap.

- Mm, da.

Grozav. Tocmai adusesem vorba despre *noaptea aceea*. Dar n-ar fi trebuit să deschid discuția despre noaptea aceea? N-ar fi trebuit să stăm de vorbă? N-ar fi trebuit să-l întreb dacă mă refuzase pentru că era preparator sau din pricina cicatricelor acelora de la încheieturile lui?

- Port lentile de contact. Dar îmi obolesc ochii cu ele, la sfârșitul zilei.

Mi-am amintit imaginea lui Lucas când a deschis ușa, teama de pe fața lui, ochelarii care-l prefăceau în cineva oficial, în vreme ce pijamaua producea efectul contrar. Mi-am dres glasul:

- Îți vin chiar bine. Ochelarii. Vreau să spun, i-ai putea purta tot timpul, dacă ai vrea.

- Mă încurcă, dacă port casca de motociclist. Și la taek-wondo.

- Oh. Da, îmi închipui.

Am tăcut din nou, cu patruzeci de minute înainte de ora lui și de repetiția mea la contrabas reprogramată.

- Aș putea să te desenez acum, a zis el.

Aparent fără motiv, fața mi-a luat foc. Din fericire, el căuta deja în rucsac, de unde și-a scos caietul de schițe, deschizându-l la o pagină albă. Și-a luat creionul de după ureche, și-abia apoi s-a uitat la mine, peste masă. Dacă a observat culoarea mea aprinsă, n-a spus nimic. Fără vreun cuvânt, s-a lăsat pe spate în scaun, cu blocul pe genunchi, și-a început să deseneze, creionul lui făcând fără efort arcurile largi ale cuiva care știa ce făcea. Ochii i se mutau de la blocul de desen la mine și înapoi, mereu și mereu, iar eu stăteam tăcută, sorbind cafeaua și urmărindu-i fața. Urmărindu-i mâinile.

Era ceva intim în a fi model pentru cineva. Mă oferisem ca model odată, printr-a unsprezecea, la ora de desen, pentru puncte în plus la notă. Lipsindu-mi dramatic talentul la desen, mă repeziseam pentru cele două puncte fără să stau să mă gândesc că aveam să stau cocoțată pe o masă pentru o oră întreagă. Ca toți adolescenții băieți din clasă să aibă frâu liber să se holbeze la mine pentru o oră fusese o nouă experiență stânjenitoare. Mai ales când iubitul lui Jillian, Zeke, și-a început portretul cu pieptul meu. Se uita fără rușine, împăunându-se cu eforturile sale artistice în fața colegilor de la masa lui, în vreme ce eu roșeam și mă prefăceam că nu-i aud mișturile despre sfârcuri și decolteu, și că ar vrea să-mi scot bluza de tot – sau măcar s-o deschei la nasturi.

„Majoritatea artiștilor încep cu capul“, spusese domnișoara Wachowski, când se uitase peste umărul lui.

Zeke și ceilalți băieți de la masă pufniseră în râs, în vreme ce eu mă făcusem roșie toată de rușine și toată clasa observase.

- La ce te gândești?

Doar nu era să-i spun despre povestea aia.

- La liceu.

Părul căzându-i peste frunte îi ascundea cicatricea despre care știam că e acolo, dar buzele i se strânseseră cu putere.

- Ce-i? am întrebat, mirându-mă de schimbarea pe care aceste două cuvinte o produsese.

Înconjurați de conversații, de muzică și de zgomote mecanice, râcâitul minei pe hârtie nu se auzea în cafenea. Am urmărit creionul dansând în mâna lui, întrebându-mă care parte din mine o schița și care părți ar fi vrut să le schițeze. Ce fel de băiat fusese el la șaisprezece ani? Desena și pe atunci? Își petrecea timpul cu băieții de vârsta lui? Se îndrăgostise? Suferea în dragoste din pricina vreunei fete crude?

Își făcuse deja cicatricile acelea la încheieturi sau momentul acela avea să vină mai târziu?

- Ai spus că ai fost cu el trei ani.

Vorbea doar atât de tare cât să-l aud eu, uitându-se în jos la caietul lui, în timp ce creionul alerga înainte și-napoi. Nu fusese o întrebare. Presupusese că mă gândisem la Kennedy.

- Nu mă gândeam la el.

Maxilarul lui s-a încordat, buzele i s-au strâns din nou. Gelozie? M-am simțit vinovată când mi-am dat seama că *voiam* ca el să se simtă gelos.

- Pentru tine cum a fost la liceu? l-am întrebat și imediat mi-am dorit să n-o fi făcut.

Ochii i-au fulgerat spre mine și mâna i-a încremenit.

- Foarte diferit decât a fost pentru tine, îmi închipui.

Ochii încă i se mai plimbau peste fața mea, dar nu mai desena, iar expresia îi era crispată.

- Da? Cum? am zâmbit, sperând ca asta fie să ne întoarcă pe muchie, fie să ne arunce dincolo.

El și-a ridicat privirea la mine și s-a uitat lung.

- În primul rând, n-am avut niciodată o iubită.

M-am gândit la trandafirul de pe inima lui și la poezia înscrisă pe partea lui stângă. Nu vrusesem ca dragostea aceea să fie recentă.

- Pe bune? Niciuna?

El a clătinat din cap.

- Am fost... instabil, s-ar putea spune. Mă cuplam cu fete. Nu stabileam o relație. Chiuleam de la ore în egală măsură în care catadicseam să mă arăt. Petreceam cu localnicii și cu turiștii de pe plajă. Intram adesea în încăierări, și în școală, și în afara ei. Eram suspendat și exmatriculat atât de frecvent încât niciodată nu eram chiar sigur, când mă trezeam dimineța, dacă trebuia să mă mai duc la școală sau nu.

- Ce s-a întâmplat?

Fața lui înmărmurise.

- Ce?

- Vreau să spun, cum de-ai ajuns la colegiu și ai devenit așa – am făcut semn spre el – un student serios?

S-a uitat fix la creionul din mâna lui, dând cu unghia de la degetul mare peste mină, ascuțind-o.

- Aveam șaptesprezece ani, gata să fiu exmatriculat pentru ultima oară, pregătit să lucrez pe barcă împreună cu tata pentru tot restul vieții mele.

Într-o noapte, petreceam cu niște prieteni. Am făcut un foc de tabără pe plajă, care întotdeauna îi atrăgea pe copiii turiștilor – iar ei întotdeauna

voiau să intre în cârdășie. Unul dintre prietenii mei era dealer. Nu de chestii serioase, doar droguri de petrecere. Le vindea scump, ca să putem

trage și pentru noi o parte, fără să plătim distribuitorului. În seara aceea, a venit și sora lui cu noi. Se îndrăgostise de mine, dar avea paisprezece ani.

Complet inocentă. Deloc genul meu. Nu a reacționat prea bine când am refuzat-o, și a început să flirteze cu tipii care finanțaseră noaptea, ca să zic

așa. Idiotul de frate-său era atât de drogat încât nu era deloc atent la ea. Nici capul meu nu era mai limpede, dar când tipul cu care dansa a tras-o

după el pe plajă, ea părea că ar fi vrut să se smulgă din mâna lui.

Îmi amintesc că m-am dus după ei, dar tot ce s-a petrecut după aceea mi-e

neclar. Mi s-a spus că-i rupsesem falca tipului. Am fost arestat, acuzat. Urma să sfârșesc probabil la pușcărie, dar în săptămâna aia ne-au vizitat soții Heller, iar Charles a făcut ceva să închidă toată povestea. El și tata s-au certat. Următorul lucru pe care-l știu e că mă înscrieseră la arte marțiale. Eram destul de prost să văd beneficiul dement de a fi în stare să rup în bătaie oamenii chiar mai bine decât o făceam deja, așa că n-am obiectat. Ceea ce n-am prevăzut a fost cum avea să mă echilibreze treaba asta pentru prima oară, după multă vreme. Înainte de a pleca, Charles mi-a ținut o predică așa cum tata n-o făcuse niciodată. Nu mi-a plăcut să-l dezamăgesc.

S-a uitat la mine de aproape.

- Încă nu-mi place.

Ne-am băut cafelele și am așteptat, ținându-mi gura, știind că mai urma și altceva.

- Mi-a spus că-mi dădeam cu șutul viitorului, că puteam mai mult decât droguri și bătaii. Mi-a spus că mama mă privea și m-a întrebat dacă vreau ca ea să fie mândră sau să-i fie rușine. Apoi, mi-a promis că mă va ajuta să intru la universitate, că va trage toate sforile cu putință, dacă eu încercam măcar. Știa că îmi căutasem o scăpare, iar el îmi dădea o a doua șansă.

Un fior rece m-a străbătut la cuvintele acestea.

- Se pricepe să ofere dintr-astea.

A zâmbit, doar puțin.

- Da. Se pricepe. Eu am luat-o. Ultimul an de liceu părea bun, dar înainte de asta nu făcusem decât să-mi ruinez media generală. Nu știu cum a făcut să fiu acceptat, chiar și condiționat. Tata nu poate plăti pentru studii, bineînțeles, de aceea am toate slujbele astea ciudate. Plătesc chirie pentru apartament, dar n-aș putea să-mi permit un pat în garajul cuiva pentru cât îmi ia el.

- E ca un înger păzitor pentru tine.

Ridicându-și ochii luminoși, tulburători spre ai mei, a zis:

- Nici n-ai idee.

Capitolul 20

Am clipit nedumerită la Erin:

- Cum adică probabil nu va depune plângere?

Colega mea de cameră și-a trântit telefonul pe biroul ei. A trântit și ușa minifrigiderului după ce a scos o sticlă de apă din el. Și-a azvârlit pantofii din picioare și apoi a aruncat unul prin cameră, care s-a izbit de peretele de dincolo de patul ei și a aterizat în mijloc.

- S-au dus la ea, Kennedy, DJ, și Dean. Au convins-o – sau aproape au convins-o – că or să se ocupe ei de Buck. Că ea va distruge frăția și probabil întregul sistem al asociației Grecești dacă dă declarație.

- *Ce?*

- Au făcut-o pe *ea* să se simtă vinovată. Pentru că a fost violată!

N-o mai văzusem niciodată pe Erin atât de furioasă.

- Asta-i o porcărie absolută. O sun pe Katie.

M-am ridicat și m-am dus la ea, luând-o de braț ca s-o împiedic să sune.

- Erin, nu poți să spui, dacă Mindi nu vrea ca tu să spui.

Ea s-a uitat la mine îndeaproape.

- J, tu știi cum merg lucrurile la Greci. Toată lumea știe deja.

- Oh. Corect.

A sunat, iar eu am ascultat cum i-a spus președintei fetelor ce credea despre mușamalizarea propusă.

- Okay, o să fiu acolo într-o oră, cu Mindi.

A pus telefonul jos, cu o față mai calmă și mai calculată. Așezându-se pe patul meu, m-a luat de mână.

- Trebuie să vii cu noi, J. Trebuie să le spui ce ți-a făcut ție.

Cumva, să depun mărturie în fața unei cete de fete din asociația de studenți era mai înfricoșător decât ideea de a-l denunța pe Buck la poliție sau de a da o depozitie procurorului districtual.

- D-de ce? m-am bâlbâit eu. Nu sunt din asociația voastră, Erin. Lor nu le pasă...

- Dovedește precedentul.

De câte ori îl auzisem pe Kennedy folosind acest jargon juridic – unul

dintre preferatele lui.

- Ești sigură că o încercare ratată cu mine va dovedi o caracteristică?

E doar de două ori...

Ochii ei m-au fulgerat mânioși.

- Jacqueline...

- Ai dreptate, ai dreptate... Doamne, ce spun?

Mi-am îngropat fața în mâinile care-mi tremurau, iar Erin mi le-a dat jos, cu blândețe.

- Trebuie să ne asigurăm că nu va mai face asta din nou.

Am dat din cap, știind că avea dreptate, iar ea i-a scris un mesaj pe telefon lui Mindi.

Erin tocmai descuiase portierele mașinii sale Volvo, când mi-am auzit numele strigat și m-am întors să-l văd pe Kennedy străbătând în fugă parcarele căminului.

- Bună, Jacqueline, Erin.

Când el a salutat-o cu un zâmbet reținut, serios, s-a încruntat la el.

S-a întors spre mine:

- Trebuie să vorbim.

M-am uitat mânioasă la el.

- Despre ce? Despre cum i-ai ajutat tu pe ei s-o convingă pe Mindi să renunțe la plângere, când știi ce mi-a făcut el mie?

El a scos un oftat obosit.

- Nu e așa...

- Zău? Dar cum e?

- Putem vorbi între patru ochi? Te rog?

Am aruncat o privire la Erin, iar ea și-a strâns buzele, aruncându-i fostului meu iubit o scurtă privire cinică, înainte de a-și întoarce atenția spre mine.

- Mă duc s-o iau pe Mindi și ne întâlnim la casa frăției?

Își făcea griji că îl voi lăsa să mă convingă să stau deoparte, știind că deja nu mă simțeam deloc în largul meu.

L-am scrutat pe Kennedy și am înțeles că misiunea lui era de a mă convinge să nu dau declarație împotriva lui Buck.

- Mă duci cu mașina până acolo? Acum? E singurul mod în care am putea sta de vorbă.

Frustrat și poate puțin încurcat de replica mea, el s-a învoit.

- Da. Te duc până acolo, dacă vorbești cu mine pe drum.

M-am uitat peste sedan la Erin.

- Ne întâlnim acolo.

Ea a dat din cap, cu o speranță neșovăitoare și l-am urmat pe Kennedy la mașina lui.

După ce a potrivit aparatul stereofonic la volum redus, a pornit încet, cu o mână lăsată să atârne peste volanul îmbrăcat în piele.

- Mulțumesc c-ai acceptat să vorbești cu mine.

Mi-a aruncat o privire, ochii lui revenind înapoi la drum.

- Vreau să știi că eu cred, sută la sută, tot ce mi-ai spus sâmbătă noapte. Știi că Buck e o jigodie – doar că n-am știut cât de jigodie. Am început procedurile să-l excludem.

- Să-l excludеți... din frăție? Adică *asta* e o pedeapsă?

Închizând ochii, am scuturat din cap, să-mi păstrez controlul.

- Buck a venit în campusul ăsta crezând că o să fie președintele din oficiu al anului, crezând că o să urce apoi în rang, că o să conducă toată frăția și probabil și consiliul, în ultimul an, iar acum e pe cale să fie exclus naibii, cu sau fără tatăl lui. Bineînțeles că e o pedeapsă.

Mi s-a tăiat respirația.

- Kennedy, *a violat o fată*.

A avut buna cuviință să bată în retragere.

- Înțeleg, dar...

- Niciun *dar!* Nu încape niciun *dar!*

Pieptul îmi tresălta de efortul de a-mi ține mâinile strâns în poală, în loc de a-l plesni peste fața aia înfumurată a lui.

- Merită închisoarea și eu o să fac tot ce pot ca să văd că și-o primește.

Fără să vreau m-am gândit că, dacă îl trimiseseră pe Kennedy să mă oprească să depun mărturie, atunci discuția produsese efectul invers.

El a oprit în fața casei și a tras mașina în parcare. Ținea volanul cu ambele mâini.

- Jacqueline, trebuie să înțelegi ceva, Buck a tot vorbit tâmpenii că s-a cuplat cu tine de acum mai multe săptămâni. Au fost și alții care i-au confirmat spusele. Toată lumea știe despre asta. Nimeni altcineva n-o să-ți înghită povestea cu *el a încercat să mă violeze și pe mine*. E cam târziu pentru asta.

Mi s-a oprit răsuflarea, gâtul mi s-a astupat, iar durerea m-a săgetat prin brațe până în vârful degetelor. Închizând o clipă ochii, m-am luptat cu amețea, cu lacrimile ce dădeau să izvorască, și cu atât de multă furie, încât literalmente am văzut roșu pe sub pleoapele închise.

- *Povestea mea?*

Ochii lui verzi i-au întâlnit pe ai mei.

- Ți-am mai spus, eu te cred.

M-am uitat adânc în ochii lui, ai acestui băiat pe care îl cunoscusem atât de intim trei ani. Puteam vedea că într-adevăr mă credea, dar credința asta intra în conflict cu dorința lui nestăpânită de a ieși cu față curată. N-avea să facă lucrul cuvenit.

- Mă crezi și totuși stai aici, încercând să mă faci să mă răzgândesc de a mai convinge pe oricine altcineva să mă creadă.

- Jacqueline, e mai complicat de-atât...

- Pe dracu' ghem.

Am deschis portiera larg și am sărit jos. Trântind ușa împotriva oricăror altor proteste, m-am întors și am pornit cu pași apăsați pe alee către casa asociației fetelor lui Erin și a lui Mindi. Tremuram de furie, de frică și de încă ceva: hotărâre.

•••••

Erau mai puțin de douăzeci de fete prezente la ședință: Erin, Mindi, fetele din conducerea asociației și cu mine.

Ca președintă, Katie stătea în capul mesei lungi, lăcuite. Așezate de o parte și de alta a ei se aflau membrele biroului de conducere din ultimul an; am recunoscut-o pe sora mai mare a Oliviei printre ele. Ea și Olivia ar fi putut fi gemene, atât de tare semănau – până și la rânjetul arogant și batjocoritor.

- Mindi, scumpete, nu te învinuiește nimeni aici, a zis ea, cu vocea mustind de-o nesinceritate care îi contrazicea spusele. Dar adevărul este că te-ai dus în cameră cu el. Vreau să spun că erai conștientă că s-ar fi putut întâmpla orice acolo, înțelegi?

Erin și-a pus o mână pe coapsa mea când am tras brusc aer în piept – un avertisment să nu răspund încă. Am lăsat aerul să-mi iasă pe nas și am fiert mocnit. Eu eram din afara cercului lor. Aș fi putut fi ușor înlăturată și asta nu i-ar fi fost de niciun ajutor lui Mindi. Avea nevoie de tot sprijinul.

- Și nu erai nici virgină, nu-i așa? a zis o altă fată.

- Doamne, Taylor, asta nu contează, a zis alta.

Taylor a ridicat din umeri.

- Pentru *mine* ar fi contat.

Mindi era albă la față și arăta de parcă fie avea să vomite, fie să leșine. Erin s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

- Respiră, draga mea.

Mai multe persoane au spus alte lucruri prostești, iar altele au spus lucruri mai de bun-simț, până când, în final, se părea că toată lumea își

exprimase părerea, mai puțin Katie, Erin și cele două ființe care, la urma urmei, îi țineau lui Buck soarta în mâini: Mindi și cu mine. În sfârșit, Katie a bătut ușor cu ciocănelul, oprind toate conversațiile și făcând să se întoarcă spre ea toate capetele. Postura ei era perfectă, de parcă ar fi putut fi o regină încoronată, când și-a fixat ochii asupra mea și a întrebat:

- Jackie, am înțeles că tu susții că Buck a încercat să te violeze în seara petrecerii de Halloween?

Vreo două fete au murmurat deoparte și una a chicotit de-a dreptul. Mâinile din poală mi s-au încleștat în pumni, dar le-am ignorat, am înghițit în sec și am dat din cap:

- Da.

- Okay, scuze, dar nu înțeleg nici măcar de ce se află ea aici, a zis o reprezentantă a anului trei. Dacă el n-a făcut-o efectiv...

- A avut toate intențiile de-a o face, a replicat Erin printre dinții strânși. A fost doar oprit înainte să reușească.

Cealaltă fată și-a scuturat părul peste umăr.

- Dar ea n-a raportat în seara aceea. De ce nu? Și de ce acum? Vreau să spun, de unde să știm că ăsta nu este un motiv ca să câștige atenție? Sau vreun soi de răzbunare împotriva lui Buck?

Erin a mârâit lângă mine.

- A fost oprit de un tip care a văzut toată treaba și care este de acord să depună o mărturie oficială.

Vocea îmi tremura, iar pe sub masă, Erin mi-a luat mâna dreaptă și mi-a ținut-o strâns.

- Cât despre de ce acum și nu atunci... asta e greșeala mea de judecată, am zis. Nu mi-a trecut prin minte că o să facă asta și altcuiva.

Am aruncat o privire spre Mindi, cerându-mi iertare din ochi, și apoi spre Katie:

- Am crezut că mi s-a întâmplat numai mie.

- Care tip? Unul din frăție? Pentru că, oameni buni, ei *nu* o să depună mărturie împotriva lui Buck, a zis Taylor și mai multe fete au dat aprobator din cap.

- Nu. Lucas Maxfield.

- Oh, îl cunosc, a zis sora Oliviei. E atrăgător...

- E cumva tipul non-grec care era la petrecerea de Halloween fără costumație? Cizme de cowboy? Păr negru? Ochi superbi? Absolut sexy? a întrebat fata de lângă ea.

- Da, el e.

- Mindi, le-a întrerupt Katie, înțeleg că Dean și DJ, au vorbit cu tine,

ieri?

Mindi a dat din cap, cu ochii încă înroșiți și încercănați.

- Vor să renunț la plângere. Au spus că o vor rezolva intern.

Capetele se întorceau când spre președinta asociației, când spre Mindi, care-și pasau întrebări și răspunsuri.

- Și care sunt planurile tale acum?

- Nu știu. Sunt foarte încurcată.

Katie o țintuia cu o privire severă.

- Buck chiar ți-a făcut ceea ce spui că ți-a făcut?

Ochii lui Mindi se umpluseră de lacrimi și când a confirmat, i s-au revărsat pe obraji.

- Și atunci pentru ce naiba să fii încurcată?

Toată lumea a amuțit pentru câteva clipe, până ce fata care îl declarase pe Lucas *absolut sexy*, a întrebat:

- Vrei să spui c-ar trebui să depună plângere?

- Categorie.

Exclamații înăbușite au răsunat în jurul mesei, iar eu eram atât de uluită, încât nu mă puteam mișca.

- Dar asta o să facă așa o impresie proastă pentru...

- Știi ce o să facă impresie proastă? i-a tăiat Katie vorba vicepreședintei sale. O adunătură de femei care nu se sprijină una pe cealaltă când un bărbat face o porcărie ca asta. M-am săturat de asta. Acum mai puțin de o oră, i-am spus lui DJ, unde să-și înfigă blestemata lui de *reputație fraternală*.

S-a ridicat și s-a aplecat, punând mâinile peste masă.

- Hai să vă spun eu, fetelor, o poveste, scurtă și frumoasă. În liceu, printr-a unsprezecea, eram majoretă la echipa liceului, și mă întâlneam cu un băiat din ultimul an, pregătit pentru o bursă la colegiu prin fotbal. M-am culcat cu el de mai multe ori, de bunăvoie. Într-o noapte, eu nu aveam chef, dar el avea. Așa că m-a imobilizat și m-a forțat. Cei câțiva cărora le-am spus despre asta – inclusiv cea mai bună prietenă a mea – mi-au cerut să mă gândesc ce avea să i se întâmple *lui* dacă îl denunțam. Au subliniat faptul că eu nu fusesem virgină, că ne întâlneam și că mai făcuserăm sex și mai înainte. Așa că mi-am ținut gura. Nu i-am spus nici măcar mamei. Băiatul ăla mă umpluse de vânătași. Plânsesem și-l implorasem să se oprească, iar el nu mă ascultase. Țasta se numește *viol*, doamnelor.

Și-a îndreptat corpul, încrucișându-și brațele la piept.

- Așa că Buck se poate delecta stând într-o celulă și meditând la cum și-a

făcut praf viața. Puțoiul ăla a vătămat două persoane care stau la această masă, iar voi vă faceți griji despre cine o să facă impresie proastă dacă ele îl dau în vileag? Dă-o-n mă-sa! Dean și DJ, și Kennedy și toți băieții frăției din campusul ăsta n-au decât să se ducă cu toții la dracu'. Suntem solidare sau *nu*?

Jacqueline,

Am atașat planul de recapitulare pe care o să-l împart la seminar, joi. Bănuiesc că teoretic e un gest preferențial din partea mea să ți-l dau cu vreo două zile mai devreme, dar ți-am spus că tu ești favorita mea, la urma urmei.

LM (alias Lucas, alias Landon, alias dl. Maxfield)

Dl. Landon Lucas Maxfield,

Mi se pare ciudat să primesc e-mailuri de economie de la tine. De parcă n-ai fi în realitate aceeași persoană. (Tocmai mi-am amintit cum te-am întrebat dacă ai nevoie de ajutor la economie. Eram chită să ți recomand ca preparator pe tine însuși. Probabil că te-ai minunat cât de tâmpită puteam să fiu!)

Îți mulțumesc pentru fișa de lucru recapitulativă. Nici n-am să-mi arunc ochii peste ea până joi. Astfel, nu trebuie să te simți vinovat că mi-ai dat-o mai devreme.

Mindi și cu mine am dat declarațiile la secția de poliție, azi. Ne-a dus Erin cu mașina. A fost prima oară când am povestit cuiva detaliat întreaga tărașenie. Când am terminat, tremuram și plângeam, și mă simțeam iarăși neputincioasă și stupidă. Mindi era și mai rău; polițista care a preluat cazul a spus că s-ar putea ca ea să aibă nevoie de un tratament de sindrom posttraumatic. Ne-a sfătuit pe amândouă să mergem la cabinetul de consiliere al școlii sau la un terapeut privat pentru tratament.

Mindi și-a sunat părinții, pe drumul înapoi, și-or să sosească aici, cu avionul, mâine-dimineață. Mie nu mi-a trecut prin cap niciodată să le spun alor mei. Nu cred c-aș putea să rezist la o altă prelegere „ți-am spus eu“ din partea mamei. Nu despre subiectul ăsta.

I-am dat doamnei detectiv informații despre tine, iar ea a zis c-o să te cheme, când o să aibă nevoie de tine. Nu știu ce-o să urmeze.

JW (alias Jacqueline, alias J, alias dra. Wallace, alias Jackie – deși va aplica ce a învățat la cursul de autoapărare, dacă va fi numită așa)

Dră Jacqueline (nu-Jackie) Wallace,

Nu m-am gândit nicio clipă că erai tâmpită. M-am trezit prins în propria înșelăciune și m-am simțit din ce în ce mai detestabil pentru asta. Mă bucur că ai aflat și îmi pare rău că nu ți-am spus eu însumi. Dacă a fost cineva tâmpit, acela am fost eu.

Mă simt așa un nemernic fără speranță fiindcă lucrurile pe care ți le-am spus te-au făcut să crezi că ai avut vreo vină pentru ceva ce s-a întâmplat în noaptea aia. Eram atât de pornit și de ofticat – pe el. Dacă n-ai fi scos exclamația aia în camionetă, cred că l-aș fi omorât.

Ați depus amândouă cerere pentru un ordin de restricție?

Lucas

Eu: Putem să trecem la mesaje pe telefon?

Lucas: Sigur. Nicio problemă.

Eu: Am luat formularele ca să cerem un OR temporar mâine după-amiază.

Lucas: Bine. Dacă te simți amenințată, vreau să mă suni. OK?

Eu: OK.

Lucas: Mâine e ultima mea zi de prezență la cursul de economie. Dr. H. o să facă o recapitulare, vineri.

Eu: Și, evident, tu n-ai nevoie de asta. Eu am crezut că erai un student pierde-vară. Stăteai mereu pe ultimul rând, desenai, nu dădeai deloc atenție cursului.

Lucas: Da, bănuiesc că așa arătam. Țasta e al treilea semestru de preparator, pentru mine, și al patrulea în care trec prin cursul ăsta. Știu materia foarte bine.

Eu: Deci, după miercuri, nu mai avem cunsuri împreună? Iar după examenul final de miercurea viitoare? Ce urmează?

Au trecut mai multe minute și am priceput că pusesem o întrebare la care fie nu știa răspunsul, fie nu voia să răspundă.

Lucas: Vacanța de iarnă. Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine. Mi-am promis că n-o să te mai mint, dar încă nu sunt pregătit să arunc toate cărțile pe masă. Nu știu dacă pot. Îmi pare rău.

Vacanța de iarnă începea de vineri – ultima zi pentru examenele finale de toamnă – într-o săptămână. Trebuia să părăsesc căminul pe perioada vacanței, iar semestrul de primăvară n-avea să înceapă decât peste șapte

săptămâni. Multe se puteau întâmpla în intervalul acela de timp.

Căzusem dintr-un copac în clasa a șasea și-mi rupsesem mâna. N-am mai putut cânta la contrabas ori să-mi împletesc părul timp de șapte săptămâni. Când aveam șaptesprezece ani, prietena mea cea mai bună, Dahlia, s-a dus într-o tabără de vară de șapte săptămâni. Când s-a întors, era cea mai bună prietenă cu Jillian. Am rămas prietenă cu ele amândouă, dar lucrurile n-au mai fost niciodată la fel între Dahlia și mine. La șapte săptămâni după ce începuse semestrul de toamnă, Kennedy rupsesse relația cu mine, iar peste alte șapte săptămâni, mi-am dat seama că mă vindecasem de el.

Șapte săptămâni pot schimba totul.

Erin s-a întors de la muncă mai înainte de a putea eu formula un răspuns pentru Lucas, dacă exista măcar vreunul. Neobișnuit de tăcută și cu o expresie distrată, ea și-a scos hainele de serviciu cu grijă, punându-le în coșul de rufe fără să le arunce, cum îi stătea în obicei.

- Erin? E totul în regulă?

Ea s-a trântit pe pat, cu privirea pironită-n tavan.

- Chaz mă aștepta lângă mașină când am ieșit din tură, azi. Cu flori.

Nu văzusem nicio floare, deci nu puteam decât să-mi imaginez ce se întâmplase cu ele. Probabil nimic bun.

- Ce voia?

Știam exact ce voia. Știam ce voia de sâmbăta trecută. Ceea ce probabil voia încă de când fusese destul de bătut în cap să-l aleagă pe ticălosul său cel mai bun prieten înaintea iubitei sale.

- Și-a cerut iertare. S-a târât în genunchi. A zis că își cere iertare și se târâște în genunchi și în fața *ta*, dacă așa vrei și tu. A jurat că nu s-a gândit niciodată că Buck ar recurge la – așa ceva – ca să aibă o fată, pentru că fetele se aruncă mereu la picioarele lui. Eu i-am spus de acum trei săptămâni că nu e vorba despre sex. E vorba despre *dominație*.

S-a ridicat într-un cot să mă privească.

- N-a vrut să mă asculte atunci. Iar acum, când Buck e pe cale de a fi arestat și acuzat de viol – *acum* ascultă.

Am ridicat din umeri.

- Bănuiesc că băieții care n-ar face niciodată ceva de genul ăsta au probleme să creadă că vreun alt băiat ar face-o, am zis eu, deși înțelegeam punctul ei de vedere.

Conștientizarea și iertarea erau bune și frumoase, dar puteau veni prea târziu.

Capitolul 21

Kennedy mă aștepta în fața sălii de curs, miercuri dimineață. Evitând contactul vizual, am vrut să trec pe lângă el și să intru, dar el a întins mâna spre mine.

- Jacqueline, vino să stăm de vorbă.

Îngăduindu-i să mă ia mai la o parte câțiva metri, m-am întors cu fața spre ușă, ca să pot vedea când vine Lucas.

El a vorbit cu voce scăzută, sprijinind peretele mozaicat cu un umăr.

- Chaz zice că tu și Mindi ați dat declarație la poliție, ieri.

Mă așteptasem la mânie sau exasperare, dar n-am văzut nici una, nici cealaltă.

- Am dat.

El și-a frecat vreo două degete de bărbia artistic nerasă – un obicei care de regulă mă ispitea să fac și eu așa.

- Ar trebui să știi că Buck susține că treaba cu Mindi a fost consensuală, iar treaba cu tine nu s-a întâmplat deloc în noaptea în care ai spus tu că s-a întâmplat.

Am deschis gura, dar am închis-o ferm la loc.

- „Treaba“ cu Mindi? „Treaba“ cu mine?

Ignorându-mi indignarea, a adăugat:

- Aparent a uitat că îi povestise lui Chaz și pe puțin altor zece tipi că tu și cu el ați făcut sex în camioneta ta, chiar după petrecere, înainte să fie atacat de vagabonzi.

Știam că Buck răspândise vorbe, dar nu auzisem până atunci detaliile.

- Kennedy, știi că n-aș fi făcut asta.

El a ridicat din umeri.

- N-am crezut, dar nu știam nici cum ai putea tu reacționa la despărțirea noastră. Eu am făcut câteva, ăă, chestii neinspirate după... Mi-am închipuit că și tu erai îndreptățită să faci la fel.

M-am gândit la OFBR – soluția lui Erin și a lui Maggie la naufragiul meu post-despărțire, și am admis, în sinea mea, că nu era întru totul eronat. Totuși mă întrebam dacă el mă cunoscuse vreodată cu adevărat.

- Deci te-ai gândit că aş fi putut fi atât de supărată că te-am pierdut, încât să încep să mi-o trag cu băieţii la întâmplare prin parcări?

El şi-a apăsat degetele la rădăcina nasului.

- Bineînţeles că nu. Vreau să spun, în mare, am presupus că exagera. Habar n-aveam că el ar fi...

Şi-a încleştat maxilarul şi a fulgerat din ochi.

- Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar face *asta*.

Mă săturasem până peste cap de sentimentul ăsta.

L-am văzut pe Lucas apropiindu-se în acelaşi moment în care şi el m-a zărit pe mine. Fără să se oprească, a venit drept la noi şi s-a oprit lângă mine.

- Eşti okay?

Devenisem dependentă de întrebarea asta din partea lui şi de modul în care o spunea, cu vocea ca oţelul pe sub catifea.

- Sunt bine.

El a dat din cap o dată spre mine şi i-a aruncat lui Kennedy o privire scurtă care-i tăgăduia răni mortale dacă ar fi socotit el potrivit să i le aplice.

Kennedy a rămas puţin descumpănit şi s-a uitat peste umăr, urmărindu-l pe Lucas intrând în sală.

- Tipul ăla e în grupa noastră? Şi de ce dracu' mi-a aruncat privirea aia?

Se întorsese să se uite la mine, când eu încă mai priveam cum Lucas dispărea pe uşă.

- Chaz a zis că a fost un tip în parcare, în noaptea aceea. Că el l-a bătut de l-a zvântat pe Buck, nu doi vagabonzi, cum a zis Buck.

A arătat cu degetul mare:

- Despre ăsta vorbea? Am dat din cap.

- Şi de ce mie mi-ai spus că ai scăpat, pur şi simplu?

- Nu vreau să vorbesc despre noaptea aceea, Kennedy.

Cu tine, am adăugat eu în gând. Aveam să fiu nevoită să vorbesc despre ea destul de curând, când va trebui să dau o depozitie ca martor, apoi din nou, când se va ajunge la proces.

- În regulă. Dar n-ai fost tocmai cinstită cu mine, alaltăieri seară.

- Am fost cinstită; numai că nu aveam dispoziţia de a face mărturisiri complete. Nici măcar nu-mi dau seama de ce ţi-am spus, mai ales după ce mi-ai cerut să renunţ la acuzaţii ca să iasă frăţia cu faţă curată...

- Asta a fost o greşală. Una care a fost îndreptată...

- Da, de un grup dintr-o asociaţie de fete mult mai curajoase decât voi. Mindi era cât pe ce să cedeze presiunilor voastre şi dacă ar fi renunţat la

plângere, eu n-aș mai fi avut deloc șansa vreuneia. Tu *știi asta* cel mai bine dintre toți. Așa că mulțumesc, Kennedy, pentru sprijinul tău.

Am oftat.

- Uite, apreciez c-ai vorbit cu Buck, și apreciez gestul la adevărata sa valoare, căci știu că sincer n-ai vrut ca el să-mi facă vreun rău. Dar trebuie să intre la închisoare, nu doar să fie muștrat de camarazi și dat afară din frăție.

M-am întors ca să mă duc în sală și mi-a strigat în urmă:

- Jacqueline – îmi pare rău.

Erin avea dreptate. Scuzele pot veni prea târziu. Am dat din cap, acceptându-le pe ale lui de dragul a tot ce fusese odinioară, dar nimic mai mult.

Dr. Heller își începuse prelegerea, așa că m-am strecurat la locul meu, acceptând zâmbetul lui Benji de salut și m-am felicitat pentru că devenisem o supraviețuitoare. Supraviețuisem deciziei lui Kennedy de a pune capăt relației noastre. Supraviețuisem tentativei lui Buck. În două rânduri. Și aveam să supraviețuiesc și dacă Lucas nu va vrea sau nu va putea să aibă încredere în mine cu demonii lui personali.

•••••

Copacii trecuseră de la înfrunziți la golași fără să observ. Schimbarea era întotdeauna un lucru foarte rapid aici – niciodată o transformare îndelungată, multicoloră, cum era mai sus, în nord, dar chiar și așa, fusem prea preocupată ca să remarc transformarea în timp ce se petrecea. Mi se părea că într-o zi copacii fuseseră verzi și stufoși, iar în următoarea, frunzele dispăruseră, mai puțin în micile grămăjoare uscate rămase captive în colțurile teraselor și prinse sub marginile gardurilor vii.

Zilele călduroase la răstimpuri dispăruseră și ele. Lucas și cu mine ne zgribuliserăm în hainele noastre, iar fularul meu era înfășurat de două ori în jurul gâtului și-mi acoperea jumătate de față. Respiram în el și mă bucuram de căldura care dura aproape două secunde.

Lucas și-a tras fesul mai jos.

- Vrei să vin în după-amiaza asta? Pot să rog pe cineva să-mi ia locul în tură la Starbucks.

Mi-am întors capul să mă uit la el, dar fularul nu s-a întors odată cu mine.

- Nu. Părinții lui Mindi sunt aici. Or să se asigure ei că ni se acordă toată grija, amândurora. S-au oferit chiar să-mi ia o cameră la hotel – o țin pe

Mindi acolo, cu ei, săptămâna următoare, iar după examenele finale o duc direct acasă. Tatăl ei o să-i ia lucrurile din cămin, în seara asta. Erin zice că s-ar putea s-o retragă definitiv.

El s-a încruntat.

- Bănuiesc că n-ar fi de niciun folos să li se explice că asta s-ar fi putut întâmpla oriunde.

Am clătinat din cap.

- Poate că după ce vor trece de șoc. Însă Mindi n-ar vrea să se întoarcă aici, chiar dacă e adevărat ce spui.

- De înțeles, a mormăit el, uitându-se drept înainte, în timp ce mergeam.

Am păstrat tăcerea până când am ajuns la clădirea scundă unde se ținea cursul meu de spaniolă.

- Mi-ar plăcea să chiulesc și azi, dar avem prezentare orală care contează ca parte a examenului final.

El a zâmbit, întinzând mâna ca să-mi dea la o parte o șuviță de păr ce stătea lipită cu încăpățănare de buza mea. Eu nu reușisem s-o conving, cu mâinile în mănuși. Arătătorul lui era puțin cenușiu și am bănuțit că desenase în timpul cursului, azi.

- Mi-ar plăcea să te mai văd, înainte de a pleca acasă. În afară de cursul de sâmbătă, vreau să zic.

Și-a plimbat degetul pe obrazul meu, coborând în fular și vârându-l sub bărbia mea.

Am simțit deodată un gol în stomac. Devenisem obișnuită cu adio-urile fără cuvinte, în ultima vreme, și adio era în ochii lui. Nu eram pregătită să-l văd.

- Am un spectacol solo pentru o notă la examenul final, în seara asta, un recital obligatoriu la care trebuie să asist, vineri, iar ansamblul meu are spectacol sâmbătă. Dar pot veni pe la tine mâine seară, dacă vrei.

El a încuviințat, uitându-se în ochii mei, părând că ar vrea să mă sărute.

- Vreau.

Studentii se îmbulzeau în continuare să se ducă la ore, de jur împrejurul nostru. Nu întârziaseam încă, de data asta. El mi-a ridicat fularul la loc peste bărbie și mi-a zâmbit.

- Arăți ca o mumie neterminată. De parcă cineva a fost întrerupt în timp ce te înfășura în giulgiu.

Un zâmbet plin de la Lucas era atât de rar. Obișnuită cu zâmbetul lui abia schițat, încruntăturile sumbre și privirile intense, am rămas atât de surprinsă, încât mi s-a tăiat răsuflarea. Iar apoi i-am zâmbit și eu și, chiar dacă el nici n-a putut să-mi vadă gura, am știut că încrețiturile din jurul

ochilor mei le imitau pe acelea din jurul ochilor lui, albastrul meu mai întunecat întâlnindu-se cu cenușiu-albastrul lui.

- Poate că i-am aplicat o lovitură năucitoare de pumn și i-am umplut nasul de sânge mai înainte să mă transforme într-o mumie atât de înfiorătoare.

El a râs ușurel, păstrându-și zâmbetul cald, iar eu m-am îndreptat toată spre el ca o floarea-soarelui spre lumină.

- Te dai în vânt după loviturile năucitoare de pumn.

- Poate nu atât cât Erin după toate loviturile care au legătură cu vintrele.

El a râs din nou și s-a aplecat să mă sărute pe frunte, dându-mi drumul foarte repede și uitându-se în jur. Zâmbetul i s-a șters și m-am gândit că eu probabil aș fi gata să fac orice ca să-l aduc înapoi.

- Îmi dai un mesaj când termini, după-amiază?

Am dat din cap.

- Da.

•••••

Nu eram sigură ce aveam să găsesc când i-am căutat numele lui Lucas pe Google, miercuri noapte. Speram la un necrolog care să-mi fi dat un punct de pornire, pe care l-am și găsit. Ca multe necrologuri, acesta, pentru Rosemary Lucas Maxfield, nu dădea niciun indiciu despre cum murise. Nici măcar un „în loc de flori, vă rugăm trimiteți o donație la“, la sfârșit cu numele vreunei boli îngrozitoare care o răpusese pe tânăra mamă. Am căutat numele ei, fără să mă aștept la nimic – dar numeroase articole au răsărit imediat, toate datate în urmă cu opt ani. Titlurile mi-au tăiat răsufarea. Am ales unul și am dat clic – inima îmi bătea cu atâta putere încât îi puteam simți fiecare zvâcnet – în vreme ce mi-am dorit ca aceste relatări să fi fost despre mama altcuiva. Cineva pe care nu-l cunoșteam.

DOUĂ MORȚI ÎNTR-O CRIMĂ URMATĂ DE SINUCIDERE

Autoritățile au confirmat oribilele detalii ale unei crime urmate de o sinucidere care a avut loc în timpul unei aparente spargerii, în primele ore ale dimineții de marți. Poliția spune că Darren W. Smith, un zilier local, a pătruns prin efracție în casa lui Raymond și Rosemary Maxfield pe o fereastră din spate, pe la ora 4 a.m., în dimineața de marți. Dr. Maxfield

era plecat cu afaceri. După ce i-a închis fiul în camera lui, Smith a violat-o repetat pe Rosemary Maxfield, înainte de a-i tăia gâtul. Cauza morții a fost masiva pierdere de sânge de la multiplele răni profunde. Apoi Smith s-a împușcat mortal. Armele găsite la fața locului includeau un cuțit de vânătoare de 13 cm și un pistol de 9 mm.

Smith a fost unul din muncitorii constructori angajați să lucreze la casa familiei Maxfield vara asta, mai devreme. Se pare că nu au existat alte legături între Smith și familia Maxfield, în pofida fotografiilor ce demonstrează supravagherea găsite ieri de anchetatori acasă la Smith. Poliția crede că Smith știa de absența de acasă a lui Dr. Maxfield.

Neputând să ia legătura cu soția sau cu fiul său marți seară, Raymond Maxfield le-a cerut prietenilor de familie, Charles și Cindy Heller, să treacă pe la ei. Pe la 7 p.m., cuplul a descoperit-o pe Rosemary în dormitorul ei, într-o baltă de sânge, cu Smith alături, mort în urma unei împușcături în cap autocauzate. Copilul minor a fost dus la Spitalul districtual și tratat de deshidratare, șoc și răni minore provocate de legăturile cu care fusese imobilizat, dar altfel nevătămat.

Heller a dat o scurtă declarație mai devreme, în această seară, cerând ca presa și comunitatea să le îngăduie lui Maxfield și fiului său intimitatea pentru a-și reveni după modul șocant în care și-au pierdut soția și mama în vârstă de 38 de ani. „Am fost în armată, la Forțele Speciale. Am văzut multe atrocități. Dar asta e cel mai cumplit lucru pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată și o să regret toată viața că mi-am luat soția cu mine, în seara aceea“,

a spus Heller. Soții Heller și soții Maxfield erau prieteni apropiați de șaisprezece ani. „Rose era o soție și o mamă adorabilă, o prietenă iubitoare și minunată. O să ne lipsească nespus.“

- Vă mulțumesc că m-ați primit în afara orelor dumneavoastră de audiență.

Am tras aer în piept și m-am așezat, cu mâinile strânse în poală.

- Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre Lucas. Există ceva ce aș vrea să știu despre el.

Dr. Heller s-a încruntat.

- Nu știu dacă pot divulga ceva. Dacă este o informație de natură personală, ar trebui probabil să-l întrebți dumneata pe el.

Mă temusem că va spune asta, dar trebuia să știu mai mult, înainte de a-l revedea pe Lucas. Trebuia să știu dacă noaptea aceea fusese catalizatorul pentru cicatricile de la încheieturile lui sau dacă fusese ceva mai mult.

- Nu pot să-l întreb pe el. E despre... ceea ce s-a întâmplat cu mama lui. Cu el.

Dr. Heller arăta ca și când i-aș fi dat un pumn.

- Ți-a spus el despre asta?

Am clătinat din cap.

- Nu, i-am căutat numele pe Google, căutând necrologul ei. Când n-am reușit să dau peste nimic, am căutat numele ei. Era și al dumneavoastră în articolul pe care l-am găsit.

El s-a încruntat.

- Domnișoară Wallace, nu sunt dispus să vorbesc despre ce i s-a întâmplat lui Rose Maxfield doar ca să-i satisfac cuiva curiozitatea morbidă.

Am tras din nou aer în piept, șovăielnic.

- Nu e curiozitate.

M-am dat pe marginea scaunului, mai aproape de el:

- Încheieturile lui... are cicatrice la amândouă. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fi încercat... asta, și mă tem să nu spun ceea ce nu trebuie. Dumneavoastră l-ați cunoscut de când a venit pe lume. Eu nu-l cunosc decât de câteva săptămâni, dar țin la el. Mult.

El s-a gândit un moment. Și am știut că-și cântărea în minte ce să-mi spună, uitându-se lung la mine pe sub sprâncenele stufoase. Mi-era greu să-mi închipui că acest bărbat cu voce molcomă și purtări blânde fusese odinioară un membru al Forțelor Speciale. Mi-era greu să-mi închipui că el

fusese cel care descoperise una dintre prietenele sale cele mai apropiate ucise cu sălbăticie.

El și-a dres glasul, iar eu n-am mai mișcat.

- Am devenit bun prieten cu Raymond Maxfield la colegiu. Eram amândoi înscriși la doctorat, dar în vreme ce eu plănuiam să urmez o carieră clasică, de studiu și cercetare, Ray era atras de una mai lucrativă, non-academică. Am participat la o mică reuniune, acasă la unul dintre profesorii noștri, a cărui fiică era studentă și locuia acolo. Era uluitoare – toată numai păr negru și ochi negri – așa că atunci când a trecut spre bucătărie, Ray s-a ridicat, a pretextat că aduce gheață și s-a dus după ea. Era cel mai bun prieten al meu, dar n-aveam de gând să-l las să curteze o fată ca aceea. Aici era vorba de fiecare pentru sine.

A chicotit încetișor.

- Cinci minute mai târziu, mă simțeam al dracu' de sigur pe șansele mele. El o întrebase care-i era specialitatea, iar când îi răspunsese „Artă“, Ray izbucnise: „Tatăl tău e dr. Lucas – una dintre cele mai luminate minți ale economiei moderne – și tu studiezi *arta*? Ce naiba o să faci cu o diplomă de *artă*?“

Ochii îi zâmbeau, pierduți în amintiri.

- Ea s-a ridicat cât era de înaltă, avea 1,60 m, și a zis: „O să fac lumea mai frumoasă. Tu ce o să faci? Bani? Sunt atât de impresionată“. După care s-a răsucit pe un picior și-a părăsit bucătăria. Zile de-a rândul Ray a fost *furios* că nu-i dăduse nicio replică atunci, când stătuse în fața lui. O săptămână mai târziu, m-am întâlnit întâmplător cu ea, într-o cafenea. Ea m-a întrebat dacă eram la fel de anti-artă ca prietenul meu. Nu sunt prost, așa c-am exclamat: „Nicidecum – știu cât de importantă e arta în exprimarea condiției umane!“ Așa că ea m-a invitat la o expoziție de-a ei și mi-a spus că puteam să-l aduc și pe Ray. Am regretat imediat că i-am spus și lui despre asta, pentru că era hotărât să-i dea câteva dintre replicile pe care le formulase incontinuu după seara în care se întâlniseră. Galeria era înghesuită între un magazin de băuturi și un depozit de închiriere mobilier. De cum am intrat pe ușă, Ray a făcut o remarcă despre „lumea mai frumoasă“ pe care ea n-o făcea, iar mie mi-a venit din nou să-mi dau palme pentru că-l adusesem și pe el. Rose a venit spre noi, îmbrăcată într-o rochie de voal, cu părul ridicat și prins în creștetul capului – o foarte artistică studentă. Împreună cu ea era o blondă elegant îmbrăcată – de regulă, genul lui Ray – pe care ne-a prezentat-o ca fiind prietena ei cea mai bună și, de asemenea, licențiată în finanțe. Ray abia de-a băgat-o în seamă pe cealaltă fată. „Unde sunt lucrările tale?“, a întrebat-o pe Rose. Întrebarea lui a părut

să-i amortească deodată toată acreala. Era agitată și ne-a condus la peretele unde erau expuse lucrările ei – acuarele. Am așteptat cu toții încordați ca Ray să-și pronunțe verdictul. El a examinat fiecare pictură fără să zică nimic, apoi s-a uitat la ea și-a spus: „Sunt frumoase. Nu cred c-ar trebui să faci vreodată altceva decât asta“. Ea a absolvit trei luni mai târziu și, în noaptea absolvirii, avea un inel pe deget. De îndată ce el a terminat doctoratul, s-au căsătorit și el și-a început cariera cu înflăcărare, așa cum plănuise dintotdeauna să facă. Destul de ciudat, eu am sfârșit cu frumoasa licențiată în finanțe și ne-am căsătorit nu la multă vreme după nunta lor. Toți patru am rămas prieteni apropiați. Landon e ca un văr mai în vârstă al copiilor noștri.

Dr. Heller s-a oprit și-a oftat profund, trist, iar eu m-am simțit din nou stingherită.

- Ray lucra pentru FDIC. Călătorea mult. Eu predam la Georgetown; locuiam la aproape douăzeci de minute unii de ceilalți. Când n-a reușit să ia legătura cu ei, în seara aceea, Cindy și cu mine am dat o fugă cu mașina să verificăm. Am găsit-o pe Rose în camera ei, cu cadavrul lui Smith, iar pe Landon în camera lui.

Dr. Heller și-a înghițit nodul din gât, iar eu nu mai puteam respira.

- El era atât de răgușit de cât țipase încât nu mai putea vorbi; fusese legat de mâini cu un cablu, de piciorul patului. Trăsese de patul ăla până când se blocase între mobile și nu mai putuse înainta. Încheieturile îi erau sfârtecate, de cât încercase să se elibereze din legături și să ajungă la mama lui. Brațele îi erau pline de sânge uscat, ca și colțul patului. De acolo are cicatricele. Se zbătuse așa vreo cincisprezece, șaisprezece ore.

Preaplinul din piept mi-a făcut lacrimile să-mi șiroiască pe obraji, dar vocea lui dr. Heller era monotonă, fără inflexiuni. Am simțit că se ținea la distanță de amintirile acelea, pe cât putea. Mi s-a părut o cruzime din partea mea că-l făcusem să retrăiască o seară atât de cumplită.

- Rose era inima relației lor. Ray o adora și s-o piardă în felul acela, tocmai când nu fusese acolo s-o apere... S-a prăbușit în sine. Făcuse pași uriași în carieră, dar a abandonat totul. S-a mutat cu fiul lui în casa tatălui său, pe coastă, și s-a întors la barca de pescuit de care fusese atât de hotărât să nu știe, când plecase de acasă, la optsprezece ani. Tatăl lui a murit, doi ani mai târziu, lăsându-i lui tot ce avea. London s-a închis în el în alt mod. Cindy și cu mine încercaserăm să-i spunem lui Ray că n-ar trebui să-l dezrădăcineze din mediul lui cunoscut, că avea cu siguranță nevoie de terapie, dar Ray își pierduse mințile de durere. Nu mai putea suporta să locuiască în casa aceea, în orașul acela.

Profesorul s-a uitat la mine și a scos o batistă-șervețel dintr-o cutie de pe birou, când mi-a văzut fața.

- Cred că restul trebuie să-l afli de la Landon – vreau să spun, Lucas. Și-a schimbat numele, folosindu-l pe cel mijlociu – numele mamei lui înainte de căsătorie – când a venit aici, la colegiu. O încercare de a se reinventa, bănuiesc. Un obicei de optsprezece ani e greu de dezbărat, iar el nu m-a corectat destul în ultimii trei ani.

M-a cercetat cu atenție și a oftat.

- Mi-aș dori să nu te fi văzut niciodată ieșind din apartamentul lui. În ceea ce mă privește, orice restricții student-preparatori sunt încheiate. Asta... ca să știi.

M-am șters cu șervețelul la ochi și i-am mulțumit.

Restricțiile universității erau ultima mea grijă.

Capitolul 22

- Ești un bucătar priceput.

Am luat paharele goale și m-am dus după Lucas la chiuvetă. El spăla bolurile de resturile de *pesto* și s-a întors să ia paharele de la mine.

- E ușor de făcut paste – varianta studentească perfectă de a impresiona o fată la întâlnire, cu priceperea ta extraordinară la gătit.

- Deci asta e o întâlnire?

Înainte de-a putea el să facă vreo mutră de oarecum, am adăugat:

- Și ai făcut *pesto*-ul din nimic – te-am urmărit. Asta a fost impresionant în sine. De altfel, tu n-ai locuit niciodată într-un cămin, unde opțiunile de paste sunt de regulă Chef Boyardee la cutie sau plicuri de tăiței japonezi doi-la-un-dolar. Ocazional, Lean Cuisine. Crede-mă, abilitățile tale sunt categorie epicureice.

El a râs, dăruindu-mi zâmbetul plin după care mă topeam.

- Nu, zău?

I-am răspuns tot cu un zâmbet, dar mi s-a părut fals – de parcă altcineva îmi plămădise un contur vesel pe buze, când eu eram incapabilă să simt bucuria.

- Zău.

În fiecare minut, mă luptam cu groaza din ce în ce mai mare în privința celor aflate de pe Internet, cu o seară în urmă, și de la dr. Heller, cu câteva ore mai devreme. Lucas trecuse printr-un asemenea iad. Și nu împărtășise cu nimeni experiența lui, din câte știam eu. Spusese că erau lucruri pe care nu le știam despre el și pe care el s-ar putea să nu fie niciodată în stare să le dezvăluie, iar în loc să-i respect secretele, eu le dezgropasem. Voiam să fiu eu cea lăsată să intre, dar iscodirea mea putea fi cu ușurință întoarsă într-un pretext să fiu dată afară.

- Bănuiesc că mi-aș strica reputația de maestru bucătar dacă ți-aș spune că am pregătit fursecuri de la cutie pentru desert.

Expresia lui era gravă.

- Glumești? mi-am dat ochii peste cap. Ador fursecurile de la cutie.

Cum de-ai știut?

Încerca să-și păstreze atitudinea severă, dar nu-i ieșea.

- Ești plină de contradicții, domnișoară Wallace.

Mi-am ridicat privirea spre el, arcuind o sprânceană.

- Sunt fată. Asta face parte din fișa postului, domnule Maxfield.

Și-a șters mâinile pe un ștergar de bucătărie, pe care l-a aruncat pe bufet, trăgându-mă apoi spre el.

- Îmi dau seama perfect că ești o fată.

Degetele lui s-au împletit cu ale mele și mi-a dus ambele mâini la spate, blând, apăsându-mi-le sub talie. Respirația mi s-a întetit, deopotrivă cu bătăile inimii, în timp ce ne priveam unul pe altul.

- Cum ieși din această strânsoare, Jacqueline?

Brațele lui mă înconjuraseră, iar trupul meu se arcuise într-al lui.

- N-aș vrea să ies, am șoptit eu. Nu vreau să ies.

- Dar dacă ai vrea, cum ai face?

Am închis ochii și am vizualizat în minte.

- Te-aș lovi cu genunchiul în vintre. Te-aș călca peste degetele picioarelor.

Am deschis ochii și am apreciat înălțimile noastre.

- Ești prea înalt pentru o lovitură cu capul, cred. Poate doar să sar, cum ne-au învățat la tabăra de fotbal.

Colțul gurii i s-a ridicat, amuzat.

- Bine.

S-a aplecat, buzele noastre ajungând la doar câțiva centimetri distanță.

- Și dacă te-aș săruta și tu n-ai vrea?

Îl voiam atât de tare că mi se invârtea capul.

- Te-aș... te-aș mușca.

- Oh, Doamne, a șoptit el, închizând ochii. De ce sună asta atât de *bine*?

M-am sprijinit de el și m-am ridicat, cât de aproape puteam ajunge, dar buzele lui erau încă de neatins, iar brațele, prinse la spate, nu se puteau întinde să-l aplece.

- Sărută-mă și află.

Buzele lui erau calde. Mă săruta cu grijă, apucându-mi ușor buza de jos și sugând-o. Trecând cu vârful limbii peste colțul gurii lui, i-am atins cercelul, ușor, iar el a scos un geamăt și m-a strâns în brațe atât de tare, că nici nu mai puteam respira. Mâinile mi s-au eliberat brusc și m-a apucat de umeri, ridicându-mă pe bufet, răsturnând astfel raportul de înălțime.

Înfigându-mi degetele în părul lui, i-am pătruns cu limba în gură, prudent, plimbându-o pe cerul gurii, imediat în spatele dinților, în timp ce-mi încolăceam brațele și picioarele în jurul lui. Mi-a supt adânc limba în gura lui și am scos un sunet ca fiind luată prin surprindere. Nu mai sărutasem niciodată pe cineva așa; nu mai fusesem niciodată sărutată așa. Cu o mână la ceafa mea, conducându-mă, cu cealaltă legănându-mă pe marginea bufetului, m-a convins s-o fac din nou și când am făcut-o, mi-a mângâiat limba cu a lui, apăsându-și dinții peste suprafața ei și mușcând-o ușor, când mi-o retrăgeam.

- La naiba, am gemut, înainte de a-și vârî el limba în gura mea, în sfârșit, și l-am strâns mai tare, peste tot, gata să strig de cât de grozav mă simțeam.

Smulgându-mă de pe bufet, m-a dus cu pași mari în camera lui și ne-am prăbușit pe pat, picioarele mele fiind încă încolăcite strâns în jurul lui. Sprijinindu-se în brațe, deasupra mea, m-a sărutat adânc, răvășindu-mi gura până ce am început să mă zvârcolesc sub el. M-a ridicat și mi-a scos puloverul, iar eu i-am descheiat cămașa. Lăsându-o să atârne deschisă, el a început să-mi desfacă fermoarul jeansilor, oprindu-se să se uite întrebător la mine.

- Da.

Nu era nici urmă de ezitare în vocea mea.

Mi-a tras fermoarul până jos, încet, urmărindu-mi chipul; am simțit încărcătura momentului, în timp ce stăteam nemișcată, gâfâind slab și privindu-l în ochi. Cu o mână pe coapsa mea și cealaltă încremenită la baza fermoarului, a murmurat:

- N-am mai încercat asta cu nimeni... *important* de multă vreme.

N-a mers niciodată.

Am încercat să-mi țin în frâu neîncrederea, mult prea evidentă în tonul meu.

- N-ai mai făcut sex până acum?

El și-a închis ochii și a oftat, mâinile urcând să-mi apuce mijlocul dezgolit.

- Am făcut. Dar nu cu cineva la care să țin sau... apropiat. Chestii de genul o dată și gata. Atât.

Și-a ridicat ochii spre mine.

- O dată și gata? Tot timpul?

A zâmbit trist, plimbându-și degetele pe talia mea, pe sub betelia jeanșilor.

- Nu e ca și când ar fi fost nenumărate. Au fost mai multe înainte, în liceu, decât au fost în ultimii trei ani.

Nu știam ce să-i răspund la asta. Nu mă puteam concentra la nimic, în afara degetelor lui care se agățaseră de găicile jeanșilor, de o parte și de alta.

- Lucas? Am spus da și am vorbit serios. Vreau *asta*... dacă ai protecție, adică. Vreau asta, cu tine. Așa că e okay.

Mă bâlbâiam, îngrijorată că ar putea să se sfârșească la fel ca în urmă cu șase zile. Am răsuflat prelung și am vorbit aproape în șoaptă:

- Te rog, nu-mi cere să spun stop.

Uitându-se în ochii mei, a tras de jeanși și eu mi-am ridicat șoldurile. Jeanșii mi-au alunecat pe picioare, iar el i-a aruncat deoparte, dezbrăcându-și apoi cămașa și scoțându-și jeanșii.

- Vreau să fie mai bine decât okay. Meriți să fie mai bine decât okay.

După ce a luat un prezervativ dintr-o cutie de pe noptieră și a aruncat pliculețul pe pat, și-a făcut loc între picioarele mele. Tremuram de parcă n-aș fi avut niciun fel de experiență.

- Tremuri, Jacqueline. Vrei să...

- Nu.

Mi-am lipit degetele tremurătoare peste gura lui.

- Mi-e doar puțin frig.

Și am foarte mari emoții.

El a scos pătura de sub mine, aruncând-o înapoi, peste noi. Lăsându-se cu toată greutatea peste mine, m-a sărutat pe îndelete, înainte să se uite atent în ochii mei, plimbându-și degetele peste fața mea.

- E mai bine?

Am tras adânc aer în piept, temerile mele dispărând sub atingerea lui, dorința amplificându-se mai mult decât în urmă cu câteva minute, în bucătărie.

- Da.

Cu degetul mare mângâindu-mi tâmpla, vârful celoralte degete se jucau în părul meu. Ochii îi erau atât de palizi, de atât de aproape, încât îi vedeam fațetele fragmentate.

- Știi că poți s-o spui.

Vocea lui coborâse, mai joasă și mai blândă.

- Dar de data asta nu ți-o cer eu.

- Bine, i-am răspuns, ridicându-mi capul ca să-i capturez gura, frământându-i cu mâinile mușchii tari de pe spate, înainte de a-mi trece unghiile de la omoplații lui până jos, spre șolduri.

Șovăiala de mai devreme dispărând, a dat jos ultimele petice de țesături pe care le mai purtam, și-a pus prezervativul, m-a sărutat pătimaș și s-a avântat în mine.

Dacă ar fi fost Kennedy, s-ar fi sfârșit în câteva minute.

Ultimul meu gând coerent, când Lucas a trecut, fără grabă, să mă sărute și să-mi atingă fiecare parte din mine la care putea ajunge, iar trupul meu se arcuia într-al lui, a fost *Oh... deci despre asta era vorba.*

•••••

Stăteam întinși, cu fața unul la celălalt, cuibăriți sub așternuturi, doar cu umerii afară. I-am urmărit privirea lunecând peste fața mea, oprindu-se asupra fiecărei trăsături, de parcă voia să le țină minte: ureche, maxilar, gură... bărbie, gât, arcuirea umărului.

S-a întors apoi la ochii mei, ridicând mâna și reluând inspecția trăsăturilor, în timp ce-mi urmărea răspunsul. Când degelele lui mi-au trecut peste buze, au șovăit puțin pe contur, înainte de a-mi mângâia buza de jos, iar eu am înghițit în sec și m-am concentrat să respir. Ochii i-au coborât și s-a uitat câteva clipe lungi, înainte de a-mi cuprinde în palmă ceafa, dându-se mai aproape și sărutându-mă atât de ușor că abia l-am simțit, până când firava conexiune s-a aprins și a ricoșat prin mine, străbătându-mă până-n vârful picioarelor ca un curent electric.

Am suspinat și răsuflările ni s-au amestecat. Trăgând păturile până la mijloc, m-a împins pe spate și, sprijinindu-și fața în palmă, și-a continuat cercetarea amănunțită. Pielea mea dezgolită ar fi trebuit să fie rece, dar mi se încălzea sub privirea lui.

- Vreau să te desenez așa.

Vocea îi era la fel de slabă ca și atingerea – acum trecând pe linia claviculei, înainte și înapoi, înainte de a coborî.

- Pot să presupun că nu va ajunge pe perete?

Mi-a zâmbit cu afectare.

- Ăă, nu, asta n-o să ajungă pe perete, oricât de ispititor ar fi gândul. Ți-am făcut mai multe portrete care nu sunt pe perete.

- Mai multe?

- Mmm-hmm.

- Pot să le văd?

Și-a mușcat buza de jos, degetele plimbându-se peste rotunjimile sânilor și urmărind ridicăturile fiecărei coaste.

- Acum?

Mâna lui caldă mi-a cuprins talia și m-a tras mai aproape. M-am uitat în ochii lui, în timp ce ne-am rostogolit și a ajuns deasupra mea.

- Poate puțin mai încolo...

El a început să se lase, cu delicatețe, în jos.

- Bine. Căci mai am vreo două lucruri pe care-aș vrea să le fac înainte de asta.

•••••

Și-a pus boxerii închiși la culoare înainte de a lipăi până în bucătărie. Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se o clipă mai târziu, vocea lui murmurând ceva, amestecată cu mieunatul insistent al lui Francis. A venit înapoi cu un pahar înalt plin cu lapte și o farfurie de fursecuri.

Întinzându-mi farfuria, el a luat o înghițitură de lapte, așezând paharul pe noptieră. M-am așezat, ținând cearșaful peste sâni, și l-am urmărit mișcându-se prin camera întunecată. A aprins veioza de la capul patului și a luat caietul de desen. Puse unul peste altul, într-un colț al biroului, se aflau mai multe caiete întocmai ca acela pe care-l avea în mâini.

Pe mijlocul spatelui, între omoplați, avea o cruce cu aspect gotic, nu destul de sus cât să se vadă ieșind de sub un tricou. Restul tatuajelor formau rânduri mici, înconjurând crucea, făcute fără intenția de a fi citite de la distanță, ca și poezia de pe partea lui stângă. Pielea îi era curată de la omoplați în jos. Întorcând capul, m-a surprins studiindu-l – n-am avut timp să mă uit în altă parte, deci n-aveam cum să-mi ascund examinarea.

S-a urcat în pat, aranjând pernele și așezându-se în spatele meu, cu picioarele de-o parte și de alta a coapselor mele, pe sub pături. În timp ce m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de pieptul lui și ronțăind un fursec, el a deschis caietul de schite și l-a răsfoit, unele pagini conținând nu mai mult decât contururi, linii și forme vagi, altele fiind portrete detaliate de oameni,

reprezentări de obiecte și scene. Câteva erau terminate și datate, dar majoritatea erau incomplete.

În cele din urmă, a deschis la prima schiță cu mine – pe care trebuie să-o fi făcut în timpul cursului, când stăteam lângă Kennedy. Țineam bărbia în palmă și cotul pe bancă. I-am luat caietul și am dat eu mai departe paginile, încet, uluită de talentul lui. Schițase două dintre clădirile cele mai vechi ale universității, un băiat cu skate-ul pe o pistă și un cerșetor la marginea campusului vorbind cu doi studenți. Intercalate printre acestea, erau ilustrații meticuloase de chestii mecanice.

Am dat pagina la un alt portret de-al meu, acesta foarte de aproape – trăsăturile feței și părul abia sugerate, dar nimic altceva. Mâzgălită în colț era o dată – două sau trei săptămâni înainte să mă fi părăsit Kennedy.

- Te deranjează... că te-am urmărit înainte de a mă fi cunoscut?

Tonul lui era precaut.

Am găsit că era imposibil să mă deranjeze ceva în momentul ăla, înfășurată în el, cum eram. Am clătinat din cap.

- Ești doar bun observator și, din oarecare motive, m-ai considerat un bun subiect. De altfel, ai desenat multe persoane care n-au știut că le scrutai atât de atent, bănuiesc.

El a chicotit și apoi a suspinat.

- Nu știu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău.

Aplecându-mă într-o parte, rezemându-mi capul de pieptul lui tatuat, m-am uitat la el. Încă ținând strâns cearșaful peste sâni, într-o tardivă afișare a pudorii, sau a nesiguranței, i-am urmărit privirea ațâțată înainte de a și-o ridica spre fața mea.

- Nu mai sunt supărată că nu mi-ai spus că tu erai Landon. Singurul motiv de supărare a fost că am crezut că te jucai cu mine, dar era exact opusul.

Am lăsat cearșaful să cadă, iar privirea lui arzătoare a căzut odată cu el. Ridicându-mi degetele, i le-am trecut ușor peste pielea netedă de pe obraz. Trebuie să se fi bărbierit cu puțin înainte de a sosi eu aseară.

- Nu mi-ar putea fi niciodată frică de tine.

Fără vreun cuvânt, mi-a luat farfuria din poală și caietul de schițe din mână, apoi m-a ridicat și m-a întors în poala lui. Înconjurându-mă cu brațele, și-a plimbat gura peste sâni, în timp ce mâinile mele se încurcau în părul lui. Am ignorat reproșul din minte – cel care stăruia să-mi spună că eu eram acum cea care ascundea informații și, deși poate că nu mă temeam de Lucas direct, mă temeam să nu mă părăsească dacă i-aș fi spus ce aflasem și cum aflasem.

Inspirând de acum familiarul său miros, mi-am trecut degetele peste cuvintele și desenele de pe pielea lui, în timp ce el mă săruta, înăbușându-mi muștrările de conștiință până la nivelul unui zumzet îndepărtat.

Capitolul 23

- Deci unde e...

Vocea lui Benji s-a stins când i-am aruncat o privire de avertisment, iar el a încheiat întrebarea printr-o scurtă privire spre locul neocupat de Lucas și prin tipicul joc al sprâncenelor.

- Azi e recapitularea finală, deci n-are de ce să fie prezent.

- Ah.

A zâmbit, aplecându-se peste brațul scaunului și coborându-și vocea.

- Deci... de vreme ce știi această mică informație internă și voi doi ați ieșit din sală împreună, în ultimele două zile... pot presupune că acum cineva ia lecții private cu preparatorul?

Când mi-am strâns buzele, el a ridicat un pumn și-a lălit:

- Punct ochit, punct lovit!

Dându-mi ochii peste cap, mi-am ciocnit pumnul de al lui, știind că avea să-și țină pumnul ridicat între noi până când aveam s-o fac.

- Doamne, Benji! Ești așa un frate perfect.

El a rânjit, cu ochii mari.

- Femeie, dacă n-aș fi fost pe invers, te-aș fi furat de la el *atât de tare*.

Am râs amândoi și ne-am pregătit să luăm notițe la macroeconomie pentru ultima oară.

- Bună, Jacqueline.

Kennedy se strecurase pe scaunul liber de lângă mine, și Benji i-a aruncat o privire cu ochii mijiiți, pe care el n-a catadicsit s-o bage în seamă.

- Voiam să te pun la curent.

Stătea într-o parte în bancă, să fie cu fața spre mine, vorbind cu voce scăzută.

- Comisia disciplinară a decis să-l lase să rămână în campus, pentru săptămâna următoare, câtă vreme se supune interdicțiilor ordinului de

restricție – asta pentru că a pledat nevinovat și pentru că mai e doar o săptămână până se termină semestrul. Va trebui să plece din campus de îndată ce se încheie examenele, totuși.

Deja știam că Buck fusese eliberat pe cauțiune și că se aflase sub arest numai marți după-amiază – Chaz o sunase pe Erin să-i spună, iar ea ne transmisese informația mie și părinților lui Mandi.

- Grozav. Deci, stă în casa frăției?

Cu toții speraserăm că va fi dat afară din campus, dar administrația prefera să accepte prezumția de nevinovăție.

- Da, pentru săptămâna următoare, dar după aceea pleacă. Frăția nu trebuie să fie imparțială precum conducerea universității.

A zâmbit și-a continuat:

- Aparent, D.J, s-a luminat, după ce a vorbit cu Katie. Dean a acceptat, până la urmă. Să-l lase pe Buck să stea numai până în săptămâna examenelor finale a fost singurul compromis pe care l-au făcut – și nu i se dă voie decât să meargă la examenele programate și înapoi.

Lăsându-și mâna caldă peste a mea, s-a uitat în ochii mei.

- Îți mai pot... îți mai pot fi de ajutor cu ceva?

Îl știam pe fostul meu iubit destul de bine ca să înțeleg ce întreba de fapt, dar pentru el nu mai exista a doua șansă în inima mea. Locul era ocupat, dar chiar și dacă n-ar fi fost, eram sigură că aș fi preferat să fiu singură, decât cu cineva care mă putuse părăsi așa cum o făcuse el. De două ori. Mi-am retras mâna.

- Nu, Kennedy. Nu trebuie. Sunt bine.

A oftat, coborându-și privirea de la fața mea la genunchii lui. Dând din cap, s-a mai uitat la mine o ultimă oară, și am fost deopotrivă mulțumită și întristată să văd în ochii lui că-și dădea seama pe deplin de tot ce pierduserăm. Ridicându-se să se întoarcă la locul lui, s-a scuzat ca să treacă pe lângă vecina mea întâziată, care, pentru prima oară, n-a avut nimic de spus despre planurile ei de weekend.

•••••

Anul întâi îi cernuse pe muzicienii care cântaseră în orchestra, trupa sau corul liceului lor și erau slabi – cei care veniseră la colegiu crezându-se deasupra competențelor obișnuite, ca portativele și interpretarea, ca să nu mai vorbim de teoria muzicii. Cea mai mare parte a studiului muzicii în anii mai mari era dedicată perfecționării interpretării, așa că petreceam ore în șir pe săptămână exersând – adesea ore în șir pe zi. Nimic nu era

vreodată perfect cât să riști să o lași mai moale.

Eu venisem în campus puțin răsfățată. Acasă, exersasem ori de câte ori vrusesem; mama și tata nu mă limitaseră niciodată, deși, recunosc, și eu eram rezonabilă când îmi alegeam orele de exersat. Cum nu puteam să-mi țin contrabasul cât o piesă de mobilier în camera de la cămin, fusesem nevoită să-mi fac rost de un dulap de vestiar pentru el în clădirea de muzică și să mă programez la sală pentru a exersa. Am învățat repede că locurile pentru seară se duceau ca pâinea caldă; deși clădirea era deschisă aproape nonstop, n-aș fi vrut să mă târăsc prin campus la două dimineața ca să exersez.

Programarea repetițiilor cu ansamblul de jazz fusese și mai complicată. Începând încă din anul întâi, ne întâlneam de două sau trei ori pe săptămână. În ultima vreme, devenise evident de ce rezervările de studio de duminică dimineața se puteau face fără bătaie de cap. Duminica era ziua de mahmureală pentru majoritatea studenților, iar cei cu specializarea în arte nu erau scutiți. Pe la jumătatea semestrului de toamnă, cei mai mulți dintre noi chiuliserăm de la repetițiile de duminică dimineața o dată sau de două ori. Dacă mersese când fuseserăm studenți în anul întâi, acum nu mergea deloc.

Chiar înainte de a începe recitalul colegilor, vineri seara, eu îi repetasem unuia dintre cântăreții noștri la corn de ce nu puteam să ajung la repetiția ansamblului programată în ultimul minut pentru duminică dimineață, chiar dacă spectacolul nostru era seara.

- Am oră mâine...

- Da, da, știu. Ora ta de *autoapărare*. Bine. O să ne facem de cacao mâine seară, cum vrei tu.

Henry era fără îndoială talentat, de parcă se născuse cu un saxofon în mâinile lui cu degete lungi. Atitudinea lui pompoasă combinată cu talentul real, de regulă ne intimidă ca naiba pe toți. În clipa aceea, totuși, eu mă săturasem să fie tot timpul un nemernic.

- Asta-i o aiureală, Henry!

M-am uitat mânioasă la el, în timp ce el s-a aplecat înfumurat în partea cealaltă a lui Kelly, pianistul nostru, care alesese să nu se bage în cearta noastră.

- N-am chiulit decât la o repetiție tot semestrul.

El a ridicat din umeri.

- Dar sunt pe cale să se facă două, nu-i așa?

Înainte de a-i putea răspunde, recitalul a început. M-am așezat la loc, pe scaunul meu, scrâșnind din dinți. Eram o muziciană mult mai serioasă

decât oricare din grup, dar duminică era ultima ședință de la cursul de autoapărare, apogeul tuturor lucrurilor pe care le învățaserăm. Era important.

Erin tot visase la partidele unu-la-unu pe care le plănuiise Ralph între fiecare dintre membrele grupei și Don sau Lucas.

„O să încerc să-l iau pe Don“, promisese ea, când se îmbrăcase să plece la serviciu, iar eu mă pregăteam pentru ultimul recital obligatoriu cu colegii din semestrul acela.

Închizându-și un ochi în oglindă, în timp ce-și aplica un strat de mascara pe celălalt, ea mă tachinase:

„N-aș vrea să-i stric părțile vitale băiatului tău de jucărie, înainte de a termina tu să te joci cu el!“

Nu primisem niciun semn de la Lucas toată ziua, deși amândoi eram atât de ocupați, încât aproape că nu avusesem timp să mă gândesc la absența aceea de comunicare și la ce însemna ea. Aproape.

În urmă cu un an, nu mă gândeam că mă voi culca vreodată cu altcineva decât cu Kennedy. El mai fusese cu alte fete înaintea mea – chiar dacă nu altfel, experiența lui în timpul primului meu act făcuse foarte clar acest lucru. Nu mă deranjase, adică nu prea mult, deși nu vorbiserăm niciodată despre asta. Lucas, de asemenea, avea evident experiență, deși îmi spusese că niciuna dintre fetele de dinainte nu fusese *semnificativă*. Dacă mi-ar fi mărturisit vreodată Kennedy ceva asemănător, aș fi fost ușurată, dacă nu chiar încântată. Trecutul întunecat al lui Lucas făcuse ca mărturisirea să fie sfâșietoare pentru mine și nu eram sigură ce însemna asta pentru el, pentru mine, pentru noi.

•••••

La începutul orei, am recapitulat toate mișcările pe care le învățaserăm, în vreme ce Ralph trecea prin cameră, împărțind sugestii și încurajări. Don și Lucas au lipsit, în prima oră, tocmai pentru că Ralph voia să rămânem detașate emoțional de ei, ca să nu ne simțim stingherite lovindu-i cu violență în ultima oră. Eu m-am întrebat, totuși, câte dintre noi ar pierde secunde prețioase îngrijorându-se că reacționează exagerat – mici, prețioase tic-tacuri de ceas petrecute nu să ne apărăm, ci gândind: *dar eu îl cunosc pe tipul ăsta*.

Cu inima în gât, am urmărit cum fiecare dintre colegile mele de grupă își folosea nou descoperitele tehnici de apărare pe un Don sau Lucas împachetat în apărători. În timp ce ne apropiam, rând pe rând, de saltea,

fiecare dintre noi beneficia de o șarjă de urale din partea a unsprezece persoane însetate de sânge, în vreme ce băieții schimbau rolurile, ca să se poată odihni după ce fuseseră loviți cu pumnul, cu piciorul și ocărâți. De vreme ce apărătorile căptușite ne amortizau loviturile, erau nevoiți să joace un pic de teatru – potrivit-și reacțiile de parcă fiecare pumn plasat sau lovitură de picior dată își făcuse efectul. Așa că, atunci când Erin a găsit o deschidere și și-a repezit o lovitură de picior perfectă în vintre, Don s-a prăbușit la pământ, ca scos din funcțiune.

Unsprezece glasuri au strigat:

- Fugi! Fugi!

Dar corpul mare, căptușit, al lui Don, îi bloca evadarea directă spre „zona de siguranță“ desemnată, lângă ușă, iar Erin a șovăit pentru o fracțiune de secundă. El s-a rostogolit spre ea și noi am țipat și mai tare. Incitată, ea i-a sărit pe piept ca pe o trambulină și, după ce-a aterizat, s-a întors să-i mai ardă două șuturi, înainte să fugă.

Când a ajuns la ușă, și-a fluturat ambii pumni în aer și a sărit în loc, în aplauzele și uralele tuturor. Ralph a bătut-o pe umăr când s-a întors la noi, iar eu am privit spre Lucas. Cu zâmbetul lui fantomatic, el o urmărea. Încă o femeie căpătase putere. Încă una căreia i se dăduse abilitatea de a se apăra într-un atac. Încă una care nu avea să aibă soarta mamei sale. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și m-am întrebat dacă aceste momente unice, de speranță, vor fi vreodată de-ajuns să-i aline durerea care-l bântuia. Durere de care eu, teoretic, nu știam.

Mutându-și privirea de la mine, s-a dus să-și aștepte următoarea potențială victimă să vină pe saltea. Rămăseserăm două – o secretară cu voce foarte slabă, pe nume Gail, de la centru de sănătate al studenților, și eu.

Ralph s-a uitat spre noi două.

- Cine urmează?

Gail a făcut un pas înainte, tremurând vizibil. În timp ce Ralph îi șoptea indicații secrete – ceva ce nu mai făcuse pentru niciuna dintre noi – Lucas s-a apropiat ușor de ea. Manualul nostru de instrucțiuni spunea că a avea încredere că poți riposta era o parte esențială a antrenamentului în autoapărare, și am știut că asta îi dădeau ei acum lui Gail, încredere. Cu cât mai mulți pumni și lovituri de picioare îi aplica, uralele noastre creșteau, iar ea lupta și mai îndârjit. Când s-a întors la grup, acceptând laudele noastre, pe fața ei se vedeau lacrimi și corpul încă îi tremura – dar avea un zâmbet de un kilometru.

Eu m-am dus ultima, împotriva lui Don. Adrenalina mi-a țâșnit prin vene

în clipa în care am pășit pe saltea și m-am întrebat dacă micile valuri de șoc ce alergau prin mine erau vizibile pentru toată lumea, cum fuseseră mâinile nesigure ale lui Gail când trupul ei firav luase poziție de apărare. Îmi dădeam seama că Lucas și Erin mă urmăresc cu atenție; ei erau singurii care știau exact ce mă adusese pe mine acolo.

Totul s-a terminat într-un minut, cel mult două.

Don mi-a dat târcoale, murmurând *bună, iubito* – comentariul care făcea parte din scenariu. Mi-am ținut ochii asupra lui, cu tot trupul încordat, așteptând. Deodată, el a fandat brusc spre mine și a încercat să mă apuce de braț. I-am blocat mâna de încheietură, apoi am ratat o lovitură iute de picior și-am sfârșit într-o îmbrățișare de urs din față. Nu eram sigură dacă a fost doar în capul meu sau chiar am strigat – pentru că totul părea să se miște cu încetinitorul și mut, de parcă eram sub apă – dar am auzit vocea lui Erin strigând: *OUALE!*

Am lovit cu genunchiul drept în sus, smulgându-mă din strânsoarea lui Don, care a gemut și mi-a dat drumul. Alergând la ușă, am auzit vocea de majoretă a lui Erin ridicându-se peste ale tuturor. A străbătut în fugă sala ca să mă îmbrățișeze când am ajuns în zona de siguranță, iar peste umărul ei, am privit expresia lui Lucas. Își dăduse jos apărătoarea de cap și își pieptăna cu degetele părul pe spate, astfel încât i-am putut vedea clar fața și familiarul zâmbet abia schițat.

Lucas: Te-ai descurcat bine azi-dimineață.

EU: Da?

Lucas: Da.

Eu: Mesi.

Lucas: Cafea duminică? Te iau pe la 3?

Eu: Sigur :)

Spectacolul de sâmbătă seara mi-a solicitat toată atenția, împiedicându-mă să mă gândesc la altceva până ce n-am ajuns în camera mea. Erin încă nu se întorsese de la o altă ședință cu membrele asociației de fete, dar trebuia să vină curând. Toți din cămin erau treji, învățând – sau agitându-se temători – pentru examenele finale. Totuși se bucurau de ultimul weekend plin de dinainte de vacanță, mai mult decât gata să plece acasă. Vocile de pe hol alternau de la tensionate de dinainte de examene, la entuziasmate dinainte de vacanță.

O melodie cu tonuri profunde de bas trecea prin peretele de lângă patul meu, iar degetele mi se mișcau odată cu ea. Din când în când, faptul că eu

cântam la bas îi nedumerea pe străini care de regulă își imaginau un instrument electric și o trupă de garaj. Lucas arăta mai potrivit pentru rolul ăsta decât mine – părul negru căzându-i în ochi, micul cercel de argint în colțul arcului plin al buzei de jos, ca să nu mai spun de tatuaje și de mușchii supli, bine definiți, care ar fi arătat atât de sexy pe scenă, zărindu-se pe sub un tricou subțire. Sau fără tricou deloc.

Oh, Doamne. *N-aveam să mai adorm niciodată.*

Telefonul meu a sunat, afișând un mesaj de la Erin.

Erin: Vorbesc cu Chaz. Poate întârzii. Ești ok?

Eu: Sunt bine. TU ești ok?

Erin: Confuză. Poate m-aș simți mai bine dacă i-aș da pur și simplu un picior.

Eu: OUĂLE!!!!

Erin: Exact.

•••••

- Oamenii ăștia sunt nebuni.

Cu genunchii la piept, mă cuibărisem lângă Lucas, în timp ce el desena două caiace pe lac.

- Trebuie să fie mai frig acolo, pe apă, decât aici, pe mal.

El a zâmbit și a întins mâna pe după mine ca să-mi ridice gluga hainei peste fularul de cașmir și căciula de lână pe care le purtam.

- Crezi că ăsta e frig? a zis ridicându-și o sprânceană la mine.

M-am încruntat și mi-am dus degetele în mână la nas, care părea anesteziat ca după o injecție la dentist, chiar înainte de a intra cu freza într-un dinte.

- Mi-a amorțit nasul! Cum îndrăznești să râzi de sensibilitatea mea la temperaturi de epocă glaciară? Și eu care credeam că ești de pe coastă. Nu e mai cald acolo?

Chicotind, și-a vârât creionul după ureche, pe sub fes, a închis caietul de desen și l-a pus pe bancă.

- Da, cu siguranță e mai cald pe coastă, dar nu acolo am crescut eu. Nu sunt sigur că ai putea supraviețui unei ierni în Alexandria, dacă ești așa o smiorcăită.

Am icnit, prefăcându-mă ultragiată și dându-i un pumn în umăr, el prefăcându-se că e incapabil să blocheze lovitura.

- Au, drace – retrag cuvintele! Ești fără inimă.

S-a întors și și-a petrecut brațul în jurul meu, răsplătindu-mă cu zâmbetul acela plin:

- Crâncen de agresivă.

Între apropierea lui fizică și îmbrățișarea lui emoțională, eu zumzăiam fericită și m-am cuibărit mai lângă el, închizându-mi ochii.

- Am o lovitură de pumn năucitoare, i-am murmurat în hanorac.

Jacheta lui de piele stătea împăturită pe bancă, lângă blocul de dcsen. Insistase că nu era destul de frig ca să aibă nevoie de ea, decât pe motocicletă.

El mi-a imitat zumzăitul, dându-mi capul pe spate cu un deget fără mânășă, ciudat de neînghețat.

- Ai. De fapt, mi-e puțin frică de tine.

Fetele noastre erau la câțiva centimetri distanță, respirația lui amestecându-se cu a mea într-un singur nor de aburi între noi.

- Nu vreau să-ți fie frică de mine.

Cuvintele nu m-au ajutat să adaug ce îmi trecea prin minte: *Vorbește cu mine, vorbește cu mine*. Excluzând asta, voiam să mă sărute ca să nu mai simt vinovăția crescând, amenințând să se reverse într-o irevocabilă confesiune. De parcă îmi rostisem rugămintea cu voce tare, el s-a aplecat și m-a sărutat blând.

Capitolul 24

Cei mai mulți studenți plecau de îndată ce primeau nota la ultimul examen. Erin pleca sâmbătă, dar eu mai rămâneam pentru că elevul meu preferat de la generală mă invitase la concertul lui, luni seară – ajunsese instrumentist de prim scaun în orchestră și voia să se fălească. Ni se cerca să părăsim căminul pentru vacanța de iarnă până marți, așa că aveam să mă duc acasă în ziua aceea fie că voiam sau nu.

Maggie, Erin și cu mine ne-am întâlnit în bibliotecă pentru a învăța în vederea ultimului nostru examen din semestru, cel de la astronomie. Pe la ora două dimineața, Maggie a căzut cu fața în jos peste manualul său, cu un suspin dramatic.

- Uuuhhh... Dacă nu facem o pauză de la mizeria asta, *creierul* meu o să fie o gaură neagră.

Erin nu spunea nimic, iar când m-am uitat la ea, își verifica telefonul, derulând un mesaj, la care apoi a răspuns. A apăsat pe butonul *send* și în sfârșit a observat că mă uitam la ea.

- Hm?

Ochii ei căprui erau un pic surprinși.

- Aă, Chaz tocmai mi-a spus că băieții fac cu rândul să țină un ochi pe Buck. Să fie siguri că nu iese din casă.

- Eu știam că nu mai vorbești cu Chaz, a murmurat Maggie somnoroasă – cu ochii închiși, obrazul lipit de pagina pe care o recapitulam.

Ochii lui Erin se îndreptau oriunde, numai spre ai mei nu. și am înțeles că abandonase planul acela. Am hotărât s-o las să se mai agite puțin, până s-o scot din încurcătură. Întotdeauna îmi plăcuse Chaz și nu puteam să-l învinuiesc atât de mult. Nici eu n-aș fi vrut să cred că prietenul meu cel mai bun e un monstru.

Verificându-mi telefonul, am recitit mesajele pe care i le trimisesem mai devreme lui Lucas și răspunsurile lui.

Eu: Econ final: LUAT

Lucas: Numai din cauza mea, da?

Eu: Nu, din cauza tipului ăluia, Landon.

Lucas: :)

Eu: Mă doare capul. Mai am trei examene.

Lucas: Unul pentru mine, vineri. Apoi la muncă. Ne vedem sâmbătă.

- Ultimul examen al lui Mindi e mâine.

Erin mâzgălea un desen în jurul unei ecuații din caietul ei.

- Am auzit că tatăl ei stă pe hol la toate examenele ei, a zis Maggie.

Și eu auzisem același zvon.

- Nu-l pot învinui, dacă e adevărat.

Ne-am uitat amândouă la Erin, care știa faptele reale dintre bârfele campusului. Ea a dat din cap:

- Da, stă. Iar ea nu se mai întoarce, decât ca să depună mărturie. Se transferă la un mic colegiu de la ea de-acasă.

Regretul din ochii ei era fără de margini.

- Mama ei a spus că încă mai are coșmaruri în fiecare noapte. Nu pot să cred că am lăsat-o acolo, în seara aia.

Maggie s-a ridicat în picioare.

- Hei, noi am lăsat o *mulțime* de persoane acolo. N-a fost vina ta, Erin.
- Știu, dar...
- Are dreptate. Am făcut-o pe Erin să se uite la mine.
- Dă vina pe cine trebuie. Pe *el*.

•••••

În sfârșit le-am spus părinților mei despre Buck. Nu mai vorbisem cu ei de când cu Ziua Recunoștinței. Asta pentru că lăsasem ceva dezordine în cămară. Mama își închipuise că fusesem acasă și mă sunase. Bănuisem că voia să se asigure că nu pătrunsese un străin în casă și îi răvășise ordinea alfabetică a cerealelor și condimentelor, așa că a trebuit să mărturisesc.

- Dar... nu mi-ai spus că te duci la Erin acasă?

În loc să-i spun că ea ajunsese singură la concluzia asta – că eu nu-i pomenisem de Erin decât o dată, că ea niciodată nu se obosise să verifice ce făceam într-adevăr de Ziua Recunoștinței – am mințit. Era mai ușor pentru amândouă așa.

- M-am hotărât să vin acasă în ultima clipă. Nu-i cine știe ce.

Ea a început să turuie despre lucrurile pe care trebuia să le facem în vacanță – trebuia să mă duc la dentist, iar inspecția tehnică a camionetei trebuia făcută în ianuarie.

- Ai nevoie de o programare la Kevin sau ți-ai găsit un stilist acolo? a întrebat ea.

În loc să-i răspund la întrebare, am răbufnit, descărcându-mă – atacul lui Buck în parcare. Lucas care m-a salvat. Buck care a violat o altă fată, plângerile pe care le depuseserăm, viitorul proces. Odată ce m-am pornit, nu mă mai puteam opri.

La început, am crezut că nu m-a auzit și mi-am strâns telefonul în mână, gândind *n-o să repet toate astea, dacă ea e prea ocupată naibii cu decorarea casei pentru petrecerea ei ca să mă asculte zece secunde.*

Și atunci a izbucnit:

- Și de ce nu mi-ai spus?

Știa de ce, cred. Nu era nevoie s-o zic. Nu fuseseră cei mai buni părinți; nu fuseseră nici cei mai răi, totuși.

Am oftat:

- Îți spun acum.

Ea a tăcut pentru câteva clipe încordate, dar am auzit-o mișcându-se prin casă. Găzduiau petrecerea lor anuală de vacanță sâmbătă și știam cât de obsedată de a controla totul și de fixistă era mama ca să aibă casa perfectă

pentru asta. Crescând, învățasem să mă fac cât mai nevăzută întreaga săptămână până la petrecerea aceea.

- Îl sun pe Marty chiar în clipa asta să-i spun că nu mă duc, mâine.

Marty era șeful mamei de la firma ei de consultanță software.

- Pot să ajung la tine, pe la unsprezece.

Am recunoscut zgomotul valizei ei cu roțile, scoase din debaraua de sub scară. Am rămas fără grai la telefon un moment, înainte de a bolborosi:

- Nu – nu. Mamă, sunt bine. O să vin acasă în mai puțin de o săptămână.

Vocea ei tremura când mi-a răspuns, șocându-mă și mai tare:

- Îmi pare atât de rău, Jacqueline.

Îmi spusese pe nume de parcă încerca să găsească vreo cale de a mă mângâia prin telefon.

- Îmi pare atât de rău că ți s-a întâmplat asta.

Dumnezeule, am gândit eu, *plânge?* Mama nu plângea cu una cu două.

- Și îmi pare rău că n-am fost aici, pentru tine, când ai venit acasă. Tu aveai nevoie de mine și eu n-am fost aici.

Singură în camera mea, m-am așezat pe pat, buimăcită.

- E okay, mamă. Că doar n-ai știut.

Știuse despre despărțirea mea de Kennedy... dar eram pregătită să ignor și aspectul ăsta.

- Tu m-ai crescut să fiu puternică, da? Sunt.

Mi-am dat seama exact când spuneam asta că nu era adevărat.

- Pot... pot să stabilesc o întâlnire pentru tine cu terapeutul meu? Sau cu unul dintre partenerii lui, dacă ți-ar conveni mai mult?

Uitasem de ocazionalele ședințe la terapeut ale mamei. Fusese diagnosticată cu o tulburare de nutriție, când eu eram foarte mică. Nici măcar nu știu ce era – bulimie, anorexie? Nu vorbiserăm niciodată despre asta.

- Sigur. Ar fi bine.

Ea a oftat și am simțit un sentiment de ușurare din partea ei. Îi dădusem ceva de făcut.

•••••

După ce am terminat mai multe cartoane de mâncare chinezească la pachet și purtaserăm o conversație despre cum ne aleseserăm fiecare specializările, Lucas și-a pescuit iPod-ul din buzunarul din față și mi-a întins căștile.

- Vreau să ascuți trupa asta, pe care tocmai am descoperit-o. S-ar putea

să-ți placă.

Stăteam pe podea, cu spatele rezemat de patul meu. Odată ce mi-am pus căștile, el a apăsat pe play, urmărindu-mă în timp ce ascultam.

Ochii lui se uitau într-ai mei și muzica îmi curgea în urechi. Nu puteam auzi nimic în afară de ea, nu puteam vedea nimic decât ochii lui asupra mea. S-a aplecat mai aproape și i-am inhalat mirosul liniștitor. Cuprinzându-mi fața între palme, și-a adus gura spre a mea, sărutându-mă fără grabă, cumva în ritmul melodiei. Avea gust de Tic Tac, din care ronțăise mai devreme.

Dându-mi mie iPod-ul, m-a ridicat, m-a așezat pe pat și s-a întins lângă mine, trăgându-mă în brațele lui și sărutându-mă, până când primul cântec s-a topit în următorul, apoi în următorul, și în următorul. Când s-a retras ca să-și plimbe un deget peste marginea urechii, mi-am scos casca și i-am întins-o lui. Stăteam întinși unul lângă altul pe patul meu îngust de cămin – pe lungimea căruia abia îi încăpea trupul cât de cât confortabil – ascultând împreună, vrăjiți. El a deschis o nouă listă de melodii și am știut că piesa pe care o alesese special pentru mine însemna ceva anume – mai mult decât trupa în sine, pe care voia s-o ascult și eu.

Inima mea se înălța spre el în timp ce ascultam, uitându-ne unul la celălalt, și am simțit conexiunea dintre noi doi – filamente fragile, atât de ușor de rupt. Ca poemul scris pe corpul lui, ne arcuiam fiecare ca să ne potrivim interiorului celuilalt, iar această topire și remodelare putea fi mai adâncă, mai viguroasă. M-am întrebat dacă și el simțea asta și, în timp ce ascultam versurile cântecului pe care-l alesese, m-am gândit că poate simțea. *Acum nu râde, căci eu aș putea fi... curba de blândețe din liniile tale inflexibile.*

Holul de dincolo de ușa camerei mele era în mare parte tăcut, în sfârșit, după o zi, începută devreme, în care toată lumea își făcuse bagajele, gata de plecare. Am vorbit – numai despre lucruri întâmplare recent –, iar Lucas mi-a spus povestea lui Francis, cum ajunsese el să-i fie coleg de cameră.

- A apărut la ușă într-o noapte, cerând să fie lăsat înăuntru. A moțăit pe canapea vreo oră, apoi a cerut să-l las să iasă. Asta s-a transformat într-un ritual nocturn, cu el rămânând din ce în ce mai mult, până când, la un moment dat, mi-am dat seama că se mutase în apartament. E pur și simplu cel mai tupeist intrus din toate timpurile. Am râs și el m-a sărutat, râzând și el. Încă zâmbind, m-a sărutat din nou, plimbându-și mâinile pe mijlocul și șoldul meu. Când începuserăm să ne înfierbântăm, i-am șoptit, gâfâit, că Erin nu pleca din campus decât abia mâine – așadar, putea intra în orice moment.

- Parcă ai spus că pleacă azi.

Am dat din cap.

- Așa trebuia. Dar fostul ei iubit duce o campanie neobosită de-a o avea înapoi și a ținut s-o vadă în seara asta.

El cutreiera pe sub bluza mea, explorând.

- Dar ce s-a întâmplat cu ei? De ce s-au despărțit?

Buzele mi s-au întredeschis când el mi-a prins în palmă un sân, frământându-l de parcă era făcut să se potrivească acolo.

- Din cauza mea.

Ochii lui s-au mărit puțin și a zâmbit.

- Nu – nu de-aia. Chaz a fost... cel mai bun prieten al lui Buck.

Uram cum mi se chircea tot corpul când mă gândeam la Buck, cum mi se strepezeau dinții când îi rosteam numele. Fără să fie prezent, el stârnea reacții în mine pe care nu le puteam ține în frâu și asta mă înfuria.

- El a plecat acum, da? a întrebat Lucas. A părăsit campusul?

Ducându-și brațul în spatele meu, m-a strâns mai aproape de el, cu palma la ceafa mea.

Închizând ochii, mi-am îngropat capul sub bărbia lui, încuviințând.

- Mă îndoiesc că i se va permite să se întoarcă semestrul viitor, chiar înainte de proces, a zis el.

Mi-am umplut nările cu mirosul lui, ținând gura strâns închisă și inspirându-l. Mă simțeam adăpostită de el, în siguranță.

- Întotdeauna sunt atentă. E ca și cum unul din clovniii ăia pe arc care ies pe neașteptate dintr-o cutie s-ar putea ivi oricând... Nu ți-am povestit încă despre casa scârilor, nu-i așa?

Nu eram singura incapabilă să-mi înăbuș reacțiile fizice. Corpul i-a înțepenit deodată și îmbrățișarea lui a devenit mai puțin blândă, mai tensionată.

- Nu.

Mormăindu-mi povestea la pieptul lui, încercând să mă rezum la fapte și la nimic altceva, ca să-mi pot tempera propria reacție, am sfârșit cu:

- El a făcut să pară că ne-am fi tras-o pe casa scârilor. Și după mutrele tuturor celor de pe hol... după bârfele care au circulat după aceea... l-au crezut.

M-am silit să-mi împiedic lacrimile să curgă. Nu mai voiam să plâng iar din cauza lui Buck.

- Dar cel puțin n-a ajuns în camera mea.

Tăcând atât de mult încât am crezut că nu avea de gând să comenteze, Lucas m-a împins în cele din urmă pe spate, strecurându-și un genunchi

între ai mei și sărutându-mă sălbatic. Părul lui mă gădila pe față și mi-am smuls mâinile – prizoniere între noi –, eliberându-le și vârându-le în părul lui, ca și când aș fi vrut să-l trag mai aproape.

Felul în care mă săruta mă făcea să mă simt ca și cum cineva mă ardea cu fierul încins, parcă el însuși se tatua sub pielea mea.

El îmi știa toate secretele, și eu i le știam pe ale lui.

Dar reciprocitatea asta era o minciună – pentru că nu el îmi dezvăluise secretele lui. Eu scormonisem după ele și, mai rău, el nu știa.

Vina mea înflorea între noi, deopotrivă cu dorința ca el să-mi împărtășească acea parte din el însuși. Să aibă încredere în mine. Urma să plec acasă peste trei zile. Nu puteam deschide discuția asta de la kilometri și ore distanță, nici s-o țin pentru mine săptămâni în șir.

Când ne-am mai domolit, înfășurați unul în celălalt și îngăduind dorinței și pulsului nostru să descrească, am depistat o oportunitate de a deschide discuția.

- Deci, tu locuiești cumva cu familia Heller și ei sunt prieteni de familie? M-a privit și a dat din cap.

- Cum i-au cunoscut părinții tăi?

Întorcându-se pe spate, și-a trecut dinții peste cerceul de pe buză și l-a tras în gură. Am recunoscut gestul ca pe un semn indicând stresul, echivalent cu al lui Kennedy, de a-și freca ceafa.

- Au fost împreună la colegiu.

Căștile căzuseră la un moment dat, în ultima jumătate de oră. El a închis iPod-ul și a înfășurat strâns firele căștilor în jurul lui.

- Deci tu îi cunoști de când te-ai născut.

El a pus iPod-ul în buzunarul din față.

- Da.

Imagini din ceea ce citisem și din ceea ce îmi dezvăluise dr. Heller au fulgerat prin fața ochilor mei. Lucas avea nevoie de alinare – nu cunoscusem pe nimeni care să fi avut mai multă nevoie de asta –, dar eu nu-l puteam consola pentru ceva pe care el nu mi-l împărtășise.

- Cum era mama la?

El și-a fixat ochii pe tavan, apoi i-a închis, fără să se miște.

- Jacqueline...

Bâjbăitul unei chei în broască ne-a speriat pe amândoi. Camera era întunecată, cu excepția unei veioze slabe de birou. Când ușa s-a deschis, un val de lumină, conturându-i silueta lui Erin, a inundat podeaua până în mijlocul camerei.

- J, ai adormit deja? a șoptit ea, încercând să-și obișnuiască ochii după

lumina puternică din hol, căci altfel ar fi văzut că nu sunt singură în pat.

- Ăă, nu.

Lucas s-a ridicat în capul oaselor și și-a dat jos picioarele din pat – la fel și eu. *La țanc*, m-am gândit eu.

După ce și-a aruncat poșeta pe patul ei, și pantofii din picioare prin cameră, Erin s-a întors înapoi spre noi.

- Oh! Bună... ăă. Cred că s-ar putea să am niște rufe pe care ar trebui să le spăl...

Și-a dat jos haina și a înșfăcat hotărâtă coșul de rufe aproape gol.

- Eu tocmai plecam, a zis Lucas, aplecat să-și încalțe bocancii și să-și lege șireturile.

Mimând cuvintele peste capul lui – *Oh, Doamne, îmi pare atât de rău!* –, Erin era personificarea căinței.

Am ridicat din umeri și i-am răspuns, prin aceeași metodă: *E okay*.

Urmându-l pe Lucas pe hol, m-am luat în brațe, înfrigurată acum, după ce mă încălzisem atâta lângă el.

- Mâine?

El și-a încheiat fermoarul jachetei de piele, apoi s-a întors spre mine, cu buzele strânse ferm. Ochii lui au alunecat peste ai mei și atunci am simțit zidul dintre noi, prea târziu. Când privirile ni s-au întâlnit, în sfârșit, el a oftat.

- E oficial vacanță de iarnă. Ar trebui probabil s-o folosim pentru a lua, totodată, o pauză unul de la altul.

Am încercat să articulez un protest inteligibil, dar nu știam prea bine ce să zic. Eu îl împinsesem spre asta, la urma urmei.

- De ce?

Cuvintele mi-au ieșit dureros.

- Tu pleci din oraș. Și eu la fel, pentru cel puțin o săptămână. Trebuie să-ți strângi lucrurile, iar eu o să-l ajut pe Charles să afișeze notele finale peste o zi sau două.

Justificarea lui era atât de logică; nu exista niciun fir de emoție ascunsă de care să mă pot agăța.

- Anunță-mă când te întorci în oraș.

S-a aplecat și m-a sărutat grăbit.

- La revedere, Jacqueline.

Capitolul 25

În timp ce conduceam spre apartamentul lui Lucas, duminică seară, mi-am recapitulat numeroasele motive, ce-mi răsăreau în minte fără veste și neinvitate, pentru care asta era o idee proastă: *s-ar putea să nu fie acasă, ar putea fi ocupat, crede că m-a speriat, crede că ne-am spus la revedere*. Pe de altă parte, eu nu mai rămâneam în oraș decât până marți dimineață și nu-l puteam lăsa să-mi dea papucii fără o ceartă.

După ce-am bătut, am auzit yala descuindu-se și vocea aspră a lui Lucas prin ușă.

- Cine e, Carlie? a strigat Lucas. Nu deschide pur și simplu ușa...

- E o fată.

Ușa s-a deschis larg și o fată frumoasă, blondă, cu ochi căprui, s-a ivit în prag. Ea a clipit întrebător la mine, în mod clar așteptând o explicație despre cine eram și ce doream. N-am mai putut vorbi. Eram sigură că inima mi se înțepenise pe esofag și nu mai bătea.

Lucas a apărut lângă ea, încruntat. Când m-a văzut, sprâncenele i s-au ridicat, ascunzându-se sub părul care-i atârna pe frunte.

- Jacqueline? Ce-i cu tine aici?

Inima mi-a revenit la viață și m-am întors să mă avânt pe scară în jos. Dintr-odată m-am trezit luată pe sus, brațul meu în strânsoarea lui, învârtită de pe treapta de sus și adusă înapoi la pieptul lui, iar eu aproape, *aproape* că l-am călcat pe degetele picioarelor.

- Ea este Carlie Heller, mi-a spus la ureche și eu am încremenit. E și fratele ei, Caleb, înăuntru. Jucam niște jocuri video.

Inima mea încă bubuia *fugi-și-fugi*, în timp ce vorbele lui căpătau înțeles și m-am lăsat moale în strânsoarea brațelor lui, simțindu-mă ca o idioată geloasă. Mi-am lipit fruntea de el. Și inima lui bătea la fel de tare ca a mea.

- Îmi pare rău, am murmurat în tricoul lui subțire. N-ar fi trebuit să vin.

- Poate că n-ar fi trebuit să vii fără să-mi spui, dar nu pot să regret că te văd.

Mi-am ridicat ochii.

- Dar...

Ochii lui erau ca argintul sub lumina porticului.

- Încercam să te protejez. De mine însumi. Eu nu fac... asta, zise el și își legănă un deget înainte și înapoi între noi.

Îmi clănțăneau dinții când am vorbit:

- Asta-i absurd. Numai pentru că n-ai mai făcut-o înainte nu înseamnă că nu poți.

Prea târziu, am dedus un motiv diferit, mult mai probabil, pentru cuvintele lui.

- Doar dacă... nu vrei.

El a oftat și mi-a dat drumul la braț, trecându-și ambele mâini prin păr.

- Nu e... asta...

- Brrr! Aveți de gând să intrați în casă sau cum? Pentru că eu închid ușa asta.

Am aruncat un ochi pe după Lucas. Carlie Heller arăta mai tânără, dar nu chiar *atât* de tânără. Totuși nu părea supărată. Ci curioasă.

- Bine, tu ai vrut-o.

Împletindu-și degetele printre ale mele, Lucas s-a întors spre ușă și a deschis-o mai larg.

- Intrăm.

Carlie a zbughit-o într-un colț pe sofa, unde Francis stătea tolănit pe o pătură. Luându-l în brațe, l-a aruncat pe umărul ei, de parcă ar fi fost un obiect fără viață. După ce s-a strecurat sub pătură, și-a aranjat picioarele în poală și a luat controllerul. Lângă ea stătea un băiat încruntat, cu aceiași ochi căprui, un pic mai tânăr (dar la fel de ursuz) decât elevii mei de la școala generală.

- Dar greu te-ai mai mișcat, a bombănit el în direcția lui Lucas.

- Nepoliticosule!

Carlie i-a dat un cot, iar el și-a dat ochii peste cap.

Lucas și-a luat și el controllerul de pe perna sofalei, făcându-mi semn să iau loc în colțul opus celui în care stătea Carlie.

- Băieți, ea e prietena mea, Jacqueline, Jacqueline, maimuțele astea sunt Caleb și Carlie Heller.

Carlie și cu mine am schimbat saluturi, iar Caleb a mormăit ceva spre mine. Mi-am urcat picioarele sub mine și am urmărit jocul, pe deasupra capului lui Lucas.

Când Carlie l-a scos afară pe Caleb, un sfert de oră mai târziu, morocăneala nu-i trecuse. A aruncat o privire înapoi către mine.

- Eu nu am voie cu fete singur în camera mea.

Ea i-a administrat o scatoalcă peste ceafă.

- Gura! Lucas e *adult* și tu ești doar un *preadolescent* obsedat.

Am încercat să-mi maschez râsul tușind, când Caleb s-a făcut roșu la față și a ieșit glonț pe ușă, coborând apăsat treptele.

Carlie s-a întors să-l îmbrățișeze pe Lucas și mi-a zâmbit radioasă.

- S-aveți o noapte plăcută, a ciripit ea, dispărând pe ușă.

El a urmărit-o cu privirea traversând curtea și intrând în casă, spunând un ultim noapte bună, înainte de a închide și a încuia ușa. S-a întors, sprijinindu-se cu spatele de ea și s-a uitat la mine.

- Deci. Am crezut că am spus că luăm o pauză?

Nu părea mânios, dar nu era nici bucuros.

- *Tu* ai spus că luăm o pauză.

Buzele i s-au strâns.

- Nu trebuie să eliberați căminul pentru mai multe săptămâni?

Am rămas pe locul meu de pe sofa, ghemuită într-un colț.

- Ba da. Mai stau doar câteva zile.

El s-a uitat câteva clipe în podea, cu palmele lipite de ușa din spatele lui.

Am încercat să înghit, dar n-am putut, vorbirea mea devenind tremurătoare:

- Trebuie să-ți spun ceva...

- Nu-i pentru că nu te vreau.

Vocea lui era blândă și nu s-a uitat la mine când a vorbit.

- Am mințit, mai devreme, când am spus că te protejam.

Și-a ridicat bărbia și ne-am privit în ochi, de-a lungul camerei.

- Mă protejez pe mine.

A tras vizibil aer în piept, pieptul ridicându-se și coborându-i.

- Nu vreau să fiu tipul ocazional cu care să te refaci tu după vreo dezamăgire, Jacqueline.

Amintirea *Operațiunea Faza Băiatul Rău* m-a izbit din plin. Erin și Maggie clociseră planul pentru mine să-l folosesc pe Lucas ca să uit de Kennedy, de parcă el n-ar fi avut deloc sentimentele lui proprii, iar eu acceptasem să-l pun în practică. Nu avusesem habar că mă urmărise tot semestrul. Că, odată ce începuserăm să vorbim, interesul lui avea să devină și mai puternic. Că, în sfârșit, avea să simtă nevoia să-mi întoarcă spatele din cauza profunzimii sentimentelor lui, nu pentru că n-ar fi simțit nimic.

- Și atunci de ce-ți asumi rolul ăsta?

M-am desfăcut din ghemul strâns în care stătusem în colțul canapelei și am traversat camera spre el, încet.

- Nici eu nu vreau asta.

Apropiindu-mă, el a rămas încrămențit în loc, sugându-și cerceul de pe buza de jos.

Îndreptându-și spatele, s-a uitat la mine de parcă ar fi crezut că aş putea dispărea de sub ochii lui. Și-a ridicat mâinile, cuprinzându-mi fața.

- Ce-o să mă fac cu tine?

I-am zâmbit afectată.

- Cred că știu eu vreo două lucruri.

•••••

- Numele mamei mele era Rosemary. I se spunea Rose.

Dezvăluirea lui m-a adus cu picioarele pe pământ. Stând lipită de el, mă lăsasem pierdută în gânduri, trecându-mi degelele peste petalele roșii de deasupra inimii lui, întrebându-mă cum să-i spun ce știam. Sau dacă.

- Ți-ai făcut asta în amintirea ei?

Mi s-a urcat un nod în gât, urmărind cu degetul tulpina florii.

- Da.

În camera întunecată vocea îi era coborâtă și grea. Era atât de plin de secrete că nu-mi închipuiam cum supraviețuise zi după zi, fără să împartă povara cu nimeni.

- Și poezia de pe partea mea stângă. Ea a scris-o. Pentru tata.

Ochii mă usturau de lacrimi. Nu era de mirare că tatăl lui se închisese în el. Din ceea ce îmi povestise dr. Heller, Ray Maxfield era o persoană logică, analitică. Excepția lui emoțională trebuie să fi fost soția lui.

- Era poetă?

- Uneori.

Cu capul pe brațul lui, i-am văzut din profil zâmbetul fantomatic și arăta altfel, din unghiul ăsta. Fața îi era țepoasă, nerasă, și în mai multe locuri trupul meu se lăuda cu dovezi ușor înroșite și fierbinți ale acestui fapt.

- De regulă, era pictoriță.

M-am luptat să-mi ignor conștiința, care nu contenea să-mi dea ghes să-i spun ce știam. Că îi datoram adevărul.

- Deci ea e responsabilă pentru genele de artist care s-au amestecat cu părțile de inginer iscusit în tine, nu?

Întorcându-se pe o parte, el a repetat:

- *Părțile* de inginer iscusit? Care părți să fie alea?

Un zâmbet poznaș îi juca pe buze.

Am ridicat o sprânceană, iar el m-a sărutat.

- Ai vreo pictură de-a ei?

Degetele mele desenau o orbită în jurul trandafirului, iar mușchiul tare de dedesubt se flexa la atingerea mea. Apăsându-mi palma pe pielea lui, i-am absorbit bătaile egale ale inimii.

- Da... dar sunt fie în depozit, fie atârinate prin casă pe la familia Heller, de vreme ce au fost prieteni apropiați cu ai mei.

- Tatăl tău nu mai e prieten cu ei?

El a dat din cap, urmărindu-mi fața.

- Ba este. Ei au fost cei care m-au dus cu mașina acasă, de Ziua Recunoștinței. Nu-l pot convinge pe el să vină aici, deci din doi în doi ani, merg ei toți acolo.

M-am gândit la părinții mei și la prietenii și vecinii cu care socializau.

- Părinții mei nu au prieteni îndeajuns de apropiați cât să fie incluși în sărbătorile familiale.

El și-a mutat privirea în tavan.

- Ai mei și Heller-ii au fost *foarte* apropiați – înainte.

Mâhnirea lui era palpabilă. Am știut în clipa aceea că el nu reușise să se vindece – cu toți cei opt ani care trecuseră. Zidul lui protector, în loc să-i fie sanctuar, devenise o fortăreață care-l ținea prizonier. Poate că n-avea să se tămăduiască niciodată de groaza celor întâmplare în noaptea aceea, dar trebuia să vină un moment în care nu avea să-l mai mistuie.

- Lucas, trebuie să-ți spun ceva.

Inima lui bătea sub palma mea încet și regulat.

În afară de faptul că și-a mutat privirea asupra mea, nu s-a mișcat, dar i-am simțit retragerea în timp ce aștepta. M-am asigurat în minte că întreruperea conexiunii era numai în mintea mea – un produs al vinovăției mele și nimic mai mult.

- Am vrut să știu cum ți-ai pierdut mama și mi-am dat seama că te supăra să vorbești despre asta. Așa că... m-am uitat pe net după necrologul ei.

Respirația îmi devenea tot mai agitată, când secunde treceau și el nu spunea nimic. În cele din urmă, a vorbit, iar vocea îi era fără îndoială seacă și rece.

- Ți-ai găsit răspunsul?

Am înghițit nodul din gât, dar vocea mea nu mai era decât o șoaptă.

- Da.

Nici nu m-am auzit, din pricina bătailor înnebunite ale inimii mele.

El și-a luat ochii de la mine și a rămas întins pe spate, mușcându-și buzele, tare.

- Mai e ceva.

El a inspirat și a expirat, uitându-se fix la tavan, așteptându-mi

următoarea mărturisire.

Am strâns din ochi și am spus-o dintr-odată:

- Am vorbit cu dr. Heller despre asta...

- *Ce?*

Trupul i se făcuse ca stânca lângă al meu.

- Lucas, îmi pare rău dacă ți-am invadat intimitatea...

- *Dacă?*

A sărit în picioare, incapabil să se uite la mine, iar eu m-am ridicat în capul oaselor, trăgând păturile pe lângă mine.

- De ce te-ai dus să vorbești cu el? Nu erau detaliile sângeroase din relatările jurnalistice destul de dezgustătoare pentru tine? Sau destul de personale?

Și-a pus boxerii și jeanșii, cu mișcări bruște.

- Ai vrut să știi cum arăta când au găsit-o? Cum își pierduse tot sângele? Cum și când tata a smuls mocheta cu mâinile goale... – a expirat zgomotos – a mai rămas un cerc de un metru diametru de podea însângerată dedesubt care n-a putut fi acoperit cu destul nisip ca să-l absoarbă pe tot?

Vocea i s-a frânt și a amuțit.

Șocată și părăsită de cuvinte, nici nu mai puteam respira. El s-a așezat pe marginea patului, tăcut, cu capul în mâini. Era atât de aproape că aș fi putut întinde mâna să-i mângâi crucea de pe șira spinării, dar nu îndrăzneam. M-am dat jos cu grijă din pat și m-am îmbrăcat. Mi-am pus cizmele și m-am dus la capul patului, rămânând în picioare.

Cu coatele lui înfipite în coapse, mâinile îi acopereau fața ca niște obloane. M-am uitat lung la părul lui negru ce-i ajungea până la umeri, la mușchii flexați ai brațului său și la tatuajul care îi încercuia bicepsul și se prelungea apoi pe antebraț în jos, la frumosul lui tors neted și la cuvintele înscrise pe marginea lui ca o pecete.

- Vrei să plec?

M-am surprins și pe mine rostind cuvintele cu o voce așa de calmă.

Nu știu de ce m-am gândit că el o să spună nu sau n-o să spună nimic. Am greșit, oricum.

- Da.

Atunci au început să-mi curgă lacrimile, dar el nu le putea vedea. Nu s-a clintit din poziția lui. Nici măcar n-am putut să fiu furioasă, pentru că eu încălcasem o linie și o știam, iar intențiile bune nu cântăreau destul. Mi-am luat poșeta și cheile de pe masa din bucătărie, apoi haina de pe sofa, cu urechea ciulită să prind zgomotul când el avea să vină după mine, spunându-mi să rămân. În camera lui nu era decât tăcere.

Când am deschis ușa, Francis a țâșnit înăuntru, laolaltă cu o pală de aer rece. Am închis ușa în urma mea, înainte să scot primul suspin. Înghițind guri mari de aer înghețat și întrebându-mă cum am reușit să stric lucrurile atât de complet, m-am hotărât să nu plâng până ce n-aveam să ajung în camionetă. M-am ținut cu mâna de balustradă când am coborât grăbită și împiedicată treptele, pentru că nu puteam vedea prin bezna nopții fără lună și printre lacrimile din ochi. O așchie mi-a intrat în mână înainte de a ajunge la parter.

- Au! La dracu'!

Durerea fizică mi-a oferit o scuză ideală ca să se dezlănțuie suspinele. Am luat-o la fugă pe aleea cu mașini parcate, lungă și în curbă, nereușind în încercarea de a-mi ține lacrimile în frâu până când aș fi ajuns în mașină.

- La dracu'. La dracu'. La dracu'. Fir-ar!

Mi-am vârât cheile în încuietoarea protierei pe pipăite.

Déjà vu. A fost primul lucru pe care l-am gândit când m-am simțit aruncată peste banchetă. Aici se termina asemănarea, totuși.

Buck a trântit portiera în urma lui și a apăsat încuietoarea automată. Greutatea lui îmi imobiliza gambele și mă apucase de încheietura mâinii stângi mai înainte să pot să-mi dau seama cine era, deși știam.

- Destul de amabilă ca să-ți desfaci picioarele pentru oricine, numai pentru mine nu, hm, Jackie?

Capitolul 26

Pe spate, cu capul îndoit într-un unghi nefiresc și vârât în portiera pasagerului, mi-am smucit de braț și m-am zbatut fără succes să-mi mișc picioarele.

- Dă-te jos! am țipat, știind totuși că nu va avea niciun efect asupra lui. Parcasem în stradă – prea departe să mă audă careva.

- Dă-te jos din mașina mea!

Îmi căzuseră cheile pe podea când mă îmbrâncise înăuntru și băjbâiam după ele cu mâna dreaptă, intenționând să le folosesc ca armă.

- Nu prea cred.

M-a apucat de încheietura mâinii drepte și a clătinat puțin din cap, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

- N-ai să pleci nicăieri până nu terminăm de vorbit. Tu și pizda aia mincinoasă de prietenă a ta mi-ați *ruinat* dracului *viața*.

Și atunci i-am auzit vocea lui Ralph în minte. *Corpul vostru este deja o armă. Trebuie doar să știți cum s-o folosiți.* Brusc, m-am oprit din a mă mai zbate și am analizat situația: nu puteam să lovesc cu piciorul. Aș fi putut să-mi eliberez încheieturile răsucindu-le și smucind drept în jos, dar după aceea, ce? M-ar fi prins la loc și m-ar fi imobilizat din nou.

Aș fi avut nevoie ca el să fie mai aproape de mine – ultimul lucru pe care, în mod firesc, l-aș fi vrut. Mi-am întors ochii într-o parte.

- *Ascultă-mă* când îți vorbesc, ce mama dracului!

M-a apucat violent de bărbie, înfigându-și degetele în carne, în timp ce se apleca peste mine să mă silească să-l privesc în față.

Mâna dreaptă liberă.

Și-atunci, brusc, mi-am vârât mâna printre mine și el și l-am apucat de testicule, răsucind și smucind în sus, cât de tare am putut, după care l-am pocnit cu fruntea în nas cu toată forța pe care am putut să mi-o adun într-o traiectorie de jos în sus.

În noaptea din parcare a frăției, totul se întâmplase atât de repede încât mi-a fost cu neputință să-mi vin în fire până ce nu se terminase. De data asta, totul părea că se întâmplă cu încetinitorul – așa că, pentru un interval de timp imposibil de lung, am fost sigură că nimic din ceea ce făcusem nu mersese.

Și atunci a țipat, iar nasul lui a început să erupă. Nu mai văzusem niciodată atât de mult sânge curgând, de atât de aproape. Țâșnea din el de parcă deschisese un robinet la presiune maximă.

Mâna stângă liberă.

El se înclinase pe o parte. Încă smucind în sus de testiculele lui, mi-am ridicat genunchiul stâng și l-am adus spre el, împingându-i umărul cu mâna stângă. A căzut pe-o parte în spațiul strâmt din fața scaunelor din față ale camionetei. Picioarele mi s-au dezmoțit repede; zgâlțâită de tremurături, m-am repezit la ușă, deschizând-o cu umărul cu atâta putere că aproape a reculat înapoi cu aceeași viteză.

Chiar înainte să apuc să mă depărtez de cadrul ușii, mâna lui dreaptă a țâșnit și m-a prins de încheietură, ca un psihopat niciodată-mort-de-tot dintr-un film de groază. M-am răsucit și mi-am repezit pumnul în locul sensibil de pe brațul lui, la câțiva centimetri de îndoitura cotului, iar el mi-

a dat drumul, zbierând mânios și încercând să se ridice în capul oaselor.

N-am așteptat să văd dacă reușește. M-am aruncat afară din camionetă și am luat-o la fugă.

Ăsta ar fi fost momentul ideal să țip, dar abia de puteam respira. Am auzit pași tropăind nesigur în urma mea și m-am concentrat pe ușa lui Lucas, din capul scării aceleia. Eram la jumătatea aleii mașinilor când Buck a făcut un salt spre mine și m-a apucat de păr, smucindu-mă înapoi și oprindu-mă dureros. Am țipat când am căzut, imediat întorcându-mă pe o parte, cum mă învățase Lucas, dându-l jos de pe mine.

Deodată, Lucas era acolo. Ca un înger negru al răzbunării, l-a smuls pe Buck la o parte de pe mine și l-a azvârlit, după care s-a așezat între noi. M-am dat înapoi în patru labe, ca un crab. El mi-a aruncat o singură privire scurtă, ochii lui fără culoare sclipind în lumina slabă aruncată de neonul din lateralul casei, înainte de a se întoarce la Buck, care se rostogolise și se ridicase în picioare. Sângele îi acoperise porțiunea dintre nas și gură și îi mânjise bărbia, dar în afară de asta, părea nevătămat.

Un al doilea neon din colțul casei s-a aprins deodată, iluminând scena.

Gâfâind, m-am uitat la pieptul meu și-am tresărit speriată. Puloverul meu roz cu alb avea o pată întunecată de la linia gâtului până pe burtă. Din cauza pozițiilor noastre când îl pocnisem în nas pe Buck, pe mine ajunsese cea mai mare parte a sângelui ce-i țâșnise lui din nas.

Mi-am înfrânat cu greu pofta de a-mi da puloverul jos în curtea din fața casei Heller.

Aplecându-se și dându-i ocol, Buck căuta să-l surprindă pe Lucas. În loc să se întoarcă odată cu el, Lucas s-a răsucit într-o parte, rămânând cu spatele la mine, blocându-i calea lui Buck să ajungă mai aproape de mine.

Vocea lui Buck s-a auzit ca un mârâit răgușit.

- O să-ți sparg buza aia, emo-boy. Nu sunt pilit de data asta. Sunt treaz de-a binelea și o să te stâlcesc în bătaie, înainte să i-o trag curviștinei tale în nouăzeci de feluri – din nou.

Mincinos nenorocit.

Lucas nu s-a repezit la el, nici nu i-a răspuns, la început, după care i-am auzit vocea, fiind foarte stăpân pe el:

- Greșești, Buck. Fără să-și ia o clipă ochii de la el, Lucas și-a desfăcut fermoarul jachetei de piele, a dat-o jos și a aruncat-o într-o parte. Când și-a ridicat mânecile lungi ale tricoului până la coate, am observat jeanșii tociți pe care îi îmbrăcase mai devreme și cizmele solide de cowboy, pe care și le lua când se grăbea, pentru că nu mai pierdea timpul cu încheiatul șireturilor, ca atunci când își lua bocancii de luptă.

Buck și-a adus pumnul, cu o mișcare largă, spre Lucas, care i l-a parat. A mai încercat o dată, cu același rezultat, apoi a plonjat înainte, ca să-l prindă pe Lucas într-o priză. Un pumn în rinichi și o palmă grea peste urechea stângă mai târziu, iar Buck se clătina într-o parte, arătând cu degetul spre mine.

- Cățea. Te crezi prea bună pentru mine – dar nu ești decât o *ștoarfă*.

Lucas s-a ținut după el, stând mereu între noi. Când Buck încă mai clănțănea, Lucas l-a prins de braț și s-a întors, răsucindu-i-l într-o direcție în care mâinile nu mai puteau apuca, înainte de a se întoarce spre el și a-i lansa un upercut fulgerător în falcă. La impact, capul lui Buck s-a sucit până într-atât încât aproape că ajunse cu fața la spate. Și l-a întors, iar atunci Lucas i-a aplicat fulgerător o altă lovitură, drept în gură. Ținându-și garda sus și plecându-și capul câte o dată în stânga și-n dreapta, zâmbetul fantomatic al lui Lucas căpătase un aer amenințător pe care nu-l avea niciodată când mi-l afișa mie.

Buck a mugit și s-a repezit înainte, căzând amândoi la pământ. În picioare, de înălțimi egale, erau adversari unul pe măsura celuilalt. Ca greutate, Buck avea clar douăzeci sau douăzeci și cinci de kilograme în plus, pe care le folosea să-l ținuiască pe Lucas la pământ, pocnindu-l în cap de vreo două ori înainte ca Lucas să se răsucescă, aruncându-l pe Buck drept în creștetul capului. Căzând pe spate, Buck a scuturat din cap, de parcă încerca să și-l limpezească.

Lucas l-a placat, ținându-l la pământ și cărându-i patru pumni în succesiune rapidă. Sunetul m-a dus cu gândul la fripturile tatei frăgezite cu ciocanul și mi s-a întors stomacul pe dos. Fața lui Buck a devenit repede de nerecunoscut și, cu toate că nu-mi putea fi milă de el, m-am temut că Lucas întrecuse măsura, intrând în ceea ce ar fi putut fi descrisă ca forță ucigătoare.

- Landon! Oprește-te!

Dr. Heller alerga pe alee.

L-a tras pe Lucas la o parte de pe Buck, care nu mai mișca. Pentru o fracțiune de secundă, Lucas s-a zbatut să se arunce iar în luptă și m-am temut că dr. Heller era depășit, dar îl subestimam pe profesorul meu și trecutul lui de la Forțele Speciale. Cu brațele înlănțuite în jurul brațelor și pieptului lui Lucas, s-a răstit:

- Oprește-te. Ea e în siguranță. Ea e în siguranță, fiule.

Când Lucas a cedat, dr. Heller i-a dat drumul.

Ochii lui Lucas m-au găsit imediat și s-a repezit în direcția mea. Sirenele se auzeau în depărtare, apropiindu-se cu repeziciune. Le-am auzit când au

intrat pe stradă și în același timp Lucas s-a lăsat în genunchi pe iarbă, lângă mine. Tremura violent, adrenalina încă pompându-i prin vene, fără să aibă încotro să se ducă. Respirând greu, el se uita la mine, ridicând o mână cu grijă, de parcă s-ar fi temut că m-aș putea feri.

Îmi tremura maxilarul și am dedus după expresia feței lui că trebuie să fi arătat rău. Degetele lui mi-au trecut peste obraz și am tresărit de durere. El și-a tras imediat mâna și eu m-am ridicat în genunchi.

- Te rog, atinge-mă. Am nevoie să mă atingi.

N-a trebuit să-l rog de două ori. M-a luat în brațe și m-a tras în poala lui, legănându-mă la piept.

- Sângele lui? Din nasul lui?

Trase de pulover – se lipise, sângele deja uscându-se, de sutienul de dedesubt și de pielea mea.

Am dat din cap, dezgustată.

- Bravo.

M-a luat din nou în brațe.

- Doamne, ești pur și simplu uluitoare.

M-am gândit la sângele lui Buck pe pielea mea și am tras de pulover, când stomacul mi s-a întors iarăși.

- Vreau să-l dau jos. *Vreau să-l dau jos.*

El a înghițit în sec.

- Da. Acuși.

Și-a trecut degetele ușor peste fața mea.

- Îmi pare atât de rău, Jacqueline. Iisuse, nu-mi vine să cred că te-am lăsat să pleci așa.

S-a înecat, pieptul făcând eforturi să respire.

- Te rog, iartă-mă.

În timp ce mă mângâia, mi-am cuibărit capul sub bărbia lui, făcându-mă cât mai mică în brațele lui.

- Îmi pare rău că am căutat despre ea. N-am știut...

- Ssst, iubito... nu acum. Lasă-mă doar să te țin în brațe.

M-a strâns mai tare, după ce și-a luat jacheta din iarbă și mi-a pus-o pe umeri. N-a mai vorbit niciunul dintre noi.

A sosit o ambulanță și paramedicii l-au trezit pe Buck, care, cel puțin, nu era mort. Cu brațele încrucișate fără emoții, unul dintre polițiști îi supraveghea îngrijirile, în timp ce era transferat pe o targă, în vreme ce partenerul lui discuta cu dr. Heller despre altercație.

- Lan... Lucas, strigă el. Tu și Jacqueline trebuie să dați declarații, acum, fiule.

Lucas s-a ridicat, trăgându-mă cu grijă în sus odată cu el și sprijinindu-mă. Dr. Heller i-a pus o mână pe umăr.

- Tânărul acesta este fiul celui mai bun prieten al meu. Locuiește cu chirie în apartamentul de deasupra garajului.

S-a uitat la noi cu o privire piezișă și a continuat:

- Cum spuneam, tipul ăsta – și a arătat spre Buck, care era urcat în ambulanță – are un ordin de restricție emis împotriva lui din partea acestei tinere, ordin pe care l-a încălcat venind acasă la iubitul ei.

Ah, ăsta era motivul pentru privirea aceea.

Ochii ofițerului s-au făcut mari când mi-a văzut puloverul însângerat.

- E sângele lui, am zis eu, arătând spre ambulanță.

Unul dintre ei a zâmbit și l-a imitat pe Lucas:

- Bravo.

M-am sprijinit de Lucas, care și-a strâns brațele în jurul meu. Polițiștii, deja îmblânziți de dr. Heller, nu puteau fi mai plini de înțelegere. Peste douăzeci de minute, ne dăduserăm toți declarațiile, polițiștii, ca și Buck, pleaseră, Lucas și cu mine adunaserăm lucrurile mele din camionetă și de pe drum, apoi îi asiguraserăm pe dr. Heller și pe familia sa că aveam să ne îngrijim unul altuia rănile.

Fără să vorbească, Lucas m-a condus pe scări, în apartamentul lui și direct în baie. A dat drumul la duș și m-a urcat pe dulap, ca să-mi scoată cizmele și șosetele. Fără să se oprească, mi-a dat jos puloverul și sutienul, aruncându-le în coșul de gunoi. Tricoul lui, stropit de sânge – atât de la el cât și de la Buck – au luat aceeași cale.

Stând între genunchii mei, mi-a întors fața spre lumină și mi-a inspectat falca.

- O să te învinețești. O să punem niște gheață pe ea ca s-o dezumflăm, după ce faci duș.

A strâns din dinți, când m-a întrebat:

- El... te-a lovit?

Am clătinat din cap, ceea ce mi l-a făcut să zvâcnească dureros.

- Doar mi l-a smucit foarte tare. Doare, dar adevărul e că mă doare mai tare locul cu care l-am lovit eu.

- Da?

Mi-a dat părul la o parte de pe față și mi-a sărutat fruntea, atât de ușor că nici n-am simțit.

- Sunt atât de mândru de tine. Vreau să-mi povestești totul, când o să poți... și când o să suport eu să aud. Sunt încă mult prea furios în clipa asta.

Am dat din cap.

- Okay.

Și-a dus degetele la ceafa mea.

- Am știut că am stricat tot. Mă duceam să-mi iau motocicletă ca să vin după tine – și atunci te-am văzut alergând pe alee.

A strâns din dinți, apoi a vorbit din nou:

- Când te-a doborât la pământ... am vrut să-l omor. Cred că dacă nu mă oprea Charles, chiar l-aș fi omorât.

Nu m-am mișcat de pe dulap cât s-a dezbrăcat el. M-a ajutat să cobor, mi-a scos jeanșii și chiloții, și m-a condus către duș, unde mi-a spălat și mi-a inspectat fiecare parte din corp. Eram amândoi plini de vânătăi și julituri în locuri neașteptate, iar eu abia îmi puteam ridica brațele.

- Asta-i normal, a zis el, înfășurându-și un prosop în talie și înfășurându-mă și pe mine în altul. În timpul unei lupte, nu-ți dai seama de toate locurile unde primești un pumn, unde ai aterizat greșit sau te-ai ciocnit de ceva. Adrenalina le amortește... temporar.

Părul lui negru îi atinge umerii, picurând șiroaie de apă pe spatele și pieptul lui. M-a așezat, ca să-mi usuce părul și eu i-am privit pârâiașele șerpuiind peste pielea tatuată, curgând peste trandafir, traversând cuvintele scrise și adunându-se pe linia părului de sub abdomen, înainte de a fi absorbite de prosop.

Am închis ochii.

- Ultima oară când mi-a uscat altcineva părul a fost în clasa a șasea, când mi-am rupt mâna.

Îmi ridică blând fiecare șuviță, strângând-o în prosop ca să-i absoarbă toată apa fără să mi-l încurce.

- Cum ți-ai rupt-o?

Am zâmbit.

- Am căzut dintr-un *copac*.

El a râs, iar sunetul acesta mi-a redus deodată durerea din fiecare loc de pe trup, la niște junghiuri foarte difuze.

- Ai căzut dintr-un copac?

Mi-am mijit ochii la el.

- Cred că erau la mijloc un băiat și o provocare.

Ochii lui au sclipit.

- Ah.

S-a lăsat pe vine în fața mea.

- Rămâi aici în noaptea asta, Jacqueline. Trebuie să te ții aici, cel puțin în noaptea asta. Te rog.

Mi-a luat una dintre mâini într-a lui și eu i-am dus-o pe cealaltă la față,

întrebându-mă cum de ochii lui puteau arăta ca tăiați din gheață și totuși să mă încălzească până în suflet. O vânătaie i se forma lângă un ochi, iar pielea îi era julită și spartă pe pomete, altminteri fața lui fiind nevătămată.

Următoarele lui cuvinte au fost o șoaptă:

- Ultimul lucru pe care mi l-a spus tata, înainte de a pleca, a fost:
„Tu ești bărbatul casei, cât sunt eu plecat. Ai grijă de mama ta!“

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și ai lui la fel. A înghițit cu greu și a continuat:

- N-am apărât-o. N-am putut s-o salvez.

I-am tras capul lângă inima mea și mi-am încolăcit brațele deasupra lui. În genunchi, brațele i-au alunecat în jurul meu, și a plâns. În timp ce îi mângâiam părul și îl țineam strâns, am știut că noaptea aceea lovise o coardă dureroasă din inima lui. Ceea ce îl chinuia pe Lucas era mai mult decât oroarea din acea noapte din urmă cu opt ani. Ceea ce îl hărțuia era vinovăția, oricât de smintit apărută.

Când s-a liniștit, am zis:

- O să rămân aici în noaptea asta. Vrei să faci și tu ceva pentru mine?

A făcut un efort să-și alunge îngrijorarea instinctivă – îl mai văzusem făcând asta și înainte, dar niciodată de atât de aproape. A tras aer în piept, tremurător, adunându-și curajul:

- Da. Orice ai nevoie.

Vocea îi era răgușită și aspră. Când și-a trecut limba peste cerceul din buză, l-am dorit atât de tare că mi-a fost greu să mai pierd timpul vorbind.

- Vii cu mine la concertul lui Harrison, mâine seară? E favoritul meu dintre elevii de-a opta și i-am promis că mă duc.

Și-a ridicat o sprânceană și a clipit.

- Mm. Okay. Asta-i tot?

Am dat din nou din cap.

El a clătinat din cap și s-a ridicat, îndreptându-și zâmbetul abia schițat spre mine.

- Mă duc să iau vreo două pachete cu cuburi de gheață din congelator.
De ce nu te bagi în pat?

M-am ridicat în picioare, punându-i mâna pe piept și uitându-mă în ochii lui.

- Asta-i o provocare?

El și-a pus o mână peste a mea și m-a tras mai aproape cu cealaltă.
Aplecându-se, m-a sărutat blând.

- Categorie, da! Nu se admit căderile din el, totuși.

Capitolul 27

Amfiteatrul școlii generale era ticsit de părinții înarmați cu camere video, frați plictisiți, și câțiva bunici. Strecurându-ne printre ciorchinii de oameni stând pe culoarul de trecere dintre scaune. Lucas și cu mine am luat loc pe la jumătatea distanței dintre scenă și ușile de ieșire din spate. M-am uitat la fotocopia verde a programului de sărbători. Harrison era în cea mai bună orchestră, ceea ce însemna că avea să treacă o vreme până să urce pe scenă. Dădusem lecții și altor doi băieți, din orchestrele mai puțin însemnate, și nu avusesem niciodată șansa de a-l vedea pe vreunul dintre ei pe scenă. Eram emoționată pentru toți trei.

M-am aplecat spre Lucas, ca să nu mă audă părinții.

- Ar trebui probabil să te avertizez că mulți dintre copiii ăștia nu cântă decât de vreo câteva luni – mai ales în orchestra cea mai bună – așa că s-ar putea să fie puțin... neîndemânatici.

Colțul gurii lui s-a ridicat și așa fi vrut să mă întind și să-l sărut, dar n-am făcut-o.

- Asta-i modul tău politicos de a-mi spune să mă pregătesc pentru sunete ca de unghii pe tablă? a întrebat el.

Atunci i-am auzit glasul lui Harrison dintr-o porțiune închisă cu cordoane, în partea dreaptă a sălii de concerte.

- Domnișoară Wallace!

L-am căutat din ochi prin marea de băieți în smochinguri negre de poliester și fete cu rochițe în culoarea școlii, purpuriu, lungi până la glezne. I-am localizat creștetul blond aproape în același timp în care el l-a observat pe Lucas stând lângă mine. A încremenit cu mâna pe sus și a făcut ochii mari. Când i-am zâmbit și am ridicat și eu mâna, mi-a răspuns, fluturând-o o singură dată, cu jale.

- Înțeleg că el e cel îndrăgostit de tine.

Lucas se uita în jos, la bocancul ținut în echilibru pe genunchiul lui, râcâind o cusătură tocită și încercând să nu râdă.

- Ce? Toți sunt îndrăgostiți de mine. Sunt o fată de la colegiu, ții minte?

Am râs și ochii lui m-au privit arzător. S-a mai apropiat puțin și mi-a șoptit la ureche:

- *Atât* de sexy. Acum m-ai făcut să mă gândesc cum arătai azi-dimineață, când m-am trezit cu tine în brațele mele, în patul meu. Aș fi prea lacom dacă te-aș ruga să stai și la noapte?

Fața mi s-a aprins de la complimentul său când i-am susținut privirea.

- Mă temeam că n-o s-o mai spui.

El mi-a luat mâna și-a ținut-o, sprijinită pe coapsa mea, în vreme ce dirijorul orchestrei urca pe scenă.

Peste încă o oră și jumătate, Harrison m-a găsit în spatele sălii. Ținea un buchet de trandafiri roșii cu coadă lungă, de aceeași culoare cu petele stingherite din obrajii lui.

- Voiam să vă dau ăștia, s-a bâlbâit el, împingând florile în brațele mele.

Părinții lui stăteau la vreo cinci metri distanță, îngăduindu-i să își ofere singur cadoul.

Am luat trandafirii și i-am mirosit, în timp ce el i-a aruncat o privire rapidă lui Lucas.

- Ți mulțumesc, Harrison. Sunt foarte frumoși. M-ai făcut atât de mândră, în seara asta – vibrato a fost excepțional.

El a rânit deși încerca să se abțină, ceea ce i-a dat o mutră cumva de maniac.

- Totul vi se datorează dumneavoastră, totuși.

Am clătinat din cap.

- Tu ai făcut toată munca și ai pus-o în practică.

Se frichinea, trecând de pe un picior pe celălalt.

- Ai cântat frumos, omule. Mi-ar fi plăcut să cânt și eu la un instrument, i-a zis Lucas.

Harrison l-a măsurat din ochi.

- Mersi, a mormăit el, încruntându-se.

Chiar dacă elevul meu era mai înalt decât mine, era totuși pe locul doi față de statura matură a lui Lucas.

- A durut ăla? De pe buza ta?

Lucas a ridicat din umeri.

- Nu prea mult. Am spus câteva cuvinte de duh formate din patru litere, totuși.

Harrison a zâmbit.

- *Cool*.

Stăteam în semiîntuneric, câteva ore mai târziu, cu fața unul la celălalt,

împărțindu-i perna. Am tras aer adânc în piept și m-am rugat să nu fiu iarăși gata să-l alung pe Lucas. Nu mă mai simțisem niciodată atât de legată de cineva.

- Ce părere ai despre Harrison?

El m-a cercetat cu atenție.

- Pare un băiat bun.

Am dat din cap.

- Este.

Mi-am plimbat degetele pe obrazul lui, iar el m-a tras mai aproape.

- Care-i treaba? a zâmbit el, atotcunoscător. Mă părăsești pentru Harrison, Jacqueline?

Privindu-l în ochi, l-am întrebat:

- Dacă Harrison ar fi fost în noaptea aceea în parcare, în locul tău, crezi că el n-ar fi vrut să mă ajute?

Mi-a susținut privirea, dar n-a răspuns.

- Dacă cineva i-ar fi spus să aibă grijă de mine, crezi că l-ar învinui cineva vreodată dacă n-ar fi fost în stare să împiedice ceea ce s-ar fi întâmplat în noaptea aia?

El a răsuflat zgomotos.

- Știu ce încerci să spui...

- Nu, Lucas. Auzi, dar nu știi. În niciun caz tatăl tău nu s-a așteptat la așa ceva de la tine. În niciun caz nu-și mai aduce măcar aminte că ți-a spus asta ție. El se învinuiește pe el, iar tu te învinuiești pe tine, dar niciunul dintre voi nu este vinovat.

Ochii lui s-au umplut de lacrimi și a înghițit cu un efort, strângându-mă mai tare.

- N-o să uit niciodată cum a țipat în noaptea aceea.

Vocea îi era gătită de lacrimi.

- Cum aș putea să nu mă învinuiesc?

Lacrimile mele au curs pe pernă, între noi.

- Lucas, gândește-te la Harisson. Vezi-te pe tine, băiatul care erai, și încetează să te învinuiești pentru ceva ce niciun adult poate că n-ar fi putut opri. Ce mi-ai spus tu, de atâtea ori? *Nu a fost vina ta*. Trebuie să stai de vorbă cu cineva și să găsești o cale de a te ierta pentru responsabilitatea pe care mama ta n-ar fi vrut niciodată s-o primești. O să încerci? Te rog?

El mi-a șters lacrimile de pe față.

- Unde te-am găsit eu pe tine?

Am clătinat din cap.

- Poate că exact acolo unde trebuia să fiu, la urma urmei.

EPILOG

- O să-mi lipsești atât de mult. Nu pot să cred că mă părăsești.

Erin s-a trântit lângă mine, pe canapeaua domnului Heller. Petrecerea de absolvire a lui Lucas consta într-un grătar în curtea din spate, iar noi scăpaserăm de căldură și de umiditate pentru câteva minute prețioase de aer condiționat.

Mi-am sprijinit capul pe umărul ei bronzat.

- De ce nu vii cu mine?

Ea a râs și și-a lipit capul de al meu.

- Asta-i o idee la fel de stupidă ca și aceea de a rămâne tu aici. Trebuie să te duci să faci lucruri mari, iar eu trebuie să rămân aici și să le fac pe ale mele. Asta nu înseamnă că nu-i *nasol*, totuși.

Trimisesem cereri de înscriere la trei conservatoare pentru transfer în toamnă. Niciuna dintre ele nu părea realistă, decât după audiția la care am avut succes la Oberlin – primul pe lista preferatelor mele – și după care primisem un e-mail, în urmă cu vreo două săptămâni, anunțându-mă că fusesem acceptată.

- Da, bănuiesc că trebuie să rămâi aici ca să și ții un ochi pe Chaz.

Împotrivirea lui Erin la eforturile de împăcare ale lui Chaz sfârșise de Valentine's Day, când el apăruse cu rezervări pentru B&B-ul „lor“, după ce îi trimisese flori în fiecare zi, timp de două săptămâni, transformând camera noastră de cămin într-o seră. Cu ajutorul lui Erin, Chaz trecuse cu bine peste șocul procesului de viol al fostului său prieten – și peste bârfele și calomniile asociate. Recentul apel al lui Buck dinaintea procesului – de a cădea la înțelegere, pentru o acuzatie mai blândă – a fost o ușurare pentru toată lumea, deși el probabil n-avea să mai efectueze decât jumătate din sentința de doi ani.

Pe ușile franțuzești deschise, urmăream amândouă cum iubiții noștri stăteau de vorbă în curtea din spate. N-aveau să fie niciodată cei mai buni prieteni, dar se înțelegeau destul de bine, spre deosebire de impresia pe

care o lăsau.

Lucas fusese atât de sigur că noi doi vom fi bine, când mă încurajase să trimit cererea de transfer la programele de interpretare muzică. Era în continuare foarte sigur și eu îl credeam, dar asta nu însemna că-mi doream pentru doi ani o relație la distanță. Ferm hotărât să nu mă lase să iau o decizie despre studii bazată pe planurile lui, n-a acceptat să rămân aici și nu voia să-mi spună dacă trimisese cereri sau fusese la interviuri pentru joburi.

- N-o să-ți cer să renunți la ceea ce-ți dorești pentru mine, Jacqueline.

- Dar eu te doresc pe tine, bombănisem eu, știind că avea dreptate.

Nu aveam nicio motivație logică. Din unele puncte de vedere, era fiul tatălui său.

Ray Maxfield devenise unul dintre preferații mei. Lucas mă luase pe la el, în vacanța de primăvară, și nu-l văzusem niciodată mai emoționat. Din anumite motive, totuși, tatăl lui și cu mine ne-am înțeles perfect. Îi puteam vedea ipostaza de preparator a lui Lucas în el – simțul umorului sec și inteligența. În seara de dinainte de a pleca, Ray a scotocit prin podul casei de pe plajă și a coborât cu un triptic de acuarele, înfățișând un băiețel jucându-se pe plajă. Mama lui semnase fiecare dintre picturile singurului său copil, într-un colț – *Rosemary Lucas Maxfield*. Le atârnaverăm pe perete în dormitorul lui Lucas, deasupra biroului său.

Mai neobișnuit încă, Ray era acum afară, cu Chales și Cindy. Luase o vacanță de pe barca lui de pescuit pentru absolvirea fiului său – prima de când părăsise Alexandria.

•••••

- Am acceptat o slujbă, vineri.

Până aici fusese. După ce trimisese aplicații la o duzină de job-uri în timpul ultimului său semestru, Lucas participase la mai multe interviuri și de vreo câteva ori și la a doua tură de interviuri. În urmă cu o săptămână, îl auzisem pe Charles spunându-i lui Cindy că primise o ofertă solidă de la o firmă de inginerie, în oraș. Eu așteptasem să-mi dea el vestea.

Când aveam să plec eu la Oberlin, în august, urma să fim la două mii de kilometri depărtare unul de celălalt.

- Oh?

Am evitat să mă uit la el, de teamă că voi izbucni în plâns. Înghesuind mâncarea rămasă pe care Cindy ne trimisese s-o punem în frigider, n-am mai făcut niciun alt comentariu, iar el s-a sprijinit de bufetul din bucătărie,

privindu-mă atent. În cele din urmă, când totul a intrat în frigider, n-am mai putut întârzia inevitabilul.

La vederea mutrei mele, el m-a luat de mână.

- Vino aici.

În timp ce mă conducea spre canapea, eu am clipit să-mi alung lacrimile, și mi-am tras un ferm perdaf mental care, în majoritate, a constat în *Nu mai plânge – nu mai plânge – nu mai plânge*.

Așezându-se în colț, m-a tras în brațele lui. Ascultam doar pe jumătate, când el îmi povestea despre aspectele tehnice ale postului, mărimea companiei, salariul impresionant și data de începere – a doua săptămână din iulie. În cea mai mare parte a timpului eu mă întrebam cât de des voi avea timp să zbor până acasă. Weekendurile libere erau aproape necunoscute pentru un student de la conservator. Recitalurile obligatorii și spectacolele de susținut sau de asistat curgeau fără întrerupere.

- Deci, singura mea problemă este asta: să stau în Oberlin și să fac naveta la Cleveland, sau să stau la Cleveland și să fac naveta la tine?

Își proptise capul cu o mână îndoită și se uita la mine, așteptând.

Am clipit surprinsă.

- Ce?

El a zâmbit inocent.

- Oh... nu ți-am spus partea asta? Compania e în Cleveland.

- Cleveland, Ohio? Ai acceptat o slujbă în Cleveland, Ohio?

Cleveland era la doar o jumătate de oră distanță de colegiu.

- Așa am făcut.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

- Dar, de ce?

Ridicându-și o sprânceană, a întins mâna liberă și mi-a trecut părul după ureche.

- Ai auzit salariul, da? Și, de asemenea, ca să fiu lângă tine.

Ștergând cu degetul o lacrimă de pe obrazul meu, a adăugat:

- Mai ales ca să fiu cu tine.

M-am gândit la tot ce învățasem din faptul că-l urmasem pe Kennedy, tot ce Lucas jurase că nu va cere niciodată de la mine.

- Dar toate lucrurile acelea pe care le-ai spus, cum că nu trebuie să renunț la ceea ce vreau să fiu sau vreau să fac numai ca să fiu cu tine – nu se aplică și în cazul tău?

El mi-a cuprins fața în palme și s-a uitat în ochii mei, oftând.

- În primul rând, e o slujbă grozavă și sunt fericit pentru ea.

Când m-a tras mai aproape de el și m-a sărutat, m-am sprijinit de pieptul

lui, strecurându-mi o mână pe sub tricoul lui. Uitasem că nu-și terminase explicația, până ce nu mi-a șoptit în gură:

- În ai doilea rând, sună vanitos, dar pot avea succes aproape oriunde.

Ridicându-se în picioare, a continuat să mă sărute, în timp ce mă ducea în brațe în dormitor. Când m-a lăsat jos din brațe, mi-am smuls maieul, ducându-mă în mijlocul patului și urmărindu-l cum își scoate tricoul peste cap. L-aș fi putut pune să repete mișcarea asta și să-l privesc toată ziua... dacă n-aș fi știut ce urma.

Urcându-se în pat pe la picioare, s-a lăsat peste mine încet, ducându-mi ambele brațe deasupra capului, blând, cum făcuse prima oară când mă desenase. Cu o mână, mi-a încrucișat și mi-a prins încheieturile. El mă învățase toate căile posibile de a scăpa din strânsoarea asta, dar în niciun caz nu voiam să scap acum. Era într-o dispoziție de a se mișca lent – una dintre preferatele mele, deși asta însemna că aveam să fiu înnebunită până sfârșeam. Mi-am mușcat marginea buzei, anticipând.

El s-a uitat lung la mine și i-am examinat ochii frumoși de aproape, ceva ce nu mă săturam niciodată să fac.

- Ceea ce nu pot face oriunde este să fiu cu tine.

Aplecându-se mai aproape de mine, și-a trecut limba peste buzele mele și vârful degetelor peste pielea mea, până când m-am arcuit și i-am prins gura cu a mea.

El mi-a dat drumul la mâini și mi-am încolăcit brațele pe după gâtul lui, simțind cum inimile noastre bat la unison, în timp ce buzele-i urmau drumul sinuos de la urechea mea în jos.

- Să aleg să fiu cu tine nu e o decizie complicată, Jacqueline, a șoptit el, ridicându-se o ultimă oară ca să se uite în ochii mei. E ușor. E incredibil de ușor.